

Anna Gavalda

Aș vrea
să mă aștepte
și pe mine
cineva

Anna Gavalda

Aș vrea să mă aștepte
și pe mine cineva

Traducere din limba franceză
de Raluca Baci

POLIROM
2006

Anna Gavalda, *Je voudrais que quelqu'un m'attende quelque part*

© 1999 by Anna Gavalda

All rights reserved.

© 2006, 2011 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-2515-4

ISBN PDF: 978-973-46-2516-1

ISBN print: 978-973-46-0499-9

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

ANNA GAVALDA, noul star al literaturii franceze, s-a născut pe 9 decembrie 1970 la Boulogne-Billancourt. În prezent, trăiește la sud-est de Paris, în orașelul Melun din Seine-et-Marne. Mărturisește că își petrece în fiecare dimineață câte trei ore scriind „pentru adulții care trebuie să fie treziți din somn“. În 1998, a câștigat trei premii întâi la trei mari concursuri de proză: Melun, Saint-Quentin și Issy-sur-les-Moulineaux. Un an mai târziu, îi apare volumul de povestiri *Aș vrea să mă aștepte și pe mine cineva*, ajuns acum la a douăsprezecea ediție, vândut în Franța în sute de mii de exemplare, tradus în treizeci și șase de limbi și distins cu Le Grand Prix RTL-Lire 2000. În februarie 2002 publică romanul *O iubeam*, uriaș succes de public (peste 250.000 de exemplare vândute în primele opt luni de la apariție), iar în 2004, *Împreună*, intrat imediat pe listele de bestselleruri din toată Europa. A mai publicat o carte pentru adolescenți, *35 de kilograme de speranță* (2002).

Anna Gavalda compune fiecare povestire din *Aș vrea să mă aștepte și pe mine cineva* astfel încât soarta fiecărui personaj să se decidă într-un unic moment crucial. În *Evenimentul zilei* agentul comercial Jean-Pierre nu află de consecințele catastrofale ale unui moment de neatenție decât a doua zi, din paginile ziarului *Le Figaro*. Personajul feminin central din *Catgut* își decide singur viitorul în cele câteva secunde urmând unui incident traumatic. Iar când străinul misterios din *Mici obiceiuri de pe Saint-Germain* își verifică mesajele telefonice în timpul primei lor întâlniri, eroina hotărăște să întrerupă sec o foarte posibilă și promițătoare aventură amoroasă. Fiecare povestire este unică și proaspătă datorită abilității autoarei de a surprinde dragostea, dorința sau singurătatea condensate tocmai în aceste momente definitorii de maximă claritate, al căror impact trezește în cititor regretul că lectura s-a terminat atât de repede.

Surorii mele, Marianne

Mici obiceiuri de pe Saint-Germain

Saint-Germain-des-Prés!?!... Văd bine ce o să-mi spuneți: „Doamne, draga mea, dar se știe, Sagan a făcut asta înaintea ta și cât de bine!“

Știu.

Dar ce vreți... nu sunt sigură că toate astea mi s-ar fi întâmplat pe bulevardul Clichy. Asta-i viața.

Așa că abțineți-vă de la comentarii și ascultați-mă; ceva îmi spune că povestea asta chiar o să vă distreze.

De exemplu, vă plac istorioarele amuzante. Mai ales dacă vă tentează ideea unor seri promițătoare cu oamenii aceia care vă conving că sunt celibatari și un pic cam nefericiți.

Știu bine că vă plac la nebunie. De altfel, e normal, la urma urmei nu puteți citi romane din colecția Harlequin stând la o masă în Lipp sau Deux-Magots. Nu, evident că nu.

Prin urmare, am întâlnit azi-dimineață un tip pe bulevardul Saint-Germain.

Mergeam în sus pe bulevard, în timp ce el cobora. Amândoi ne aflam pe aceeași parte, cea mai elegantă.

L-am văzut venind încă de departe. Și nu știu prea bine de ce, poate din cauza mersului său nonșalant sau poate din pricina poalelor hainei care fâlfâiau cu un pas înaintea lui. Ca să n-o mai lungim, ajunsesem la douăzeci de metri de el și știam precis că n-o să-l ratez.

Și, într-adevăr, nu mi-a scăpat, pentru că, odată ajuns în dreptul meu, îl văd privindu-mă. Îi arunc un zâmbet șmecher, gen săgeata lui Cupidon, dar ceva mai cumințel.

Îmi zâmbește și el.

Și mergând, zâmbesc mai departe pentru că mă gândesc la *Unei trecătoare* a lui Baudelaire (odată cu Sagan cea pomenită adineaori, vă dați seama că nu duc lipsă de ceea ce se cheamă referințe literare!!!). Așa că merg mai încet, încercând să-mi amintesc versurile... *Înaltă și subțire, durere maiestuoasă...* după care mai era ceva... apoi... *fabuloasă și mândră, o femeie trecu prin fața mea...* iar la final... *O, tu, zadarnic dragă, o, tu care știi!*¹.

De fiecare dată versurile astea mă termină.

Și în tot acest timp, câtă inocență!, am simțit în spate (ca pe o săgeată, urmărirea continua, nu!?), privirea acestui Sfânt Sebastian. Îmi încălzea minunat spatele, dar preferam mai degrabă să mor decât să mă întorc. S-ar fi pierdut toată poezia.

M-am oprit la marginea trotuarului urmărind atentă șirul de mașini ca să pot traversa în susul străzii Saints-Pères.

Precizare: o pariziancă adevărată aflată pe bulevardul Saint-Germain nu traversează niciodată pe unde ar trebui. O pariziancă get-beget pândește șirul de mașini și se aruncă direct printre ele, știind foarte bine că-și riscă pielea.

Să mori ca să poți vedea vitrina de la Paule Ka. Delicios.

Sunt pe punctul de a mă avânta, când o voce mă oprește. Nu vreau să vă zic „o voce caldă și virilă“ ca să vă impresionez, pentru că nu e cazul. Pur și simplu o voce.

— Pardon...

Mă întorc. Hm... cine e?... Tocmai cuceritul meu de adineaori.

Și să vă spun drept, din clipa aceea Baudelaire s-a dus naibii.

— Mă întrebam dacă ați vrea să luăm masa împreună astă-seară...

Mă gândesc „Vai, ce romantic...“, dar răspund:

— Nu e cam prea repede?

Răspunsul a venit pe nerăsuflăte, vă jur:

— De acord, e cam repede. Dar când v-am văzut depărtându-vă, mi-am zis: uite cea mai mare nebunie, întâlnesc o femeie pe stradă, îi zâmbesc, îmi zâmbeste, ne cuplăm și o luăm împreună pe calea pierzaniei... Da, e o tâmpenie, ba chiar mai mult, e chiar absurd.

— ...

— Deci ce ziceți de asta? Chiar vi se pare o tâmpenie tot ce v-am spus?

— Nu, nu, deloc.

Începeam să mă simt cam rău...

— Atunci?... Cum rămâne? Aici, astă-seară la nouă, chiar în locul ăsta?

Hei, vino-ți în fire, fato, dacă ar fi să iei masa cu toți tipii cărora le zâmbești, n-ai mai ieși niciodată din restaurant...

— Dați-mi un singur motiv să vă accept invitația.

— Un singur motiv... o, Doamne, e cam greu...

Îl privesc amuzată.

După care mă ia brusc de mână:

— Cred că am găsit un motiv destul de acceptabil...

Îmi trece mâna peste obrazul lui neras.

— Un singur motiv. Iată-l: spuneți da, ca să am și eu ocazia să mă rad...
Din câte știu, arăt mult mai bine când sunt ras. Sincer.

Și-mi dă drumul la braț.

— Da, zic.

— Splendid! Să traversăm împreună, vă rog, n-aș vrea să vă pierd tocmai acum.

De data asta eu îl urmăresc luând-o în celălalt sens, în timp ce el probabil mustăcește încântat, ca unul care tocmai a încheiat o afacere bună.

Sunt convinsă că e foarte mulțumit de el. Și are și de ce.

Un sfârșit de după-amiază cam agitat, trebuie să recunosc.

Ispititoarea ispitită are o problemă de ținută. Impermeabilul e de rigoare.

Puțin nervoasă, ca o debutantă care știe că i s-a stricat machiajul.

Puțin nervoasă, ca la începutul unei povești de dragoste.

Muncesc, răspund la telefon, trimit faxuri, termin o machetă pentru departamentul de grafică (stați, asta, forțată de împrejurări, de nevoie... O fată drăguță și plină de viață care trimite faxuri de pe Saint-Germain-des-Prés lucrează într-o editură, totul de nevoie...).

Ultimele falange ale degetelor mi-au înghețat, iar eu repet în minte ce mi s-a spus.

Respiră, fetițo, respiră...

La căderea nopții, bulevardul s-a liniștit, iar mașinile și-au aprins farurile.

Mesele din fața cafenelelor sunt mutate înăuntru, oamenii se așteaptă în piața din fața bisericii, alții fac coadă la Beauregard ca să vadă ultimul film al lui Woody Allen.

Nu-i bine să ajung prima. Nu. Așa că voi întârzia puțin. Ar fi mai bine să nu-mi doresc câtuși de puțin să ajung.

Așa că deocamdată mă duc să beau ceva ca să mă dezmořesc.

Dar nu la Deux-Magots, seara e cam aiurea, nu sunt decât americance grase pălăvrăgind în căutarea spiritului lui Simone de Beauvoir. Mă duc pe strada Saint-Benoît. Le Chiquito mi se pare o alegere foarte bună.

Cum deschid ușa, mă întâmpină: mirosul de bere amestecat cu cel de tutun, clinchetul jocurilor mecanice, hieratica patroană, cu părul ei vopsit și bluza transparentă prin care se vede un sutien imens, cu întărituri groase, nocturna de la Vincennes ca zgomot de fond, câțiva muncitori în salopetele lor pătate, care-și amână încă puțin clipa în care vor fi singuri sau cu nevasta, în sfârșit, niște bătrânei cu degetele îngălbenite și care enervează pe toată lumea vorbind despre chiria lor de 48 de franci. Adică fericirea.

Cei de la bar se întorc uneori și hohotesc între ei ca niște liceeni. În clipa asta picioarele mele calcă pe interval și par foarte lungi. Intervalul e destul de îngust, iar fusta mea e scurtă. Îi văd din spate aplecați unii spre alții, scuturându-se de răs.

Fumez o țigară suflând fumul undeva foarte departe în față. Mă uit în gol. Știu bine acum că Beautiful Day, cotat cu zece la unu, a învins în ultima linie dreaptă.

Îmi amintesc că am în geantă *Kennedy* și eu și mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să rămân acolo să citesc.

O porție de pastramă cu linte și o jumătate de pahar de vin roșu... Ce bine-ar fi...

Mă trezesc însă. Iată-vă acolo, în spatele meu, dorindu-vă iubirea (sau mai puțin? mai mult? nici măcar atât?) la fel de mult ca și mine și de aceea n-o să vă las pradă patroanei de la Chiquito. Ar fi mult prea crud.

Ies de acolo roșie la față și cu frigul biciuindu-mi picioarele.

Iată-l acolo, în colțul străzii Saints-Pères, mă așteaptă, mă vede, vine spre mine.

— Mi-a fost frică. Am crezut că n-o să veniți. Mi-am văzut fața într-o vitrină, mi-au plăcut obrajii mei curați, netezi, iar apoi mi s-a făcut frică.

— Îmi pare rău. Am așteptat rezultatul nocturnei de la Vincennes și am întârziat.

— Cine a câștigat?

— Jucați?

— Nu.

— Beautiful Day a câștigat.

— Bineînțeles, ar fi trebuit să știu asta, zâmbi el luându-mă de braț.

Am mers în tăcere până pe strada Saint-Jacques. Din când în când îmi arunca pe furiș câte o privire, părea că mă studiază deși știu că în momentul ăla se întreba mai degrabă dacă port colanți sau ciorapi.

Răbdare, stimabile, răbdare...

— Aș vrea să vă duc într-un loc care-mi place.

Cunosc deja genul... cu chelneri aparent relaxați, dar slugarnici, care-i zâmbesc cu un aer parșiv: „Bună seara, domnule (iat-o deci pe ultima... parcă-mi plăcea mai mult de bruneta de dinainte)... măsuța din spate, ca de obicei, nu-i așa?... mii de plecăciuni (...unde naiba le-o fi găsim pe toate pipițele astea?...). ... Doriți să vă lăsați hainele??? Foarte biiiine“.

Le agață pe stradă, măgarule.

Dar n-a fost să fie.

M-a lăsat s-o iau înainte, ținând de ușa unui băruleț unde se servesc vinuri, asta în timp ce un chelner plictisit ne-a întrebat dacă fumăm. Pentru început, cam asta a fost.

Ne-am agățat singuri hainele în cuier și, în fracțiunea de secundă în care mi-a zărit deschizătura decolteului, am știut foarte bine că nu regreta deloc mica tăietură pe care și-o făcuse sub bărbie când se bărbierise, pentru că îi tremurau mâinile.

Am băut un vin minunat în niște pahare groase, rotunde. Iar mâncarea a fost și ea pe măsură, pregătită cu grijă să nu strice aroma fină a băuturii.

O sticlă de vin Gevrey-Chambertin 1986, Côte de Nuits. Un mic Iisus în pantalonași de catifea.

Bărbatul din fața mea bea încruntându-se ușor.

Îl cunoșteam mai bine acum.

Poartă o bluză gri de cașmir cu guler răsfrânt. Un guler tocit, îndoit. Bluza e peticită în coate, iar în dreptul încheieturii se vede o mică ruptură. Poate cadoul de douăzeci de ani de la maică-sa... Femeia îi zice, surprinsă de mutra lui cam dezamăgită: „Hai, ia-l, o să vezi că n-o să-ți pară rău...” și-l îmbrățișează mângâindu-l pe spate.

O vestă foarte discretă, la prima vedere una obișnuită, de tweed, dar cu ochii mei de linx îmi dau seama imediat că e croită la comandă. Hainele de la Old England au etichete mai mari atunci când marfa iese direct din atelierele de pe boulevard des Capucines, iar eu văzusem eticheta vestei când s-a aplecat să ia șervetul de jos.

Șervet pe care îmi închipui că-l lăsase intenționat să cadă ca să se lămurească și în privința părților mele inferioare.

Îmi vorbește de multe, dar nimic despre el. Îi e destul de greu să continue povestea atunci când îmi trec întâmplător mâna pe gât. Mă întreabă: „Și dumneavoastră?“, dar nici eu nu zic nimic.

În timp ce așteptăm desertul, îi ating din greșeală glezna cu piciorul.

Își pune atunci mâna pe mâna mea, dar și-o retrage brusc în clipa în care vine șerbetul.

Apoi spune ceva, dar nu-l aud pentru că vorbele lui nu fac nici un zgomot.

Suntem amândoi foarte tulburați.

Groaznic. Tocmai i-a sunat telefonul.

Toate privirile celor din restaurant sunt fixate asupra lui în timp ce îl închide grăbit. Fără doar și poate, din cauza acestui telefon se pierde bunătațe de vin. Doar înghițituri grele pe gâturile iritate. Oamenii simt deodată că se sufocă, în timp ce degetele li se încleștează pe mânerlele cuțitelor sau în pliurile șervetelor scrobite.

Mizerabilele astea de mașinării, te lovești de ele peste tot, oriunde și oricând.

Ce mitocan.

E amețit. Brusc i se face prea cald în bluza de cașmir primită de la mămica lui.

Le face un semn din cap celorlalți, cerându-și cumva scuze. Se uită la mine cu umerii ușor căzuți.

— Îmi pare rău...

Încă mai zâmbește, dar pare mai puțin îndrăzneț.

Îi zic:

— Deocamdată nu-i chiar așa de grav. Nu suntem la cinema. Știi, într-o zi o să omor pe cineva. Un bărbat sau o femeie care o să răspundă la telefon în timpul filmului. Iar când veți citi chestia asta la fapte diverse, veți ști că e vorba de mine...

— Da, o să știu.

— Citiți rubrica de fapte diverse?

— Nu. Dar o să-ncep dacă așa se pare că am șanse să dau de dumneavoastră.

Șerbetul a fost, cum să spun... absolut delicios.

Revenindu-și, minunatul meu prinț se așază lângă mine la cafea.

Atât de aproape încât de acum lucrurile sunt cât se poate de clare. Port ciorapi. Așa că a simțit agrafa cu care-i prind în sus, pe coapsă.

Simt, de asemenea, foarte clar că în clipa asta nici nu mai știe pe ce lume e.

Îmi dă la o parte părul și mă sărută pe ceafă în locul acela ușor adâncit.

Îmi șoptește că-i plac la nebunie bulevardul Saint-Germain, vinul de Burgundia și șerbetul de coacăze negre.

Îi sărut tăietura de sub bărbie. De când așteptam clipa asta...

Apoi cafelele, nota, bacșișul, hainele de la garderobă, în sfârșit, toate astea nu mai sunt decât detalii, detalii, detalii. Detalii care, desigur, încurcă.

În timp ce piepturile ne tresaltă frenetic.

Mă ajută să-mi îmbrac haina și atunci...

Până la urmă am toată admirația pentru mișcarea iscusită, de artist, jos pălăria, totul făcut foarte discret, aproape insesizabil, bine calculat și mai

ales excelent executat: în timp ce-mi aşază haina pe umerii goi, catifelaţi şi seducători, găseşte momentul potrivit şi unghiul perfect de unde să arunce o privire în buzunarul dinăuntru al hainei, scrutând rapid mesageria telefonului.

Mă trezesc. Dintr-odată.

Trădătorul.

Mârşavul.

Ce-ai făcut, nefericitule?!!

Unde ți-era mintea când umerii mei erau atât de rotunzi, atât de calzi, iar mâna ta atât de aproape!?

Ce afacere ți s-a părut mai importantă decât sânii mei care s-au dezvelit privirilor tale?

Ce te îndepărtează când vreau să te simt aproape?

Nu puteai să-ți verifici blestematul de telefon abia după ce făceam dragoste?

Îmi închei haina până la ultimul nasture.

În stradă mi-e frig, sunt obosită şi mă doare stomacul. Îi cer să mă conducă până la prima stație de taxiuri.

E înnebunit.

Cheamă salvarea, băiete, asta să faci.

Dar nu. Rămâne stoic.

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Gen „însoţesc o bună amică până la taxi, îi frec mâinile ca să i le încălzesc, în timp ce pălăvrăgim despre noaptea la Paris“.

Înainte să mă urc într-un Mercedes negru cu număr de Val-de-Marne, îmi zice:

— Dar... ne vom revedea, nu-i așa? Nici măcar nu știu unde locuiți... lăsați-mi orice, o adresă, un număr de telefon...

Rupe o bucată de hârtie din agendă și mâzgălește pe ea niște cifre.

— Poftiți. Primul număr e de la mine de-acasă, iar al doilea e de la telefonul mobil la care mă puteți găsi oricând...

Da, de asta deja m-am prins.

— Și mai ales, vă rog, nu ezitați, mă puteți suna oricând... O să aștept.

Îl rog pe șofer să mă lase mai sus, pe bulevard, simt nevoia să merg.

Lovesc cu piciorul în cutii de conserve invizibile.

Urăsc telefoanele mobile, îi urăsc pe Sagan, pe Baudelaire și pe toți șarlatanii ăștia.

Îmi urăsc propriul orgoliu.

[¹](#). Charles Baudelaire, *Unei trecătoare*, trad. de Al. Philippide, în *De ce te iubesc. Paradoxurile iubirii în poezia lumii*, Editura Humanitas, București, 2006.

I.I.S.¹

Sunt tâmpite femeile care vor un copil. Sunt tâmpite.

Abia au aflat că sunt însărcinate, că-și și deschid sufletul: dragoste, dragoste, dragoste.

Niciodată după asta nu vor mai fi ca înainte.

Da, sunt tâmpite.

Și ea e la fel. Crede că este însărcinată. Presupune. Își închipuie asta. Nu este chiar sigură, dar oricum.

Mai așteaptă câteva zile. Ca să vadă.

Știe că un test luat de la farmacie, de genul Predictor, costă 59 de franci. Își aduce aminte de la primul copil.

Își spune: mai aștept încă două zile și-o să fac un test.

Bineînțeles că nu așteaptă. Își spune: ce înseamnă 59 de franci, când poate, poate chiar sunt gravidă? Ce înseamnă 59 de franci, de vreme ce în numai două minute aș putea să știu sigur?

59 de franci ca să se liniștească, pentru că a început s-o cam doară spatele, să fie agitată, să amețească și să aibă grețuri.

Fuge la farmacie. Nu la o farmacie obișnuită, la una mai discretă, unde n-o cunoaște nimeni. Își ia o mină indiferentă, un test de sarcină, vă rog, dar inima îi bate deja neliniștită.

Se întoarce acasă. Așteaptă. Mai prelungește plăcerea. Testul e acolo, în geantă, pe măsuta de la intrare, e puțin cam nervoasă. Se stăpânește, totuși.

Împăturește niște rufe. Se duce la grădiniță să-și ia copilul. Vorbește cu celelalte mame. Râde. E veselă.

Pregătește gustarea. Unge tartinele cu unt. Pare foarte concentrată pe ceea ce face. Linge lingurița de dulceață. Nu se poate abține să nu-și sărute copilul. Peste tot. Pe gât. Pe obraji. Pe creștet.

Acesta-i spune: termină, mamă, mă enervezi.

Îi așază atunci în față o cutie de Lego și își face de lucru pe lângă el.

Coboară scările. Încearcă să uite de geantă, dar nu reușește. Se oprește. Scoate testul.

Cutia o enervează. Smulge ambalajul cu dinții. O să citească pe urmă instrucțiunile de folosire. Face pipi deasupra lamelei, o pune la loc în capac, așa cum ai închide un stilou. Ținând-o în mână, o simte caldă.

O pune pe undeva.

Citește instrucțiunile. Trebuie să aștepte patru minute și să urmărească fantele. Dacă cele două fante sunt roz, doamnă, urina dumneavoastră e plină de HGC (hormon gonadotrop corionic). Prin urmare, dacă fantele sunt roz, doamnă, sunteți gravidă.

Patru minute nesfârșite. Dar între timp o să bea un ceai.

Pune cronometrul de bucătărie pentru fiert ouă să sune. Patru minute... Așa...

Se uită la crăpăturile din pereții bucătăriei și se gândește ce să pregătească pentru cină.

Nu mai așteaptă toate cele patru minute. Oricum, nu mai e cazul. Se poate vedea deja rezultatul. E însărcinată.

Oricum știa.

Aruncă testul la gunoi. Îl acoperă bine cu niște ambalaje goale; și asta pentru că, deocamdată, e secret.

Acum e mai bine.

Inspiră profund. Respiră. Da, știa dinainte.

L-a făcut doar ca să fie sigură; și acum, gata; s-a lămurit. Se poate gândi la altceva.

Nu, n-o să se mai gândească niciodată la altceva.

Uitați-vă la o femeie însărcinată. Vi se pare că trece strada sau că lucrează, sau chiar că vă vorbește. Nici vorbă de așa ceva. Nu face decât să se gândească la copilul ei.

Nu va mărturisi niciodată asta, dar n-o să treacă nici o clipă de-a lungul celor nouă luni fără ca ea să nu se gândească la copil.

Da, vă ascultă, dar nu prea vă aude. Dă din cap aprobator, dar, de fapt, nu-i pasă de nimic.

Și-l închipuie. Cinci milimetri: o boabă de grâu. Un centimetru: o cochilie minusculă. Cinci centimetri: cât guma asta de pe biroul ei. Douăzeci de centimetri și patru luni și jumătate: mâna ei larg deschisă.

Nu e nimic. Nu se vede nimic, și totuși își atinge de multe ori burta.

Adică nu, nu-și atinge burta, ci pe el. Exact ca atunci când își trece mâna prin părul celui mare. E același lucru.

I-a dat vestea soțului. Se gândise în zeci de feluri cum să-i spună cu binișorul.

Scenarii, tonuri ale vocii, drăgălășenii, și, până la urmă, n-a fost nimic din toate astea.

I-a spus într-o seară, pe întuneric, când trupurile li se contopiseră, dar numai ca să adoarmă. L-a anunțat: sunt însărcinată; și el a sărutat-o pe ureche. Cu atât mai bine, a răspuns el.

I-a spus apoi și celuilalt copil. Știi, în burtica lu' mami e un bebeluș. Un frățior sau o surioară, ca la mămica lui Pierre. Și o să poți și tu să împingi

căruciorul bebelușului, ca Pierre.

Copilul i-a ridicat bluza, întrebând-o: unde este? Nu-i aici bebelușul?

A scotocit prin bibliotecă să găsească *Aștept un copil* de Laurence Pernoud. Cartea e cam obosită, între timp au mai citit-o cumnata și o prietenă.

O să se uite iarăși la fotografiile din mijloc.

Capitolul: *Imagini din viața prenatală*, de la „ovulul înconjurat de spermatozoizi” până când „la șase luni, copilul își suge degetul”. Se uită cu atenție la toate mânuțele acelea cu pielea transparentă, prin care se văd vasele de sânge, apoi sprâncenele, în anumite imagini se văd deja sprâncenele.

Apoi trece direct la capitolul: *Când voi naște?* E un tabel care indică data nașterii cu aproximație de o zi. („Cifre negre: data primei zile a ciclului. Cifre colorate: data probabilă a nașterii.”)

Așadar o să avem un bebeluș pe 29 noiembrie. Ce e pe 29 noiembrie? Ridică ochii și ia calendarul Poștei agățat lângă cuptorul cu microunde... 29 noiembrie... Sfântul Saturnin.

Saturnin, ca să vezi ce chestie! își spune ea zâmbind.

Aruncă undeva cartea. E puțin probabil s-o mai deschidă. Cât despre toate celelalte probleme, ce să mănânce, durerea de spate, masca de sarcină, vergeturile, sexul, cum va fi copilul, cum să te pregătești pentru naștere, cât e de dureroasă etc. Puțin îi pasă de toate astea sau, pur și simplu, n-o interesează. E foarte încrezătoare.

După-amiezile e moleșită, doarme din picioare și mănâncă la toate mesele castraveciori murați rusești.

Înainte să se încheie luna a treia, prima vizită obligatorie la ginecolog. Ca să-i ia sânge, pentru hârtiile de asigurare, pentru declarația de sarcină pe care să i-o trimită patronului.

Se duce acolo de dimineață. E mai emoționată decât pare.

Îl găsește pe medicul cu care a născut primul copil.

Vorbesc puțin despre una, alta: ce face soțul, cum e la slujbă? dar cercetările dumneavoastră, avansează? dar copiii, școala? și școala aia, credeți că...?

Lângă masa de consultație se află ecograful. Se așază. Ecranul e încă închis, dar nu se poate abține să nu-și arunce ochii spre el. În primul rând, și mai înainte de toate, doctorul îi dă să asculte bătăile acestei inimi invizibile.

Sunetul e astfel reglat, încât se aude destul de tare și răsună în toată camera:

bum-bum-bum-bum-bum-bum.

Tâmpita, i s-au umplut deja ochii de lacrimi.

Pe urmă doctorul îi arată bebelușul.

Un biet omuleț care dă din mânuțe și din piciorușe. Zece centimetri și patruzeci și cinci de grame. I se vede foarte clar coloana vertebrală, i se pot număra vertebrele.

Probabil că ea stă cu gura căscată, dar nu zice nimic.

Doctorul glumește. Spune: aha, vezi, eram sigur, asta le închide gura și celor mai vorbărețe.

În timp ce se îmbracă, doctorul pregătește un mic dosar cu fotografii scoase la aparat. Nu după mult timp, când va ajunge în mașină, înainte să pornească, se va uita îndelung la ele și, în timp ce imaginile i se vor întipări pentru totdeauna în minte, nu i se va auzi nici măcar respirația.

Săptămânile au trecut în zbor și burta i s-a mărit. La fel și sânii. Acuma poartă măsura 80C. De necrezut.

S-a dus la un magazin pentru viitoare mămici, ca să-și ia haine pe măsură. A făcut o prostie. A ales o rochie foarte drăguță și destul de scumpă pentru căsătoria verișoarei ei, de la sfârșitul lui august. O rochie de in, cu năsturași de sidef pe toată lungimea. A ezitat mult, fiindcă nu era sigură dacă va mai avea alt copil după aceea. În cazul ăsta, desigur, ar fi fost cam scump...

Se tot gândește la asta în cabina de probă, încurcându-se în socoteli. Când iese de acolo cu rochia pe braț și cu nehotărârea pe față, vânzătoarea-i spune: dar faceți-vă puțin de cap! Bine, nu pentru multă vreme, dar ce plăcere! Și, în plus, o femeie însărcinată nu trebuie să suporte vreo împotrivire. Spune asta așa, în glumă, dar, ce contează, e o vânzătoare bună.

Se gândește la lucrul ăsta când merge pe stradă, cărând punga asta prea mare. Are mare nevoie să facă pipi. E ceva normal.

Pe deasupra, căsătoria asta e importantă pentru ea, pentru că băiețelul ei e cavalier de onoare. E o prostie, dar îi face mare plăcere.

Un alt motiv de mari frământări este sexul copilului.

Trebuie sau nu să întrebe dacă e fată sau băiat?

Mai ales acum că se apropie luna a cincea, cu ecografia ei, care spune totul.

La serviciu are de rezolvat multe probleme dificile și trebuie să ia rapid decizii. Și le ia. Doar e plătită pentru asta.

Dar în privința cealaltă... nu știe ce să facă.

Pentru primul copil, a vrut într-adevăr să știe. Prea bine. Dar acum, puțin îi pasă dacă e fată sau băiat. Pur și simplu.

Bine, n-o să întrebe.

„Sunteți sigură?” spune doctorul. Nu mai știe ce să răspundă. „Uitați, eu nu vă zic nimic, și o să vedem dacă o să vă dați singură seama.”

Mișcă încet sonda pe burta ei plină de gel. Uneori se oprește. O măsoară, comentează, uneori trece repede, zâmbind, în fine, zice: gata, vă puteți ridica.

„Ei?” întreabă el.

Răspunde că ar avea o bănuială, dar nu e sigură.

— Ce bănuială?

Ăăă... parcă i s-a părut că vede ceva care aduce cu un băiețel, nu-i așa?...

„A, nu știu”, răspunde el, făcând o mutră șireată.

Îi vine să-l apuce de halat și să-l zgâlțâie ca să-i spună, dar nu. Să rămână surpriză.

Vara, o burtă mare ține foarte cald. Ca să nu mai vorbim de ce se întâmplă noaptea. Se doarme așa prost, nici o poziție nu e comodă. Dar, în sfârșit, asta e.

Data căsătoriei se apropie. În familie tensiunea crește. Le spune că se va ocupa de buchete. E ocupația perfectă pentru o balenă, cum e ea acum. Se va așeza în mijlocul camerei; băieții îi vor aduce tot ce-i va trebui, iar ea va face să fie totul cât mai frumos cu putință.

Între timp, aleargă prin magazinele de încălțăminte ca să-i găsească băiatului sandale albe. Miresei i-ar plăcea ca toți să fie încălțați la fel. E un obicei. Imposibil să găsești sandale albe la sfârșitul lui august. „Dar, bine, doamnă, acum ne pregătim pentru începutul anului școlar.” În sfârșit, a găsit ceva, nu cine știe ce, și-n plus, și cu un număr mai mare.

Se uită la băiețelul ei, care se maimuțărește în fața oglinzilor din magazin, cu sabia lui de lemn prinsă de bermude și cu sandalele cele noi. E limpede că, pentru el, acestea sunt un fel de încălțări intergalactice cu laser. Chiar dacă sandalele sunt oribile, ei i se pare că-i stau minunat.

Deodată, primește o lovitură zdravănă în pânțe. O lovitură venită dinăuntru.

Mai simțise ea zdruncinături, smucituri, tot felul de mișcări de-astea înăuntru, dar acum, pentru prima dată, a fost ceva limpede și precis.

— ...Doamnă? Doamnă?... Asta e tot ce cumpărați?

— Da, da, sigur, vă rog să mă scuzați.

— Nici o problemă, doamnă. Vrei o minge, puișor?

Duminica, soțul meșterește. Amenajează o cămăruță în încăperea care, înainte, le ținea loc de uscătorie. De multe ori îi cere lui frate-său o mână de ajutor. Ea le cumpără niște beri și-l alungă tot timpul pe micuț, ca să nu-i încurce pe cei doi.

Înainte de culcare, i se întâmplă să răsfoiască reviste de decorațiuni interioare, în căutare de idei. În orice caz, n-au intrat zilele-n sac.

Nu vorbește cu el despre numele pe care i-l vor pune, fiindcă nu prea sunt de acord în privința asta și, cum se știe bine că până la urmă ea va avea ultimul cuvânt... la ce bun?

Joi, 20 august, trebuia să meargă la controlul din luna a șasea. Țeapă.

Nu prea e momentul acum, cu toate pregătirile astea de nuntă. Mai ales că logodnicii s-au dus de dimineață la Rungis, de unde au adus munți de flori. De asemenea, au cumpărat special pentru această ocazie două căzi de baie și o minipiscină de plastic pentru copii.

Totuși, pe la două după-amiază, lasă totul baltă, își scoate șortul și le spune că băiețelul doarme-n camera galbenă. Dacă se trezește mai înainte să se întoarcă, puteți să-i dați să mănânce? Nu, nu, n-o să uite să aducă pâine, lipici și rafie.

După ce a făcut un duș, se strecoară cu burta ei enormă în spatele volanului mașinii.

Apasă butonul radioului și-și zice că, la urma urmei, pauza asta e chiar nimerită, pentru că sunt și-așa prea multe femei așezate în jurul unei mese, cu mâinile ocupate, asta deja nu mai sună deloc bine.

În sala de așteptare mai sunt încă două femei. În cazul ăsta, toată chestia e să încerci să ghicești, după forma burții lor, în ce lună sunt.

Citește un *Paris Match* de pe vremea lui Moise, de când Johnny Hallyday încă mai era cu Adeline.

Când îi vine rândul, strângerea de mână obișnuită, cum vă mai simțiți? Bine, mulțumesc, dar dumneavoastră? Își pune geanta pe masă și se așază. Îi tastează numele pe calculator. Știe acum în a câta săptămână de amenoree este și tot ce înseamnă asta.

Pe urmă se dezbracă. Doctorul desface hârtia pe masă, în timp ce ea se cântărește, apoi îi ia tensiunea. O să-i facă o ecografie rapidă, „de control“, ca să-i vadă inima. Odată examenul terminat, se va întoarce iar la calculator, ca să adauge niște date.

Ginecologii au un obicei al lor. După ce femeia și-a fixat călcâiele-n suporturi, încep să pună o mulțime de întrebări neașteptate, pentru ca ea să uite, fie doar și pentru o clipă, de această poziție atât de impudică.

Uneori are un oarecare efect, dar, de cele mai multe ori, nu.

Acum o întreabă dacă simte copilul mișcându-se; îi răspunde că înainte da, dar acum mai rar, nu ajunge la capătul frazei, fiindcă vede bine că el n-o ascultă. Firește că el deja a înțeles totul. Apasă rapid toate butoanele aparatului, dar și-a dat seama despre ce e vorba.

Reașază monitorul într-o altă poziție, dar mișcările lui sunt bruște, iar chipul i-a îmbătrânit dintr-odată. Se ridică pe jumătate, a înțeles și ea, totuși întreabă: ce se întâmplă?

Îi spune: „Îmbrăcați-vă“, ca și cum n-ar fi auzit-o, și atunci îl mai întreabă o dată: ce se întâmplă? Îi răspunde: e o problemă, fătul nu mai trăiește.

Se îmbracă.

Când se așază, e tăcută, iar pe față nu i se citește nimic. Doctorul scrie o mulțime de lucruri la calculator și, în același timp, dă telefoane.

Îi spune: „O să petrecem împreună niște momente nu tocmai plăcute“.

Pe moment, nu știe ce să înțeleagă dintr-o frază ca asta.

Prin „niște momente nu tocmai plăcute“, poate că s-a referit la miile de recoltări de sânge, care i-au stors brațul sau la ecografia de a doua zi, la imaginile de pe ecran și la toate măsurătorile făcute ca să înțeleagă ceea ce, de fapt, n-o să-nțeleagă niciodată. Doar dacă nu cumva „niște momente nu tocmai plăcute“ se referă la nașterea de urgență, în timpul nopții de duminică, cu medicul de gardă, enervat că a fost *din nou* trezit din somn.

Da, asta trebuie să fie „niște momente nu tocmai plăcute“; trebuie să însemne să naști în dureri și fără anestezie, pentru că e prea târziu. Să doară atât de tare, încât să vomți, în loc să împingi, după cum ți se cere. Să-ți vezi soțul neputincios și stângaci, mângâindu-ți mâinile, pentru ca în sfârșit să dai afară din tine lucrul ăla mort.

Sau poate „niște momente nu tocmai plăcute“ înseamnă să fii întinsă a doua zi dimineața în camera unei maternități, cu burta goală și cu scâncetul

unui bebeluș care plânge-n camera de-alături.

Singurul lucru pe care nu și-l explică e de ce o fi zis el „o să petrecem împreună niște momente nu tocmai plăcute“.

Deocamdată el continuă să-și completeze dosarul și, după ce butonează ceva la calculator, începe să-i vorbească despre disecția și analiza fătului, la Paris, în centrul de nu-știu-ce, dar ea nu-l mai ascultă de multă vreme.

Doctorul îi spune: „Vă admir sângele rece“. Nu răspunde.

Iese pe ușița din spate, fiindcă nu vrea să mai traverseze încă o dată sala de așteptare.

Va plânge mult în mașină, dar de un lucru e sigură: că n-o să strice nunta. Pentru toți ceilalți, nenorocirea ei poate să mai aștepte două zile.

Așa că sâmbătă și-a pus rochia de in cu năsturași de sidef.

Și-a îmbrăcat băiețelul și l-a fotografiat, fiindcă știe prea bine că o astfel de ținută, de mic lord Fauntleroy, n-o s-o păstreze el pentru mult timp.

Înainte de a pleca la biserică, s-au oprit la clinică, pentru ca ea să-și poată lua, sub strictă supraveghere, una dintre pilulele alea oribile care dau afară orice copil, dorit sau nu.

A aruncat cu orez în căsătoriți și s-a plimbat pe aleile cu pietriș bine netezit, cu o cupă de șampanie-n mână.

S-a încruntat când și-a văzut micul lord bând Coca-Cola cu înghițituri mari și și-a făcut griji pentru buchete. A schimbat mondenități, fiindcă era și locul, și momentul.

Iar femeia aceea a venit așa, de nicăieri, o tânără încântătoare pe care n-o cunoștea, una dintre rudele mirelui, cu siguranță.

Într-o pornire cu totul neașteptată, i-a pus mâinile pe burtă și i-a spus:
— Îmi permiteți? ...Se zice că aduce noroc...

Ce mai putea să facă? A încercat, desigur, să-i zâmbească.

- [1.](#) În original, IIG (*Interruption Involontaire de Grossesse* – întrerupere involuntară de sarcină) (fr.) (n. trad.).

Acest bărbat și această femeie

Acest bărbat și această femeie se află într-o mașină străină. Această mașină a costat trei sute douăzeci de mii de franci și, lucru ciudat, bărbatul ezitase în fața concesionarului mai ales din cauza prețului asigurării auto.

Jiclorul drept merge prost. Asta-l enervează cumplit.

Luni o s-o pună pe secretară să-l sune pe Salomon. Se gândește o clipă la sânii micuți ai secretarei. Nu s-a culcat niciodată cu secretarele lui. E vulgar și în zilele noastre asta te poate costa mult. În orice caz, nu-și mai înșală nevasta, asta de când s-a distrat într-o zi cu Antoine Say, calculându-și fiecare pensiile alimentare în timpul unei partide de golf.

Se îndreaptă spre casa lor de la țară. Un corp de fermă cochet, aproape de Angers. Superb proporționat.

L-au luat pe nimica toată. În schimb, lucrările...

Lemnărie în toate camerele, un șemineu demontat și refăcut apoi piatră cu piatră, de care pur și simplu se îndrăgostiseră într-o prăvălie de obiecte de epocă a unui englez. La ferestre, draperii grele prinse cu șnururi. O bucătărie extrem de modernă, cu lavete din damasc și blaturi din marmură cenușie. Câte camere, atâtea băi, mobilă puțină, dar toată de epocă. Pe pereți, rame prea aurite și prea mari pentru gravurile de secol nouăsprezece, închipuind mai ales scene de vânătoare.

Toate astea miros cumva a parvenitism, dar din fericire nu-și dau seama.

Bărbatul e în ținută de weekend, cu pantaloni dintr-un tweed vechi și guler răsfrânt din cașmir, albastru deschis (cadou de la soție de ziua lui, când a împlinit cincizeci de ani). Pantofii sunt de la John Lobb, nu ar schimba firma pentru nimic în lume. Bineînțeles că șosetele sunt din fir ecosez, acoperindu-i toată pulpa piciorului. Nici nu se putea altfel. Evident.

Conduce destul de repede. E dus pe gânduri. La sosire o să se ducă să stea de vorbă cu paznicii despre proprietate, despre menaj, despre elagajul fagilor și braconaj... și nu suportă asta.

Nu suportă să vadă cum ceilalți fac mișto de el; căci așa fac ăștia doi care încep să lucreze vineri dimineața, abia târându-și picioarele, și asta numai pentru că stăpânii vor sosi în aceeași seară și trebuie să dea impresia că au mișcat și ei câte ceva.

Ar trebui să-i dea afară, dar deocamdată nu prea are timp să se ocupe de asta.

E obosit. Asociații îl scot din sărite, aproape că nu mai face dragoste cu soția, parbrizul s-a umplut de țânțari, iar jiclorul drept merge prost.

Pe soție o cheamă Mathilde. E frumoasă, dar pe față i se citesc toate frustrările vieții.

A știut întotdeauna când bărbatul a înșelat-o, iar acum știe că dacă nu o mai face, e doar o problemă de bani.

În mașină stă pe locul mortului și e întotdeauna foarte melancolică în timpul acestor interminabile dus-întorsuri din weekend.

Se gândește că n-a fost niciodată iubită, că n-a avut copii, se gândește la băiețelul paznicei, pe care-l cheamă Kevin, și care o să facă trei ani în ianuarie... Kevin, ce nume oribil. Dacă ar fi avut un copil, i-ar fi pus numele Pierre, după tatăl ei. Își amintește de scena aceea groaznică în care a

adus vorba despre adopție... Dar se mai gândește și la taiorașul acela verde pe care l-a întrezărit deunăzi în vitrina de la Cerruti.

Ascultă Radio France. Sună bine: muzică clasică pe care te simți în măsură s-o apreciezi, muzică de diverse genuri și de pretutindeni care îți dă senzația că ești o persoană deschisă, *flash*-uri de informații atât de scurte, că nefericirea de-abia are timp să inunde habitaculul.

Tocmai au plătit taxa de pod. Nu au schimbat nici o vorbă până acum și sunt încă destul de departe.

The Opel touch

Așa cum mă vedeți, merg pe strada Eugène-Gonon.

Totul e programat.

Nu, pe bune! Chiar nu știți strada Eugène-Gonon? Ia stați, mă luați peste picior, nu?

E o stradă mărginită de căsuțe din piatră tare, cu grădinițe, cu peluze și cu marchize din fier forjat. Faimoasa stradă Eugène-Gonon din Melun.

Bineînțeles! Cunoașteți Melun-ul... Cu închisoarea lui, cu brânza lui Brie, care ar avea de câștigat dacă ar fi mai bine cunoscută, și cu accidentele lui de tren.

Melun.

A șasea zonă de pe cartela portocalie.

O iau pe strada Eugène-Gonon de mai multe ori pe zi. În total de patru ori.

Mă duc la facultate, mă întorc de la facultate, mănânc, mă duc la facultate, mă întorc de la facultate.

La sfârșitul zilei sunt zdrobită.

Sigur că nu se vede, dar trebuie să-ți dai singur seama de asta. Să treci pe strada Eugène-Gonon din Melun de patru ori, în drum spre facultatea de drept ca să dai examene timp de 10 ani, ca să faci apoi o meserie pe care nu o vrei... Ani și ani de Cod Civil, de Drept Penal, de notițe, de articole, de alineate și de Dalloz, tot tacâmul. Și toate astea, țineți-vă bine, pentru o meserie care deja mă plictisește.

Fiți cinstite. Recunoașteți că am de ce să fiu terminată la sfârșitul zilei.

Așadar acum, după cum vedeți, sunt la al treilea drum. Am mâncat și mă întorc cu pas hotărât spre facultatea de drept din Melun, super! Îmi aprind o țigară. Haide, îmi spun, e ultima.

Încep să mustăcesc. De parcă n-ar fi și asta a mia ultima pe anul ăsta...

Merg de-a lungul căsuțelor din piatră. *Villa Marie-Thérèse, Ma Félicité, Doux Nid*. E primăvară și încep să fiu serios deprimată. Și asta nu e încă artileria grea: lacrimi de crocodil, farmacie, nemâncat și așa mai departe.

Chestia asta seamănă cu trecerea pe Eugène-Gonon de patru ori pe zi. Mă zdrobește. Dacă nu înțelegeți, treaba voastră.

Nu văd legătura cu primăvara...

Ia stai. Primăvara, păsărelele care se sfădesc printre mugurii plopilor. Noaptea, cotoii care fac o hărmălaie infernală, rățoii care fugăresc rațele pe Sena și, bineînțeles, îndrăgostiții. Nu-mi spune că nu-i vezi, sunt peste tot. Săruturi interminabile, pline de salivă și cu umflătura de rigoare din blugi, mâini care se pipăie și băncile ocupate. Simt că o iau razna.

Da, simt că o iau razna. Atâta tot.

Ești invidioasă? Duci dorul?

Eu? Invidioasă? Să duc dorul? Nununu, să fim serioși... cred că glumești.

(...)

Pffffff, nu contează. Asta ar mai lipsi: să-i invidiez pe tâmpiții ăștia care obosesc pe toată lumea cu dorințele lor. Oricare ar fi ele.

(...)

Dacă sunt invidioasă!!! Chiar nu se vede? Îți trebuie ochelari? Nu vezi că sunt invidioasă de-mi vine să plesnesc, chiar nu vezi că-mi lipsește dragostea...

Nu vezi toate astea? Ei bine, ar fi cazul să le vezi...

Semăn cu un personaj de-al lui Bretécher: o fată așezată pe o bancă, cu o pancartă în jurul gâtului: „vreau iubire“ și cu lacrimi care țâșnesc ca două fântâni din fiecare ochi. Mă și văd. Ca într-o poză.

O, nu, acum nu mai sunt pe strada Eugène-Gonon (am și eu, totuși, mândria mea), sunt la Pramod.

Nu e greu să-ți imaginezi Pramod-ul, vezi peste tot așa ceva. Un magazin imens, plin de haine nu foarte scumpe, de calitate mediocră, să zicem acceptabilă, pentru că altfel risc să ajung de unde am plecat.

Asta este mica mea slujbă, limanul meu sufletesc, țigările mele, cafeaua mea espresso, escapadele nocturne, lenjeria fină, parfumul Guerlain, ticnelile, cărțile de buzunar, filmele văzute la cinema. Adică totul.

Detest să lucrez la Pramod. Dar ce m-aș face fără asta? Să mă dau cu Gemey, care te trăsnește de la nouăzeci de metri, să închiriez filme de la videoclubul din Melun și să-l scriu pe ultimul Jim Harrison în caietul de sugestii al bibliotecii municipale? Nu! Mai bine mor. Mai degrabă lucrez la Pramod.

Și, dacă mă gândesc bine, prefer să mă izbesc de niște grășane decât să simt mirosul de prăjeală de la McDonald's.

Problema e cu colegii. O să-mi spuneți, însă: draga mea, întotdeauna e o problemă cu colegii.

O.K., dar o cunoașteți pe Marilynne Marchandize¹? (Pe bune, este șefa de la Pramod Melun – centru, și o cheamă Marchandize... of, viața asta.)

Nu, evident că nu o cunoașteți, și totuși e cea mai, cea mai... șefa șefelor de la Pramod din Franța. Și vulgară, pe deasupra. Atât de vulgară...

Nu știu cum să vă zic. Nu e vorba atât de înfățișarea ei, deși rădăcinile negre ale părului și telefonul mobil agățat de șold mă scot din minți... Nu, e mai degrabă ceva care ține de suflet, de inimă.

Vulgaritatea inimii e ceva indicibil.

Uitați-vă la ea cum le vorbește angajatelor. E un zero barat. Buza de sus i se răsfrânge, ne crede atââât, dar atââât de tâmpite. Cu mine e și mai rău fiindcă sunt aia deșteaptă. Aia care face mai puține greșeli de ortografie decât ea și asta chiar că o enervează la culme.

„Magazinul se va închidere de pe 1 până pe 15 august.”²

Așteaptă, drăguțo... e o problemă.

Nu te-a învățat niciodată nimeni să înlocuiești infinitivul lung cu unul scurt? Nu-ți spui și tu în căpșorul ăla decolorat: „Magazinul va fi *mușcat*, sau *bătut*, sau *luat* de pe 1 până pe 15 august?” Vezi tu, nu-i foarte greu, e vorba de participiul trecut, așa-i zice. Nu ți se pare formidabil?

Mamă, cum se uită la mine. Iat-o refăcând panoul:

„Închidere a magazinului de pe 1 pe 15 august”. Jubilez.

Când îmi vorbește, buza îi rămâne răsfrântă, dar asta o costă.

Înțelegeți că, în afară de energia pierdută ca să-mi instruiesc șefa, mă descurc destul de bine.

Dați-mi orice clientă, v-o îmbrac din cap până-n picioare, fără să uit accesoriile. De ce? Fiindcă o privesc. Înainte de a o sfătui, o privesc. Îmi

place mult să mă uit la oameni. Mai ales la femei. Chiar și cea mai urâtă are întotdeauna ceva special. Măcar dorința de a fi drăguță.

„Marianne, visez eu sau *body*-urile de vară sunt tot în depozit? Ar trebui aduse aici...” Trebuie să le spui tot timpul ce să facă, nu se poate așa ceva...

O să meargă, o să meargă. Nu contează cum.

Vreau dragoste.

Sâmbătă seara, ză *saturday night fever*.

Milton este salonul cowboy-lor din Melun; am venit aici cu prietenele mele.

Ce bine că sunt și ele acolo. Sunt drăgălașe, râd tare și se țin bine.

Aud scrâșnetul GTI-urilor în parcare, pârâitul unor Harley prea mici și clănțănitul brichetelor Zippo. Ni s-a oferit un cocteil de bun venit mult prea dulce, bănuiesc că au pus o tonă de grenadină ca să economisească vinul spumos și apoi grenadina, se știe, le place fetelor. Mă întreb ce naiba caut eu aici. Îmi vâjâie capul. Mă înțepă ochii. Din fericire, port lentile, iar cu fumul ăsta totul se explică.

— Salut, Marianne, ce mai faci? mă întreabă o pupăză cu care am fost colegă în ultima clasă de liceu.

— Salut!... *tot înainte spre înalte culmi*... merge. Mă bucur să te revăd, a trecut atâta timp. Pe unde-ai fost plecată?

— Nu ți-au spus ceilalți? Am fost în State, n-o să-ți vină să crezi, un plan diabolic. L.A., o baracă, nici nu-ți închipui. Piscină, jacuzzi,

supervedere la mare. Dar stai puțin, toate astea nu le vezi decât la cei super-cool, în nici un caz la americanii amărâți. O, nu, ar fi prea mult.

Își scutură claia de păr californiană ca să-și arate imensa nostalgie.

— Te-ai întâlnit cu George Clooney?

— Ia stai... de ce întrebi?

— A, nu, nimic. Credeam pur și simplu că te-ai întâlnit cu George Clooney, atâta tot.

— Ai luat-o razna, încheie ea înainte să se prezinte cu figura ei romanțioasă în fața altor suflete mai naive.

Ei, priviți cine-i acolo. Ai zice că-i Buffalo Bill.

Un băiat cam slab, cu mărul lui Adam proeminent, cu un barbișon aranjat savant – exact ce-mi place mie, se apropie de sânii mei și caută să intre în contact cu ei.

Tipul: Nu ne-am mai văzut pe undeva?

Sânii mei: ...

Tipul: Ba da! Acum îmi amintesc. Nu erați la Garaj în seara de Halloween?

Sânii mei: ...

Tipul, care nu se descurajează: Ești franțuzoaică? *Do you understand mi?*

Sânii mei: ...

Deodată tipul înalță capul. Oho! Ia te uită, ți-ai dat seama?... am și eu o față.

Își scarpină cam deranjat barbișonul (scârț, scârț) și pare prăbușit cu totul în prăpastia gândirii.

— *From where are you from?*

Uuuuaauuu Buffalo! Dar tu *speak english* ca o cizmă de cowboy!

— Sunt din Melun, Piața Gării, numărul 4 și țin să te anunț că nu mi-am făcut implant cu aparate de emisie-recepție la sâni.

Scârț, scârț...

Trebuie să ies, nu mai văd nimic, prostiile astea de lentile sunt de tot rahatul.

Pe deasupra, mai ești și necioplită, fetițo.

Sunt în față la Milton, mi-e frig, plâng ca un copil, aș vrea să fiu oriunde, numai aici nu, mă întreb cum o să mai ajung acasă, mă uit după stele, nu mai e nici urmă de ele. Brusc, încep să plâng și mai tare.

În cazul ăsta, pentru că situația a devenit disperată, chestia cea mai inteligentă pe care pot s-o fac... e soră-mea.

Țââârrrrr, țââârrrrr, țââârrrrr...

— Alo... (voce morocănoasă)

— Alo, sunt Marianne.

— Ce oră e asta? Unde ești? (voce enervată)

— Sunt la Milton. Poți să vii să mă iei?

— Ce s-a întâmplat? Ce ai? (voce îngrijorată)

Repet:

— Poți să vii să mă iei?

Un semn cu farurile la capătul parării.

— Hai, urcă, dragă, îmi spune soră-mea.

— Dar ai venit în cămașa de noapte a bunicii!!!

— Păi da, a trebuit să vin cât am putut de repede!

— Totuși, ești în cămașa de noapte transparentă a lu' mamaie! îi spun eu înfiorându-mă.

— *Primo*, nu ies din mașină, *secundo*, nu e transparentă, ci semi, nu te-au învățat asta la Pramod?

— Și dacă ți se termină benzina? Ca să nu mai vorbim că sigur ai niște vechi pretendenți după colț...

— Ia să văd... unde? (interesată)

— Uite, acolo, nu cumva e domnul „Tigaie de teflon“?

— Ia dă-te puțin la o parte... A, ba da! ai dreptate... Doamne, ce urât e. E și mai urât decât înainte. Ce rablamente o mai fi având acum?

— Un Opel!

— A! înțeleg, „*The Opel touch*“, așa e scris pe parbrizul din spate...

Se uită la mine, râdem de ne stricăm. Râdem:

1) la momentul potrivit

2) de domnul „Tigaie de teflon“ (fiindcă nu voia cu nici un chip să se „lipească“ de vreo femeie)

3) de Opel-ul său

4) de volanul învelit în blăniță

5) de haina pe care nu și-o pune decât în weekend și de cuta impecabilă a blugilor 501, pe care maică-sa a reușit să i-o facă apăsând zdravăn cu fierul de călcat.

Îmi face bine.

Mașina mic-burgheză a soră-mii scrâșnește din roți în parcare de la Milton, toată lumea se întoarce spre noi în timp ce ea-mi spune: „Jojo o să mă beștelească iar, chestia asta n-o să-i placă deloc...”

Râde.

Îmi scot lentilele și mă las pe spate.

Intrăm în casă în vârful picioarelor fiindcă Jojo și copiii dorm.

Soră-mea mă servește cu un gin tonic fără Schweppes, întrebându-mă:

— Ce nu-ți merge?

Atunci încep să-i povestesc. Dar fără prea multă convingere, soră-mea e cam zero la capitolul psihologie.

Îi spun că inima mea e ca un fel de sacoșă imensă și goală, că, deși foarte rezistentă astfel încât ar putea să încapă în ea un oraș întreg, înăuntru nu se află nimic.

Și când spun sacoșă, nu mă refer la acelea jalnice de la supermarket. Care plesnesc și se rup tot timpul, nu, în nici un caz. Sacoșa mea... în sfârșit, așa cum mi-o imaginez eu... ar semăna mai degrabă cu cheștiile acelea pătrate, reiate, cu alb și albastru, pe care le poartă pe cap bunicile îndoliate de pe lângă Barbès...

— În sfârșit... situația nu e chiar de rahat, îmi spune soră-mea turnând încă un pahar.

[1.](#) De la *marchandise* – „marfă” (fr.) (n. trad.).

[2.](#) În original: *sera fermer* (auxiliar + infinitiv). Forma corectă este *sera fermé* (auxiliar + participiu trecut) (n. trad.).

Ambre

M-am culcat cu mii de tipe și pe cele mai multe nu mi le mai aduc aminte.

Și nu-ți spun asta ca să fac pe șmecherul. La cât de bine am ajuns, cu toți biștăreii pe care îi câștig la greu, cu toți lingăii ăștia pe care-i am sub lăboanță, îți dai seama că nu prea mai am nevoie de nimic.

Spun asta pentru că e adevărul adevărat. Am treizeci și opt de ani și am uitat aproape tot în viață. E valabil pentru tipe, e valabil și pentru restul.

Mi s-a întâmplat să dau peste o revistă veche, una din alea cu care poți să te ștergi la fund, și să mă văd într-o fotografie cu o puicuță la braț.

Când citesc legenda și-mi dau seama că pe pipița-n cauză o cheamă Lætitia sau Sonia sau mai știu eu cum, mă mai uit o dată la fotografie ca să-mi spun: „A, da, bineînțeles, Sonia, brunețica aia de la vila Barclay, cu *piercing*-urile și parfumul ei de vanilie...”

Dar nu. Nu de asta îmi amintesc.

Îmi tot repet în minte ca tembelul „Sonia” și pun revista la loc, căutând o țigară.

Am treizeci și opt de ani și văd bine că viața mea se duce dracului, așa, încetul cu încetul. Cu un simplu bobârnac, săptămâni întregi se duc pe apa sâmbetei. Ba am să-ți spun chiar că, într-o zi, când auzeam vorbindu-se despre Războiul din Golf, m-am întors și am întrebat:

— Când a fost războiul din Golf?

— În '91, mi s-a spus, ca și când aş fi avut nevoie de *Quid* pentru o precizare... Dar adevărul e, paștele lui de adevăr, că n-am auzit niciodată vorbindu-se despre războiul ăsta.

La naiba cu el.

N-am văzut. N-am auzit. Acolo se află un an întreg care nu-mi mai folosește la nimic.

În 1991 nu eram acolo.

În 1991 eram sigur mult prea ocupat să-mi caut venele și nu mi-am dat seama că era război. Și chiar dacă mi-ai fi spus, puțin îmi păsa. Ți-am vorbit de Războiul din Golf fiindcă e cel mai bun exemplu.

Uit aproape tot.

Sonia, iartă-mă, dar chiar așa e. Nu-mi mai amintesc deloc de tine.

Pe urmă am întâlnit-o pe Ambre.

Numai să-i pronunț numele și mă simt bine.

Ambre.

Prima oară am văzut-o la studioul de înregistrări de pe strada Guillaume-Tell. Ne împotmoliserăm de vreo săptămână și toată lumea ne bătea la cap cu amenințări destul de urâte în privința banilor fiindcă eram în întârziere.

Nu se poate prevedea totul. Niciodată. De pildă, nu aveam de unde să știm că super-DJ-ul pe care l-am adus cu bani grei din State, doar ca să le facem pe plac boșilor Weston de la casa de discuri, o s-o facă lată.

— Oboseala și decalajul de fus orar nu i-au făcut deloc bine, a zis doctorul.

Firește că erau numai tâmpenii. Decalajul orar n-avea nici o treabă aici.

Tipul era pur și simplu lacom și asta cu atât mai rău pentru el. Avea mutra aia de idiot, cu tot contractul lui în care „le punea să danseze pe micuțele *frenchies*“...

A fost ceva groaznic. Nu mai avusesem liber de mai multe săptămâni și nici nu mai îndrăzneam să-mi pipăi fața pentru că aveam senzația că o să-mi crape pielea sau ceva de genul ăsta.

Și până la urmă nici de fumat nu mai puteam să fumez, mă durea prea tare gâtul.

De ceva vreme, Fred mă tot freca la cap cu o prietenă de-a soră-sii. O tipă fotograf, care voia să vină cu mine într-un turneu. *Freelance*, dar nu ca să-și vândă apoi fotografiile. Doar pentru ea.

— Știi ce, Fred, ia mai scutește-mă cu asta...

— Ia stai puțin, ce te doare pe tine dacă o aduc aici într-o seară?

— Nu-mi plac fotografiile, nici directorii artistici, nici jurnalistele, n-am nici un chef să se țină cineva după coada mea și nici să se holbeze careva la mine. Poți să pricepi atâta lucru, nu?

— Ei, la dracu', fii și tu *cool*, măcar pentru o seară, măcar două minute. Nici măcar n-o să fie nevoie să-i vorbești, iar dacă nu-ți convine, nici n-o s-o mai vezi. Fă asta pentru mine, ce naiba. Se vede că n-o cunoști pe soră-mea.

Adineaori îți spuneam că uit tot, dar de data asta, vezi tu, nu mai e valabil.

A intrat pe ușița din dreapta, cum te uiți la pupitrele de mixaj. Părea că-și cere scuze, mergând în vârful picioarelor, și avea un maiou alb cu bretele foarte fine. De unde eram eu, în spatele vitrinei, nu i-am văzut imediat

chipul, dar când s-a așezat, i-am văzut sânii mici, pe care deja aș fi vrut să-i ating.

Mai târziu, mi-a zâmbit. Dar nu ca pipițele alea care zâmbesc fiindcă se bucură dacă mă uit la ele. Mi-a zâmbit, așa, doar ca să-mi facă plăcere. Și niciodată o înregistrare nu mi s-a părut mai lungă ca în ziua aceea.

Când am ieșit din cușca mea de sticlă, nu mai era acolo.

I-am spus lui Fred:

— E prietena soră-tii?

— Mda.

— Cum o cheamă?

— Ambre.

— A plecat?

— Nu știu.

— Rahat.

— Ce?

— Nimic.

S-a întors în ultima zi. Paul Ackermann organizase un mic chef la studio, „ca să-și sărbătorească viitorul disc de aur“, zicea tâmpitul. Tocmai ieșeam de la duș. Eram la bustul gol, mă ștergeam cu un prosop prea mare, când Fred ne-a făcut cunoștință.

Mi-a fost greu să găsesc ceva de spus. Parcă aș fi avut cincisprezece ani și am lăsat prosopul să-mi atârne pe jos.

Mi-a zâmbit din nou, la fel ca prima oară.

Arătându-mi o chitară bas, m-a întrebat:

— E chitara dumneavoastră preferată?

Și nu știu dacă îmi venea s-o sărut pentru că habar n-avea sau fiindcă îmi vorbea cu „dumneavoastră“, în timp ce toată lumea îmi spunea „tu“, bătându-mă pe burtă.

De la președintele republicii și până la ultimul tăntălău, toți îmi spuneau „tu“, ca și cum am fi păscut vacile împreună.

Așa o cere situația.

— Da, i-am răspuns, e preferata mea.

Și mă uitam după ceva ca să pun pe mine.

Am vorbit puțin, dar cam greu, pentru că Ackermann chemase ziariștii, lucru de care mă și temeam.

M-a întrebat de turneu, iar eu îi răspundeam cu „da“ la tot ce zicea, privindu-i foarte discret sânii. Pe urmă mi-a spus la revedere, iar eu am început să-l caut peste tot pe Fred sau pe Ackermann sau pe primul venit, numai să-i sparg cuiva mutra, fiindcă mă simțeam de parcă eram pe punctul de a exploda.

Turneul presupunea o mulțime de întâlniri și aproape toate în afara Franței. Au fost două seri la Cigale și de aici totul devine confuz. Am fost în Belgia, Germania, Canada, Elveția, dar nu mă întreba în ce ordine, n-aș mai ști să-ți spun.

În turneu sunt obosit. Cânt, fac muzică, încerc să rămân cât pot de *clean* și dorm în Pullman.

Chiar și dacă aș avea un cur din aur masiv, aș continua să bat drumurile cu cei din trupă într-un Pullman climatizat. În ziua în care ai să mă vezi că mă urc în avion fără ei și o să le strâng laba chiar înainte de a intra pe scenă, trebuie să-mi spui, pentru că asta înseamnă că n-o să mai am ce căuta aici și că e timpul să mă car în altă parte.

Ambre venise cu noi, dar n-am știut asta imediat.

Făcuse fotografii fără să ne dăm seama. Stătea cu fetele din cor. Le auzeam hlizindu-se uneori pe coridoarele hotelurilor când Jenny le dădea în cărți. Când o vedeam, ridicam capul și încercam să mă țin drept, dar în tot timpul ăsta nu m-am dus niciodată la ea.

Nu mai pot să amestec *job*-ul cu sexul, am îmbătrânit.

Ultima seară pica într-o duminică. Eram la Belfort fiindcă trebuia să încheiem în stil mare un concert special pentru a zecea aniversare *Eurock*.

M-am așezat lângă ea la masa festivă.

E vorba de o seară sacră pe care o respectăm și în care suntem doar între noi, mașiniștii, tehnicienii, muzicienii și toți cei care ne-au ajutat în timpul turneului. Nu e momentul să ne plictisim de moarte cu vreo starletă sau cu corespondenți din provincie, înțelegi... Nici măcar lui Ackermann nu i-ar trece prin cap să-l sune pe Fred pe celular ca să mai afle câte ceva ori să-l întrebe de numărul încasărilor.

Mai trebuie spus însă că, în general, asta nu dă prea bine când vine vorba de imaginea noastră.

Între noi o numim seara de prins muște și asta spune tot.

Tone de stres care dispar, satisfacția muncii terminate, lucrurile bine aranjate și impresarul meu care îmi zâmbește pentru prima dată după luni de zile, totul e prea bine așa, dintr-odată, și se poate duce de râpă la fel de repede.

La început am încercat s-o iau la vrăjeală pe Ambre, dar când mi-am dat seama că eram prea dus ca să o sărut ca la carte, am lăsat totul baltă.

N-a lăsat să se vadă nimic, dar știu că a înțeles situația.

La un moment dat, când eram în buda restaurantului, i-am pronunțat rar numele în fața oglinzii de deasupra chiuvetelor, dar în loc să respir adânc și să-mi clătesc gura cu apă rece, ca să pot să-i spun în față: „Când te privesc, mi se strânge stomacul ca în fața a zece mii de oameni, te rog, oprește-te și ia-mă în brațe...“, ei bine, nu, în loc să fac asta, m-am întors și mi-am cumpărat marijuana de două mii de la un dealer.

Lunile au trecut, albumul a ieșit... n-o să-ți spun mai mult, a fost o perioadă pe care am suportat-o din ce în ce mai greu: mai ales când nu ajungeam să rămân singur cu problemele mele inutile și cu muzica.

Până la urmă tot Fred a fost acela care a venit la mine cu Vmax-ul lui ca să mă ducă din nou aproape de ea.

Voia să ne arate ce făcuse în turneu.

Eram O.K. Eram bucuros să le reîntâlnesc pe Francesca, Vickie și Nath, care cântau *live* cu mine. Toate însă voiau să plece. Francesca voia un album singură și i-am promis în genunchi, încă o dată, că o să-i compun niște chestii de neuitat.

Apartamentul ei era foarte mic și ne călcam pe picioare. Am băut un fel de tequila trandafirie pe care ne-o pregătise vecinul de palier. Era un argentinian de cel puțin doi metri, zâmbea tot timpul.

Am rămas mască văzându-i tatuajele.

M-am ridicat. Știam că Ambre era în bucătărie. Mi-a zis:

— Vii să mă ajuți?

I-am spus că nu.

M-a întrebat:

— Vrei să-mi vezi fotografiile?

Aveam în continuare chef să-i zic nu, dar până la urmă i-am răspuns:

— Mda, mi-ar plăcea.

S-a dus la ea în cameră. Când s-a întors, a închis ușa cu cheia și a dat jos cu brațul tot ce era pe masă. Platourile de aluminiu au făcut zgomot, nu glumă.

Apoi și-a întins frumos mapa cu fotografii, după care s-a așezat în fața mea.

Am deschis-o și n-am văzut altceva decât mâinile mele. Sute de poze în alb și negru care nu arătau decât mâinile mele.

Mâinile mele pe corzile chitarei, mâinile mele în jurul microfonului, mâinile mele pe lângă corp, mâinile mele mângâind mulțimea, mâinile mele strângând alte mâini în culise, mâinile mele ținând o țigară, mâinile mele atingându-mi fața, mâinile mele semnând autografe, mâinile mele care implorau, mâinile mele care trimiteau săruturi, mâinile mele care se ciupeau.

Mâini mari și slăbănoage, cu niște vene ca niște râulețe.

Ambre învârtea în mână o fiolă. O sparse în zeci de cioburi.

— Asta-i tot? i-am zis.

Pentru prima dată am privit-o în ochi mai mult de o secundă.

— Ești dezamăgit?

— Nu-mi dau seama.

— Ți-am surprins mâinile pentru că e singurul lucru curat din tine.

— Crezi?

A încuviințat din cap și i-am simțit parfumul părului.

— Și inima?

Mi-a zâmbit aplecându-se peste masă.

— Vrei să spui că nici ea nu e murdară? mi-a răspuns ea cu un aer de îndoială.

Se auzeau râsete și mici lovituri în ușă. Am recunoscut vocea lui Luis care răcnea: „*avem nevoie de cuburi de gheață!*“

Am zis:

— Trebuie să...

Aveai impresia că mai aveau puțin și spărgeau ușa cu prostiile lor.

Și-a pus atunci mâinile peste ale mele și s-a uitat la ele ca și cum le-ar fi văzut pentru întâia dată.

— O s-o facem și pe asta.

Permisie

De fiecare dată când fac ceva, mă gândesc la frate-meu și, de fiecare dată când mă gândesc la el, îmi dau seama că ar fi făcut lucrurile mai bine decât mine.

Iar treaba asta ține de douăzeci și trei de ani.

Nu se poate spune că mă deranjează, în nici un caz, mă face doar lucid.

Acum, de exemplu, sunt în trenul roșu cu numărul 1458 care vine de la Nancy. Sunt pentru prima dată în permisie după trei luni.

Așa, carevasăzică, fac armata ca simplu soldat, în timp ce frate-meu și-a luat toate gradele, a mâncat întotdeauna la masa ofițerilor și a venit acasă în fiecare weekend. Dar hai să trecem peste asta.

Să ne întoarcem la tren. Când ajung la locul meu (pe care mi l-am rezervat cu fața în direcția de mers), găsesc așezată acolo o femeie cu un întreg calabalâc de broderie întins pe genunchi. Nu îndrăznesc să-i zic nimic. Mă așez în fața ei, după ce mi-am aruncat în plasa de bagaje ranița enormă de pânză groasă. În compartiment mai e și o fată destul de drăguță care citește un roman despre furnici. Are un coș în colțul buzei. Păcat, altfel era pasabilă.

M-am dus să-mi iau un sandvici din vagonul restaurant.

Dar iată cum s-ar fi petrecut lucrurile dacă frate-meu era în locul meu: i-ar fi zâmbit șarmant femeii, arătându-i biletul, îmi cer scuze, doamnă, probabil greșesc, dar mi se pare că... Și femeia s-ar fi scuzat de zor, îndesându-și rușinată toate ațele în săculeț și ridicându-se apoi grăbită.

Cât despre sandvici, i-ar fi făcut scandal tipului, reproșându-i că la 28 de franci ar fi putut, totuși, să-i pună o felie de șuncă ceva mai groasă, iar chelnerul, cu gulerul lui negru, ridicol, i-ar fi schimbat-o pe loc. Știu sigur fiindcă l-am văzut deja făcând chestii de genul ăsta.

Cu fata ar fi fost încă și mai șmecher. Ar fi privit-o în așa fel încât și-ar fi dat repede seama că e interesat de persoana ei.

Dar totodată ar fi știut și că îi văzuse furunculul. Și atunci i-ar fi fost greu să se mai concentreze asupra furnicilor și nici n-ar mai fi făcut atâta pe fițoasa.

Asta, bineînțeles, dacă ar fi avut chef s-o bage în seamă.

Fiindcă în orice caz, subofițerii merg la clasa întâi, iar la clasa întâi nu scrie pe nicăieri că fetele ar avea coșuri.

Cât despre mine, n-aveam de unde să știu dacă domnișorica asta era sau nu sensibilă la farmecul soldățesc sau la mutra mea prăbușită, având în vedere că am adormit aproape imediat. Ne treziseră și-n dimineața asta de la patru ca să ne pună să executăm o manevră nenorocită.

Marc, frate-meu, și-a făcut stagiul după trei ani de pregătire și înainte să înceapă școala de ingineri. Avea douăzeci de ani.

Eu o fac după doi ani de premilitară și înainte să-ncep să-mi caut de muncă în electronică. Am douăzeci și trei de ani.

De altfel, mâine e ziua mea. Maică-mea a insistat să vin acasă. Nu-mi prea plac aniversările, suntem mari de-acum. Dar, în fine, mă duc pentru ea.

E singură, de când taică-meu s-a încurcat cu vecina la aniversarea a nouăsprezece ani de la căsătorie. Simbolic, se poate spune că a fost o fază tare.

Mi-e greu să pricep de ce nu și-a găsit și ea pe cineva. Ar fi putut, ba chiar încă ar mai putea, dar... nu știu. Am vorbit o singură dată cu Marc despre asta și amândoi am ajuns la concluzia că îi e frică. Nu mai vrea să riște să fie părăsită din nou. La un moment dat, o tot frecam la cap să se înscrie la o treabă din aia cu întâlniri aranjate, dar n-a acceptat niciodată.

De atunci a adunat de pe drumuri doi câini și o pisică, așa că-ți închipui... cu o asemenea menajerie, ce să mai, e aproape imposibil să-și mai găsească un tip ca lumea.

Locuim în Essonne, în apropiere de Corbeil, într-o căsuță-pavilion de pe Nationale 7. E O.K., e liniște.

Frate-meu însă nu-i spune niciodată așa, ci casă. I se pare că pavilion sună aiurea.

De asemenea, n-o să se obișnuiască niciodată cu ideea că nu s-a născut la Paris.

Paris. Numai asta are în gușă. Cred că ziua cea mai frumoasă din viața lui a fost aceea în care și-a luat prima cartelă portocalie pe cinci zone. Pentru mine, Paris sau Corbeil, tot un drac.

Una dintre puținele chestii pe care le-am reținut din școală a fost teoria unui mare filosof antic care spunea că important nu e locul în care te afli, ci starea de spirit pe care o ai.

Îmi amintesc că-i scrisese asta unui prieten îndurerat care voia să călătorească. Înțeleptul îi spunea *grosso modo* că nu merită osteneala, având în vedere că omul și-ar fi cărat mai departe după el toată povara sufletească. Ziua în care proful ne-a povestit asta mi-a schimbat toată viața.

E unul dintre motivele pentru care am ales o meserie care presupune muncă manuală.

Prefer ca mâinile mele să gândească pentru mine. E mai simplu așa.

În armată cunoști o grămadă de cretini. Trăiesc lângă tipi care nici nu visam că există. Dorm cu ei, halesc cu ei, fac pe măscăriciul, iar câteodată chiar joc cărți cu ei, și totuși totul mă scârbește la oamenii ăștia. Și nu se pune aici problema vreunui snobism, tipii ăștia nu au pur și simplu nimic. Nu mă refer la sensibilitate, nu, ar fi de-a dreptul jignitor pentru ei, ci doar la a valora ceva, cât de puțin.

Îmi dau seama că nu explic lucrurile îndeajuns de bine, dar știu ce spun, dacă îl iei pe unul dintre tipii ăștia și îl pui într-o balanță o să obții greutatea lui, firește, deși în realitate el nu cântărește absolut nimic...

Nu e nimic în ei pe care să-l poți socoti drept materie. La fel ca în cazul fantomelor, poți să-ți strecuri brațul prin corpul lor, dar nu atingi decât un vid zgomotos. Dar ei îți vor spune că dacă faci asta, riști s-o iei pe coajă. Of, of.

La început aveam insomnii din cauza tuturor acestor gesturi și a vorbelor lor de necrezut, dar acum m-am obișnuit. Se spune că armata te face bărbat, dar pe mine m-a făcut mai pesimist decât înainte.

Nu prea cred în Dumnezeu sau într-o Mare Chestie Superioară pentru că nu se poate să existe cineva care să fi creat cu bună-știință tot ce văd în fiecare zi la cazarma de la Nancy-Bellefond.

E ceva cam ciudat, dar îmi dau seama că mă gândesc mai mult atunci când sunt în tren sau în autobuz... Poate că până la urmă a avut și armata părțile ei bune...

Când ajung la Gara de Est, sper întotdeauna în taină că o să mă aștepte cineva. E o tâmpenie. Știu bine că maică-mea e la serviciu la ora aia și că

Marc nu e genul care să traverseze întreaga periferie doar ca să-mi care mie bagajul, dar am întotdeauna speranța asta prostească.

Nu m-am înșelat nici de data asta, dar am mai aruncat o ultimă privire în jur înainte de a coborî scările rulante, în cazul în care ar fi totuși cineva... și coborând ca de fiecare dată scările, bagajul mi se pare tot mai greu.

Aș vrea să mă aștepte și pe mine cineva... N-ar fi chiar așa de greu.

În fine, e timpul să mă duc acasă și să pun de o băută cu Marco pentru că mă tem că la ora asta gândesc prea mult și o să-mi crape capul. Deocamdată o să mă încălzesc puțin pe peron. Știu că nu e voie, dar să vină careva să se ia de mine și-o să-i dau cu livretul peste bot.

Sunt în slujba Păcii, domnule! M-am trezit la patru dimineața pentru Franța, doamnă.

Și totuși, să nu fie nimeni la gara din Corbeil... asta-i și mai trist. Poate au uitat că vin astă-seară...

O să merg pe jos. M-am săturat până peste cap de transportul în comun. Cred că m-am săturat de toate chestiile în comun.

Mă întâlnesc cu tipii din cartier cu care am fost la școală. Nu se înghesuie nici unul să dea mâna cu mine, uniforma, desigur, le inspiră teamă.

Mă opresc la cafeneaua din colțul străzii. Dacă mi-aș fi petrecut mai puțin timp pe-aici, poate că nu riscam să ajung cât pe ce să fiu exmatriculat în șase luni. Pe vremuri mă găseai mai tot timpul pe la jocurile mecanice, nu prea stăteam pe la școală... Așteptam până se cărau toți fraierii care se plictiseau de moarte înghițind o zi întreagă prostiile profilor și le vindeam partidele mele gratuite. Era o afacere bună pentru ei: plăteau la jumătate de preț și în același timp puteau să-și înscrie inițialele pe panoul de onoare.

Toată lumea era mulțumită, iar eu îmi cumpăram primele mele pachete de țigări. Pot să jur că în momentele alea mă credeam rege. Regele

tâmpiților.

Patronul îmi zice:

— Și? Tot în armată?

— Mda.

— Păi asta-i bine!

— Mda...

— Vino la mine într-o seară după ce închid ca să stăm de vorbă... trebuie să-ți spun că pe vremea când eram în Legiune era cu totul și cu totul altceva... Nu ne-ar fi lăsat niciodată să ieșim așa pentru nimic în lume... pot să jur.

Și s-a îndreptat spre teighea refăcându-și războiul din amintiri aburite.

Legiunea...

Sunt obosit. M-am săturat de ranița asta care-mi rupe umărul și de bulevardul ăsta care nu se mai termină. Când ajung acasă, poarta e încuiată. Fir-ar să fie, asta-i culmea. Și-mi vine să mă smiorcăi acolo.

Sunt în picioare de la patru dimineța, tocmai am traversat o jumătate de țară în împutăciunile alea de vagoane, așa că ar cam fi vremea să mă lăsați naibii în pace, nu credeți?

Câinii mă așteptau. Între Bozo, care urlă de bucurie, și Micmac, care sare de trei metri, simt că e sărbătoare. Asta da primire!

Îmi arunc ranița peste gard și escaladez zidul ca pe vremea când mă furișam de-acasă cu bicicleta. Cei doi câini sar pe mine și pentru prima dată de săptămâni întregi mă simt mai bine. Vezi, se poate spune că mai există pe pământul ăsta ființe care mă iubesc și mă așteaptă. Veniți aici, drăgălașilor. O, da, ești frumos, frumos...

În casă e întuneric.

Îmi așez ranița pe preș, la picioare, o deschid și încep să caut cheile, care sunt tocmai la fund, sub tonele de șosete murdare.

Câinii mi-o iau înainte în timp ce încerc să aprind lumina în hol... și nimic.

Fir-ar al drrracu'. Rahat.

Și-n momentul ăla îl aud pe măgarul de Marc zicând:

— Ai putea să vorbești mai frumos de față cu musafirii.

E tot întuneric. Îi răspund:

— Ce tâmpenii îndrugi tu acolo?

— Chiar că ești mitocan, ce să mai. Ți-am spus bine să nu mai vorbești urât. Aici nu ești la cazarma din Bădărănești, așa că ai grijă cum vorbești, altfel nu-ți mai aprind nici o lumină.

Și aprinde.

Numai asta mai lipsea. Toți prietenii și familia mea sunt acolo în hol, cu câte un pahar în mână, gata să-mi cante „Mulți ani trăiască“ pe sub ghirlandele de flori.

Maică-mea îmi zice:

— Dar lasă-ți bagajul, puiule.

Și îmi aduce un pahar.

E prima dată când am parte de o asemenea surpriză. Nu cred că sunt prea simpatic cu mutra mea total aiurită.

Dau mâna cu toată lumea și-mi sărut bunica și mătușile.

Când ajung la Marc, vreau să-i trag o scatoalcă, dar văd că e cu o fată. O ține de talie. Iar eu, de la prima privire, știu deja că m-am îndrăgostit de ea.

Îi dau un pumn ușor în umăr și îl întreb arătându-i-o:

— E cadoul pentru mine?

— Nici să nu te gândești, fraiere, îmi răspunde el.

Mă mai uit o dată la ea. Și simt în mine ceva care îmi arde măruntaiele.
Mi-e rău și ea e frumoasă.

— N-o recunoști?

— Nu.

— Dar cum se poate, e Marie, prietena Rebeccăi.

— ???

Iar ea îmi spune:

— Am fost împreună în tabără. La Glénans, nu-ți mai amintești?

— Nu, îmi pare rău.

Dau din cap și plec de lângă ei. Mă duc să-mi torn ceva de băut.

Mai întrebi dacă îmi amintesc. Lecțiile de navigație, încă mai am coșmaruri din cauza lor. Frate-meu întotdeauna primul, deșteptu' lu' pește, bronzat, musculos, mereu în largul lui. Citise toată noaptea cartea de instrucțiuni și înghițise totul dintr-un foc. Frate-meu care făcea acrobații la trapez și care urla când îl împrășcau valurile. Frate-meu care nu ducea niciodată lipsă de sare în organism.

Toate fetele astea cu ochii holbați și cu sâni micuți, care nu se gândeau decât la petrecerea din ultima seară.

Toate fetele astea care își scriau adresa cu carioca pe brațul vreunui tip în mașină, în timp ce el se prefăcea că doarme. Și cele care plâneau în fața părinților în timp ce-l vedeau depărtându-se.

Și eu... Eu care aveam rău de mare.

Mi-o aduc bine aminte pe Marie. Într-o seară le povestea celorlalte fete că a surprins un cuplu de îndrăgostiți giugiulindu-se pe plajă și că a auzit cum făcea slipul tipei când a cedat.

— Și cum făcea? am întrebat-o eu, ca s-o fac să se simtă prost.

Iar ea, uitându-se fix în ochii mei, și-a prins cu degetele chilotul prin rochie, l-a întins și i-a dat drumul.

Clac.

— Așa, mi-a răspuns, privindu-mă în continuare.

Aveam unsprezece ani.

Marie.

Mă mai întrebi dacă-mi aduc aminte. Clac.

Cu cât seara înainta, cu atât mai puțin voiam să vorbesc despre armată. Cu cât mă uitam mai puțin la ea, cu atât mai mult voiam s-o ating.

Beam prea mult. Mama mi-a aruncat o privire muștrătoare. M-am dus în grădină cu vreo doi, trei prieteni de la premilitară. Vorbeam despre casetele pe care voiam să le închiriem și despre mașinile pe care n-o să ni le putem cumpăra niciodată. Michaël își instalase un supersistem audio într-a lui.

Aproape zece mii de lovele ca să asculți ca lumea techno...

M-am așezat pe banca de fier. Cea pe care mama mă roagă în fiecare an s-o vopsesc. Spune că îi amintește de grădina de la Tuileries.

Fumam o țigară uitându-mă la stele. Nu prea le cunosc. Le caut de câte ori am ocazia.

Din păcate, nu cunosc decât patru.

Încă o chestie din cartea de la Glénans pe care n-am ținut-o minte.

Am văzut-o venind de departe. Îmi zâmbea. Iar eu îi priveam dinții și forma cerceilor.

Așezându-se lângă mine, m-a întrebat:

— Se poate?

N-am răspuns nimic pentru că simțeam din nou acea răscolire puternică.

— E adevărat că nu-ți mai aduci aminte de mine?

— Nu.

— Deci îți amintești?

— Da.

— Ce anume?

— Îmi amintesc că aveai zece ani și măsurai 1,29, că aveai 26 de kile și avusesseși oreion cu un an în urmă, îmi amintesc de vizita medicală. Îmi amintesc că locuiai la Choisy-le-Roi și că pe vremea aceea m-ar fi costat 42 de franci să vin cu trenul să te văd. Îmi amintesc că pe mama ta o cheamă Catherine și pe tatăl tău, Jacques. Îmi amintesc că aveai o țeastoasă de apă pe care o chema Candy și că prietena ta cea mai bună avea un porcușor de Guineea pe care îl chema Anthony. Îmi aduc aminte că aveai un costum de baie verde cu stelute albe și că mama ta îți făcuse un halat cu numele tău brodat pe dedesubt. Și-mi mai aduc aminte că într-o dimineață ai plâns pentru că nu primiseși și tu scrisori. Și că în seara petrecerii îți lipiseși paiete pe obraji și că tu și Rebecca ați dat un adevărat spectacol pe muzica din *Grease*...

— Maaaamăăă, nu-mi vine să cred ce memorie ai!!!

Când râde e și mai frumoasă. Se lasă pe spate. Își trece palmele peste brațe ca să și le încălzească.

— Poftim, îi spun, scoțându-mi puloverul meu gros.

— Mulțumesc... dar tu? N-o să-ți fie frig?

— Nu, nu-ți face griji.

Mă privește cumva altfel. Orice fată ar fi înțeleș ce a înțeleș și ea în momentul acela.

— Și ce altceva îți mai amintești?

— Îmi aduc aminte că mi-ai spus într-o seară, în fața hangarului Optimiştilor, că ai impresia că frate-meu e un îngâmfat.

— Da, chiar așa a fost, iar tu ai zis că nu-i adevărat.

— Pentru că așa și e. Marc face o mulțime de lucruri cu ușurință, dar nu se dă mare cu asta. Pur și simplu le face.

— Întotdeauna i-ai luat apărarea.

— Păi, doar e frate-meu. Și apoi se pare că nici tu nu-i mai găsești acum chiar atât de multe defecte, nu-i așa?

S-a ridicat și m-a întrebat dacă poate să păstreze puloverul.

I-am zâmbit și eu. În ciuda mocirlei și a mizeriei în care mă zbăteam, mă simțeam mai fericit ca niciodată.

Mama s-a apropiat de mine când încă mai zâmbeam de unul singur ca un mare nătărău. Mi-a spus că se duce să doarmă la bunică-mea, că fetele trebuiau să doarmă la unu, iar băieții la doi...

— Of, mamă, nu mai suntem puști, mai lasă-ne...

— Și să nu uiți să verifici dacă sunt câinii înăuntru înainte să încui și să...

— Mamă, știi ce...

— Ba dă-mi voie să-mi fac griji, ați băut ca spartii, iar tu ești dus cu totul...

— Știi, în cazul ăsta nu se spune dus, se spune „plecat“. Înțelegi, sunt plecat...

S-a îndepărtat ridicând din umeri.

— Măcar pune-ți ceva pe tine, o să mori de frig.

Am fumat încă trei țigări, mai mult ca să-mi las ceva timp de gândire, după care m-am dus să-l caut pe Marc.

— Ei...

— Ce e?

— Marie...

— Ce-i cu ea?

— Lasă-mi-o mie.

— Nu.

— Îți sparg fața.

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă ai băut prea mult și pentru că luni am nevoie la serviciu de mutrișoara mea de înger.

— Pentru ce?

— Am de prezentat o lucrare despre incidența fluidelor într-un perimetru dat.

— A, da?

— Păi da.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce.

— Dar Marie?

— Marie? E a mea.

— Nu fi prea sigur de asta.

— Ce vrei să spui?

— Păi... e ca un fel de al șaselea simț al artileristului.

— Simț pe naiba.

— Știi, sunt terminat, nu reușesc să fac nimic. Asta e, sunt un dobitoc, ce să mai... Așa că găsește și tu o soluție, măcar pentru seara asta, O.K.?

— O să mă gândesc...

— Dar grăbește-te puțin, mai încolo o să fiu prea terminat.

— La fotbal...

— Poftim?

— O s-o jucăm la fotbal de masă.

— Nu prea e frumos.

— Dar asta o să rămână între noi, domnule gentleman-de-doi-bani-care-încearcă-să-agațe-tipele-altora.

- Bine. Când?
- Chiar acum. La subsol.
- Acum?
- *Yes, sir.*
- Vin imediat, să-mi fac doar o ceașcă de cafea.
- Fă-mi și mie, te rog...
- Sigur, o să fac și pipi în ea.
- Militar cretin.
- Du-te să-ți faci încălzirea.
- Și tu du-te să-i spui adio.
- Mă pupi.
- Nu-i nimic, lasă, o s-o consolez eu.
- Asta s-o crezi tu.

Ne-am băut cafelele fierbinți deasupra chiuvetei. Marc a coborât primul. Între timp, mi-am strecurat ambele mâini în pachetul cu făină. Mă gândeam la mama când ne făcea șnițele.

Aveam nevoie să fac pipi, nasol. Să te abții, cu două escalopuri *cordons-bleu* în tine, nu-i tocmai practic...

Înainte de a coborî am căutat-o cu privirea ca să prind curaj, pentru că oi fi eu tare de tot la pinball, dar la fotbal de masă sunt ca o umbră a lui fratele meu.

Am jucat ca o cizmă. Făina, în loc să împiedice mâinile să-mi transpire, mi se strângea ca niște brobonele albe în vârful degetelor.

Pe lângă asta, Marie și ceilalți au coborât și ei când eram la 6, iar din clipa aceea am slăbit jocul. O simțeam cum se mișcă în spatele meu în timp ce mâinile îmi alunecau pe mânere. Îi simțeam și parfumul, așa că am uitat cu totul de atacanți. Îi auzeam vocea și încasam gol după gol.

Când frate-meu a pus cursorul pe zece de partea lui, am putut în sfârșit să-mi șterg mâinile pe coapse. Blugii mi se făcuseră albi.

Marc s-a uitat la mine cu un aer de ticălos sincer dezolat.

Frumoasă aniversare, m-am gândit.

Fetele au zis apoi că vor să se culce și ne-au cerut să le arătăm camera. Le-am spus că eu o să dorm pe canapeaua din salon ca să pot termina în liniște ce mai era pe fundul sticlelor, fără să mă deranjeze careva.

Marie s-a uitat la mine. M-am gândit că dacă în momentul acela ar fi avut 1,29 și ar fi cântărit 26 de kile, aș fi putut s-o ascund în haina mea și s-o iau cu mine peste tot.

În casă s-a făcut apoi liniște. Luminile se stinseră una câte una și nu se mai auzea decât câte cineva tușind pe ici, pe colo.

Mi-am închipuit că Marc și amicii lui erau destul de idioți ca să bată la ușa fetelor.

Am fluierat după câini și am încuiat ușa de la intrare.

Nu reușeam să adorm. Bineînțeles.

Fumam o țigară pe întuneric. În cameră nu se vedea nimic altceva decât un punctuleț roșu care se mișca din când în când. Pe urmă am auzit un zgomot. Ca de hârtie mototolită. Prima dată am crezut că e unul din câini, care făcea vreo năzbâtie.

I-am strigat:

— Bozo?... Micmac?...

Nici un răspuns și zgomotul creștea cu un fel de fâș-fâș, ca atunci când dezlipești o bucată de scotch.

Mă ridic și întind mâna ca să aprind lumina.

Cred că visez. Marie stă goală în mijlocul încăperii și-și acoperă corpul cu hârtie de cadouri. Are o bucată albastră pe sânul stâng, una argintie pe cel drept și niște panglici răsucite în jurul brațelor. Hârtia kraft care învelea casca de motocicletă pe care mi-a dăruit-o bunică-mea îi înfășoară acum talia.

Umblă pe jumătate goală printre ambalaje, printre scrumierele pline și paharele murdare.

— Ce faci?

— Nu se vede?

— Păi... nu prea...

— N-ai zis tu când ai venit că vrei un cadou?

Zâmbea mereu și își atârna panglici roșii în jurul taliei.

M-am ridicat brusc.

— Hei, nu te împacheta, i-am spus.

Iar în timp ce-i spuneam asta, mă întrebam dacă acest „nu te împacheta” însemna: nu-ți acoperi pielea, lasă-mi-o așa cum e, te implor.

Sau dacă acest „nu te împacheta” nu însemna cumva: stai, nu te grăbi, știi, nu numai că am ca întotdeauna rău de mare, dar mai mult decât atât, mâine o să plec la Nancy, așa că vezi tu...

Evenimentul zilei

Aș face mai bine să mă culc, dar nu pot.

Îmi tremură mâinile.

Cred că ar trebui să scriu un fel de raport.

Sunt obișnuit cu ele. Scriu câte unul pe săptămână, vineri după-amiaza, pentru Guillemin, șeful meu.

De data asta însă, e pentru mine.

Îmi spun: „Dacă povestești totul amănunțit, dacă te străduiești suficient de mult, când o să recitești la sfârșit ce ai scris, o să înțelegi pentru două secunde că fraierul în toată povestea asta nu ești tu, așa că pe urmă ai putea să te judeci obiectiv. Poate“.

Așadar sunt aici. În fața mea se află mobilul pe care îl folosesc de obicei doar la serviciu, la parter aud zgomotul mașinii de spălat vase.

Soția și copiii sunt de mult în pat. Copiii dorm, dar nevastă-mea sigur nu. Mă pândește. Încearcă să afle ceva. Cred că-i e frică pentru că știe deja că m-a pierdut. Femeile simt lucrurile astea. Știe foarte bine că nu pot să vin lângă ea să mă culc. Trebuie să pun acum totul pe hârtie, măcar pentru acele două secunde, care vor fi probabil atât de importante, asta dacă voi ajunge până la ele.

S-o iau cu începutul.

Am fost angajat la Paul Pridault pe întâi septembrie 1995. Înainte lucram pentru un concurent de-al lui, dar erau atâtea chestii enervante care

se tot adunau, ca de exemplu facturile achitate cu șase luni întârziere, încât până la urmă i-am dat naibii.

Am stat în șomaj aproape un an.

Toată lumea a crezut că o s-o iau razna învârtindu-mă aiurea în așteptarea unui telefon de la agentul la care mă înscrisesem.

Perioada asta va rămâne, totuși, o amintire frumoasă. Atunci am putut în sfârșit să-mi termin casa. Tot ce-mi ceruse Florence de atâta timp: am agățat inelele la perdele, am pus un duș în cămăruța din fund, am închiriat un motocultor și am dat peste cap toată grădina înainte să pun un alt gazon.

Seara mă duceam să-l iau pe Lucas de la dădacă, apoi treceam s-o iau și pe fata cea mare când ieșea de la școală. Le pregăteam o masă copioasă, cu ciocolată caldă. Dar fără Nesquik, doar cu cacao adevărată care le desena niște mustăți superbe. Pe care și le admirau în oglinda din baie înainte de a și le șterge cu limba.

În iunie, când mi-am dat seama că băiatul nu se mai putea duce la doamna Ledoux fiindcă împlinise vârsta de grădiniță, am început să-mi caut serios de lucru, iar în august am găsit.

La Paul Pridault sunt agent comercial pe toată zona vestică. Este o mare întreprindere de produse din porc. Dacă vreți, ca un fel de băcănie, dar la scară industrială.

Lovitura de geniu a lui Pridault e șunca învelită, dar nu oricum, ci șunca învelită într-o pânză adevărată, cu pătrățele roșii și albe. Evident că e tot o șuncă de uzină, fabricată cu porci de uzină, ca să nu mai vorbim de faimoasa cârpă țărănească fabricată și ea în China. Dar tocmai prin lucrurile astea a ajuns să fie cunoscut, toate studiile de piață o dovedesc, dacă întrebi o gospodină ce înseamnă pentru ea Paul Pridault, o să vă spună „șuncă în

pânză“, iar dacă o să insistați, o să aflați că șunca asta e mult mai bună decât toate celelalte, din cauza gustului autentic.

Jos pălăria, tipul e artist.

Are o cifră de afaceri de treizeci și cinci de milioane pe an, venit net.

Mi-am petrecut mai mult de jumătate din săptămâna trecută la volanul mașinii de serviciu. O 306 neagră, cu câte un cap de porc haios lipit pe ambele aripi.

Nimeni n-are idee ce viață duc aceia care bat drumurile, camionagiii sau agenții de vânzări.

Ca și cum pe stradă ar exista două lumi diferite: cei care se plimbă și noi.

Iar aici ar fi mai multe lucruri de zis. E vorba mai întâi de relația cu propria mașină.

Începând cu acel Clio 1L2 și până la enormele semiremorci germane, de câte ori ne urcăm în ele, ne simțim ca acasă. E mirosul nostru cel mai intim, hogeacul nostru, scaunul care a luat forma fundului nostru, în fine, alte chestii nu tocmai de laudă. Ca să nu mai vorbim de radio, care e un regat imens și misterios al codurilor pe care puțini sunt cei care le înțeleg.

Nu-l prea deschid însă, îi mai dau când și când drumul în surdină, când am chef să aud câte ceva, dar cam atât.

Mai e apoi și tot ce ține de haleală. Cârciumile de la Cheval Blanc, restaurantele de pe drum, birturile de la Arche. Mâncarea obișnuită, băutura și fețele de masă din hârtie. Toate mutrele pe care le întâlnim și pe care n-o să le mai vedem niciodată...

Mai sunt și fundulețele chelnerițelor, comentate, notate și evidențiate mai ceva ca în ghidul Michelin. (Așa ceva s-ar putea numi ghidul

Micheline.)

Mai sunt apoi și oboseala, drumurile, singurătatea și gândurile. Întotdeauna aceleași, întorcându-se mereu în gol.

Plictiseala care se strecoară pe neștiute și târfele.

Un întreg univers care creează o barieră de netrecut între oamenii șoselelor și toți ceilalți.

Grosso modo, toată munca mea constă în a face turul proprietarului.

Sunt în contact cu responsabili de la alimentație din zonele medii și mari. Stabilim împreună strategiile de lansare pe piață, perspectivele de vânzare și întâlnirile de informare asupra produselor noastre.

Pentru mine e ca și cum m-aș plimba cu o fată frumoasă la braț, lăudându-i farmecul și calitățile. Ca și cum m-aș strădui să-i găsesc o partidă mai bună.

Dar asta nu înseamnă doar s-o plasez, trebuie să mă ocup de ea și mai departe, așa că, de câte ori am ocazia, le urmăresc pe vânzătoare ca să văd dacă pun marfa în față, dacă nu cumva se prefac că vând doar așa, de formă, dacă pânza e la fel de bine întinsă ca la televizor, dacă toți cârnăciorii sunt încă bine îmbibați în sos, dacă pateurile sunt ținute frumos în farfurioarele lor smălțuite, dacă și cârnații stau agățați ca și cum ar fi puși la uscat, și dacă, și dacă, și dacă...

Nimeni nu vede amănuntele astea, dar tocmai ele fac diferența Paul Pridault.

Știu că vorbesc prea mult despre slujba mea și că asta n-are nimic de-a face cu ceea ce trebuie să scriu.

Aici e vorba de produsele din porc, dar aș fi putut la fel de bine să vând ruj sau șireturi. Ceea ce-mi place sunt întâlnirile cu oamenii, discuțiile și faptul că văd țara.

Mai ales să nu stau închis toată ziua într-un birou, cu un șef pe cap. Numai să mă gândesc la asta și mi-e groază.

Luni, 29 septembrie 1977, m-am trezit la șase fără un sfert. Mi-am strâns lucrurile în liniște, ca să nu mă răie nevastă-mea. Pe urmă, abia am avut timp să fac un duș, fiindcă știam că rămăsesem fără benzină și voiam să profit de asta ca să pot verifica și presiunea cauciucurilor.

Mi-am băut cafeaua în stația Shell. Urăsc chestia asta. Mirosul de benzină se combină cu cel de cafea îndulcită și-mi vine să vărs.

Prima întâlnire era la opt și jumătate. La Pont-Audemer. I-am ajutat pe magazinierii de la Carrefour să monteze o reclamă pentru produsele noastre vidate. E o chestie nouă pe care am scos-o împreună cu un mare mahăr. (Ar trebui să vezi toate măsurile care s-au luat ca să-i apară mutra și căciula de blană pe ambalaj, în sfârșit...)

A doua întâlnire era prevăzută pentru ora zece, la Bourg-Achard.

Eram în întârziere, mai ales că pe drum era ceață.

Am închis radioul pentru că aveam nevoie să mă gândesc.

Îmi făceam griji pentru întâlnirea asta, știam că eram în concurență cu cineva de la o altă firmă, iar pentru mine asta era o mare provocare. De altfel, a fost cât pe ce să ratez ieșirea din oraș.

La ora treisprezece am primit un telefon panicat de la nevastă-mea.

— Jean Pierre, tu ești?

— Sigur că eu, cine altcineva?

— ...O, Doamne... Ești bine?

— De ce mă întrebi?

— Din cauza accidentului, firește! De două ore tot încerc să te sun pe mobil, dar mi se spune că toate liniile au căzut! De două ore sunt moartă de

frică! Am sunat la tine la birou de cel puțin zece ori! Ce dracu'! Ai fi putut și tu să mă suni, mi-ai făcut viața un iad...

— Da' ia stai puțin, despre ce vorbești?

— Despre accidentul care a avut loc azi-dimineață pe autostrada 13. Nu trebuia s-o iei și tu azi pe-acolo?

— Ce accident?

— Hai că ești culmea!!! Nu ești TU ăla care ascultă toată ziua France Info?!! Toată lumea nu vorbește decât despre asta, chiar și la televizor! De groaznicul accident de azi-dimineață din apropiere de Rouen.

— ...

— Bine, hai că te las; am o groază de treabă... N-am apucat să fac nimic de azi-dimineață, mă și vedeam văduvă... gata să arunc un pumn de pământ în groapă. M-a sunat mama ta, maică-mea... am vorbit cu ele toată dimineața.

— Ce să zic... îmi pare rău... dar numai de data asta! Trebuie să mai aștepți puțin până o să scapi de maică-mea.

— Ești tâmpit.

— ...

— ...

— Ei, Flo...

— Ce mai vrei?

— Te iubesc.

— Nu-mi spui niciodată asta.

— Păi, și acum ce-am făcut?

— Bine, hai, ne vedem deseară. Și sun-o pe maică-ta înainte să-și dea duhul.

La șapte seara m-am uitat la știrile locale. Oroare.

Opt morți și șaizeci de răniți. Mașini strivite ca sardелеle.

Câte?

Cincizeci? O sută?

Zeci de tone de fiare culcate la pământ și complet arse. Zeci și zeci de mașini de la SAMU. Un polițist care vorbește de imprudență, de viteză excesivă, de ceața anunțată cu o zi înainte și de cadavrele care n-au putut fi identificate. Oameni buimăciți, tăcuți, în lacrimi.

La opt am ascultat știrile din jurnalul de pe TF1. De data asta nouă morți.

Florence strigă din bucătărie:

— Mai termină odată cu asta! Închide-l! Vino la mine.

Am ciocnit în bucătărie. Însă doar ca să-i fac plăcerea asta fiindcă eram cu mintea în altă parte. Abia acum începea să mi se facă frică. N-am putut să mănânc nimic și eram cu gândul aiurea ca un boxer leneș.

Pentru că nu reușeam să dorm, nevastă-mea a făcut dragoste cu mine cu multă blândețe. La miezul nopții eram din nou în salon. Am dat drumul la televizor cu sonorul oprit și am căutat peste tot o țigară.

La douăsprezece și jumătate am dat volumul puțin mai tare pentru ultimul buletin de știri. Nu puteam să-mi iau privirea de la grămada de tablă care se împrăștia în cele două sensuri ale străzii.

Ce nebunie.

Îmi spuneam: oamenii sunt totuși mult prea tâmpiți.

Și pe urmă a apărut un camionagiu. Purta un tricou marca Le Castellet. N-o să-i uit figura niciodată.

În seara aceea, în salonul meu, tipul a zis:

— Bine, bine, era ceață și e clar că se circula prea repede, dar toată nenorocirea asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă ticălosul celălalt n-ar fi dat înapoi ca s-o ia pe la ieșirea din Bourg-Achard. Am văzut totul din cabină. Lângă mine erau doi care au încetinit, după care i-am auzit pe ceilalți din urmă intrând unii în alții ca în brânză. Credeți-mă pe cuvânt dacă puteți, dar nu vedeam nimic în retrovizoare. Nimic. Doar alb. Sper că asta n-o să te lase să dormi, nemernicule.

Asta mi-a spus. Mie.

Mie, Jean-Pierre Faret, stând în salon.

Asta a fost ieri.

Astăzi am cumpărat toate ziarele. La pagina 3 din *Le Figaro* de marți, 30 septembrie:

O PRESUPUSĂ MANEVRĂ GREȘITĂ

„Manevra greșită a unui șofer care ar fi dat înapoi la intersecția cu drumul spre Bourg-Achard (Eure) s-ar putea afla la originea lanțului de accidente care a provocat moartea a nouă persoane ieri dimineață, printr-o serie de ciocniri între autovehicule produsă pe autostrada 13. Această greșeală ar fi dus la prima ciocnire, în sensul provincie-Paris, urmată imediat de incendiul izbucnit în camionul-cisternă. Moment în care flăcările au atras atenția...”

Iar la pagina 3 din *Le Parisien*:

ÎNGROZITOAREA IPOTEZĂ A UNEI MANEVRE GREȘITE

„Imprudența, adică inconștiența unui automobilist, ar putea fi la originea dramei produse de această înfiorătoare grămadă de fiare zdrobite, de sub care au fost scoase cel puțin nouă persoane ieri dimineață pe autostrada 13. Poliția a cules o mărturie potrivit căreia o mașină dăduse înapoi ca să o ia pe ieșirea din Bourg-Achard, la aproximativ douăzeci de kilometri de Rouen. Tocmai pentru că au vrut să evite această mașină, ceilalți...”

Și ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns...:

„Vrând să traverseze ca să-i ajute pe răniți, alte două persoane au fost omorâte, secerate de o mașină. În mai puțin de două minute, în jur de o sută de mașini, trei camioane grele...”

(Libération, aceeași zi)

Nici măcar douăzeci de metri, abia dacă am călcat puțin banda.

N-a durat decât câteva secunde. Am uitat imediat.

Doamne, Dumnezeu...

Nu plâng.

Florence a venit la cinci dimineața să mă caute în salon.

I-am povestit totul. Evident.

A rămas așezată minute în șir, fără să se miște, acoperindu-și fața cu mâinile.

Se uita când în stânga, când în dreapta, ca și cum ar fi avut nevoie de mai mult aer, apoi mi-a zis:

— Ascultă-mă bine. N-o să spui nimic. Știi că altfel te vor acuza de omucidere involuntară și o să faci pușcărie.

— Da.

— Și? Și? Cu ce-o să schimbe asta lucrurile? Alte vieți ratate, la ce bun? Plângea.

— În orice caz, s-a terminat și cu mine, toată viața mea s-a dus dracului. Țipa.

— A ta, poate, dar nu și a copiilor! Așa că să nu zici nimic! Nu mai puteam să strig.

— Că tot vorbim de copii. Uită-te la ăsta. Uită-te bine.

Și i-am întins ziarul la pagina unde se vedea un băiețel plângând pe autostrada 13.

Un băiețel care se îndepărtează de o mașină gri de nerecunoscut.

O fotografie în ziar.

La rubrica „Evenimentul zilei“.

— ...Are vârsta lui Camille.

— Dar, pentru Dumnezeu, termină!!! îmi urlă nevastă-mea, apucându-mă de guler... Încează odată cu mizeria asta! Taci! O să-ți pun o întrebare. Una singură. La ce-ar folosi dacă unul ca tine ar ajunge la zdup? Ei, ia spune, la ce-ar folosi?

— Să-i consoleze pe ceilalți.

A plecat distrusă.

Am auzit-o încuindu-se în baie.

Azi-dimineată, în fața ei, am clătinat din cap, dar acum, seara, în casa mea tăcută, cu mașina de spălat vase în fundal...

Sunt pierdut.

O să cobor, o să beau un pahar cu apă și o să fumez o țigară în grădină. După aceea o să urc și o să recitesc totul ca să văd dacă mă ajută cu ceva.

Dar nu prea cred.

Catgut

La început, nimic nu fusese prevăzut așa. Răspunsesem la un anunț din *Săptămâna veterinară*, pentru a ține locul cuiva pentru două luni: august și septembrie. Și-apoi tipul care m-a angajat a murit pe drum, când venea din vacanță. Din fericire, nu mai era nimeni altcineva în mașină.

Și așa se face că am rămas. Ba chiar mi-am și achitat datoriile. E o clientelă destul de bună. Normanzii plătesc cu greu, dar plătesc.

Normanzii sunt ca toți misoginii, cu ideile bine fixate în tărtăcuță, și odată inoculate... o femeie care se ocupă de animale nu dă bine. Ca să le hrănești, să le mulgi și să le cureți rahatul, mai treacă-meargă. Dar pentru injecții, pentru fătat, pentru colici și pentru metrite, rămâne de văzut.

Și am văzut asta cu vârf și-ndesat. După mai multe luni de muncă asiduă, în sfârșit, mi-au plătit-o.

Evident, dimineața mai e cum mai e. Consult la cabinet. Îmi aduc mai ales pisici și câini. Diverse cazuri: pe unul mi-l aduc ca să-i fac o injecție letală, fiindcă tatăl nu poate să rezolve problema și animalul se chinuie prea tare, pe altul mi-l aduc să-l îngrijesc, fiindcă e bun la vânătoare sau, mai rar, mi-l aduc pentru vaccin, și aici nu e vorba decât de vreun parizian.

Dar marele chin din perioada aceea venea abia după-amiaza. Vizitele. Grajdurile. Liniștea. Trebuie să mă vezi la lucru și pe urmă mai vorbim. Cât dispreț, câtă bătaie de joc pe la spate... Cred că s-a făcut mult mișto la

cafenea pe seama muncii mele practice și a mănușilor sterile. Ba mai mult, mă cheamă Lejaret. Doctor Lejaret. Asta-i ca o ironie.

Mi-am uitat în cele din urmă notițele și teoriile, am așteptat și eu în liniște în fața animalului, al cărui stăpân îmi arunca-n față frânturi de explicații, ca să mă ajute.

Dar mai ales, și ăsta-i în primul rând motivul pentru care merita să mai rămân, mi-am cumpărat haltere.

Acum, dacă ar fi să dau un sfat (deși, cu tot ce s-a întâmplat, m-aș mira să mi se ceară) unui tânăr care vrea să stea la țară, i-aș spune: mușchi, mușchi de oțel. E lucrul cel mai important. O vacă are o greutate între cinci și opt sute de kile, un cal între șapte sute de kile și o tonă. Cam asta e.

Imaginați-vă o vacă neputând să fete. Evident că e noapte și foarte frig, grajdul e murdar, iar lumină, aproape deloc.

Bun.

Vaca are dureri, țăranul e necăjit, că doar vaca e singura lui sursă de venit. Dacă veterinarul îl costă mai mult decât prețul cărnii care urmează să se nască, trebuie să chibzuiți. Îi spuneți:

— Vițelul e prost așezat. Trebuie întors și o să iasă singur.

Grajdul se însuflețește. L-au sculat din pat pe copilul cel mare și urmează fata cea mică.

Legăți animalul. Fără lovituri de picior. Vă dezbrăcați și rămâneți în tricou. Se face frig. Căutați un robinet și vă spălați bine pe mâini cu o cojiță de săpun rătăcită pe-acolo. Vă puneți mănușile lungi până la subsuori. Cu mâna stângă, apăsați vulva enormă și începeți.

Căutați vițelul de șaiszeci sau șaptezeci de kile în fundul uterului, și-l întoarceți în poziția bună. Totul cu o singură mână.

Vă ia ceva timp, dar reușiți. Apoi, vă aduceți aminte de haltere, în timp ce veți bea o țuculiță caldă, ca să vă reveniți.

Cu altă ocazie, vițelul nu poate ieși, trebuie făcută o tăietură, iar asta va costa mai mult. Tipul vă privește, și-n funcție de privirea dumneavoastră, se va hotărî. Dacă privirea e încrezătoare și dacă schițați vreun gest către mașină, ca și cum v-ați duce să vă aduceți instrumentele, va zice da.

Dacă privirea e întoarsă către celelalte animale din jur și dacă faceți vreun gest, ca și cum ați vrea să plecați, va zice nu.

Iar altă dată, vițelul e deja mort și nu trebuie să prăpădim și juninca, de aceea îl tăiem în bucăți, pe care le scoatem una câte una, tot cu mânușa.

După care vă întoarceți acasă, dar cu inima zdrobită.

Anii au trecut și sunt departe de a fi terminat de rambursat, dar lucrurile merg bine.

Am cumpărat ferma bătrânului Villemeux când acesta a murit și am mai aranjat-o puțin.

Am întâlnit pe cineva care apoi a plecat. Probabil că din cauza mâinilor mele în formă de bătătoare de covoare.

Am cules de pe stradă doi câini; primul a venit singur la mine și a găsit o casă primitoare; al doilea pășise niște lucruri foarte rele înainte să ajungă la mine. Evident, al doilea face legea pe lângă casă. Se mai învârtesc și niște pisici pe-aici. Nu le văd niciodată, dar străchinile sunt mereu goale. Grădina îmi place; e un pic cam răvășită, dar am niște trandafiri bătrâni, care erau acolo dinaintea mea și care nu-mi cer nici o îngrijire. Sunt încântători.

Anul trecut am cumpărat mobilă de grădină din lemn de tec. Foarte scumpă, dar care pare că o să îmbătrânească bine.

Când mai am ocazia, mai ies cu Marc Pardini, care e profesor de nu mai știu ce la liceul de peste drum. Mergem împreună la cinema și restaurant. Face pe intelectualul cu mine, ceea ce mă amuză, pentru că, în fond și la urma urmei, m-am cam prostit. Îmi împrumută cărți și CD-uri.

Când mai am ocazia, mă culc cu el. Întotdeauna e bine.

Ieri noapte, a sunat telefonul. Era Billebaudes, ferma de pe drumul spre Tianville. Tipul mi-a zis ceva de-o complicație care nu suporta amânare.

Nu pot să spun cât de mult m-a costat chestia asta. Fusesem de gardă weekendul trecut și așa se făceau 13 zile de când lucram fără întrerupere. Le-am vorbit puțin câinilor. Orice, doar să-mi audă vocea, și mi-am făcut un suc negru ca de cerneală.

Am simțit că ceva nu e în ordine din momentul în care am scos cheia din contact. În casă era întuneric, iar în grajd – liniște.

Am făcut o gălăgie infernală, bătând în poarta de tablă, de parcă voiam să-i scol pe morți din groapă, dar era deja prea târziu.

Tipul mi-a spus: curul vacii mele e bine; dar al tău, cum e? Și ești sigură că ai și tu cur? Umblă vorba pe-aici că nu ești chiar femeie, că ai avea ce au bărbații, așa se aude. Și am zis să ne lămurim.

Și ceilalți doi râdeau la tot ce zicea el.

Le fixam cu privirea unghiile roase până la sânge. Crezi că m-ar mai fi dus până la o căpiță de fân? Nu, erau prea mangă ca să se aplece fără să cadă. În lăptărie, m-au fixat pe-o puțină înghețată. Era și un fel de țevă îndoită, care-mi strivea spatele. Mi se făcea milă să-i văd cum se enervau cu șlițul.

Totu-mi făcea milă.

M-au rănit îngrozitor. Spus așa, poate nu înseamnă prea mare lucru, dar o repet pentru cei care n-au auzit bine: m-au rănit îngrozitor.

Pe tipul de la Billebaudes ejacularea l-a trezit dintr-odată.

Ei bine, doctore, a fost o glumă, nu? Nu prea ai ocazia să glumești pe la noi, și-apoi, trebuie să-nțelegi, e cumnatul meu și și-a îngropat și el acolo viața de băiat. Nu-i așa, Manu?

Manu deja dormea, și prietenul lui începea din nou să picotească.

I-am spus tipului da, bineînțeles, bineînțeles. Chiar am și glumit puțin cu el, până ce mi-a arătat gâtul sticlei. Era țuică de prune.

Alcoolul îi făcuse inofensivi, dar le-am administrat fiecăruia o doză de ketamină. Nu voiam să se miște. Țineam să lucrez în liniște.

Mi-am pus mănușile sterile și am curățat bine totul, cu betadină.

Pe urmă am întins pielea scrotului. Am făcut o mică incizie, cu lama bisturiului. Am scos testiculele. Am tăiat. Am ligaturat epididimul și canalul cu catgut nr. 3,5, le-am pus în pungi și le-am cusut unul de altul. Lucrat foarte curat.

Celui cu care am vorbit la telefon, și care a fost și cel mai brutal, pentru că era la el acasă, i-am grefat perechea de testicule deasupra mărului lui Adam.

Era aproape șase când am trecut pe la vecina mea. Doamna Brudet, în vârstă de 72 de ani, era demult în picioare, uscățivă, dar țănoșă.

— O să lipsesc sigur o vreme, doamnă Brudet, dar trebuie să fie ceva care să aibă grijă de câini și de pisici.

— Nimic grav, sper?

— Nu știu.

— De pisici, o să am grijă cu plăcere, deși nu cred că e o idee bună să le îmbuibă atâta. Nu trebuie decât să alerge după șoareci. Cu câinii o să-mi fie

mai greu, fiindcă sunt mari, dar dacă nu-i pentru mult timp, o să-i iau la mine.

— O să vă completez un cec pentru mâncare.

— Foarte bine. Puneți-l în spatele televizorului. Cel puțin, sper că nu-i nimic grav, nu-i așa?

— Ntț, ntț, am făcut eu, zâmbind.

M-am așezat la masa mea din bucătărie. Am încălzit cafeaua și acum fumez o țigară. Aștept mașina poliției.

Sper numai să nu pună sirena.

Junior

Îl cheamă Alexandre Devermont. E un tânăr trandafiriu și blond.

Crescut într-un clopot de sticlă. Sută la sută săpun de lux și Colgate bifluor, cu cămășuțe din bumbac și o gropiță în bărbie. Drăgălaș. Curat. Un adevărat purceluș de lapte.

În curând o să aibă 20 de ani. Această vârstă descurajantă, la care încă mai crezi că totul e posibil. Atâtea posibilități și atâtea iluzii. Și atâtea șuturi în fund.

Dar nu și pentru acest tânăr trandafiriu. Viața nu i-a făcut niciodată nimic. Nimeni nu l-a tras vreodată atât de tare de urechi încât să-l doară cu adevărat. E băiat bun.

Mama lui îi cere însă mai mult decât poate. Ea spune: „Alo, aici Elisabeth Devermont...“, despărțind și accentuând prima silabă. Ca și cum ar spera să mai păcălească pe cineva... Țțțțțț... în ziua de azi poți să cumperi multe lucruri, dar nu și o particulă care să arate noblețea.

Nu mai poți să cumperi genul ăsta de orgoliu. Ca Obelix, trebuie să fi căzut în oala cu poțiune magică în copilărie. Dar asta nu o împiedică să poarte un inel cu sigiliu gravat.

Sigiliul cui? Mă întreb și eu. O amestecătură de coroane de flori de crin pe un fundal de blazon. Asociația cârnățarilor și a birtașilor francezi și-a ales aceeași emblemă pentru hârtia cu antet a sindicatului, dar ea nu știe asta. Of.

Tăticul a preluat afacerea familiei. O întreprindere care produce mobilă de grădină din rășină albă. Mobila Rofitex.

Garantată 10 ani împotriva îngălbenirii pe orice tip de climă.

Evident, rășina dă un aspect de mobilă de camping și picnic. Ar fi fost mai șic să facă mobilă din lemn de tec, bănci foarte elegante care capătă în timp o patină frumoasă, la care se adăugau și cei câțiva licheni de sub stejarul centenar plantat de stră-străbunicul în mijlocul proprietății... Dar, în fine, trebuie să luăm ce ni se dă, nu-i așa?

Apropo de mobile: am exagerat puțin adineaori când am spus că viața nu l-a făcut pe Junior să treacă prin nici un fel de încercare. Ba da, ba da. Într-o zi, când dansa cu o tânără de familie bună, plată și rasată ca un adevărat setter englez, a fost încercat pentru prima dată de o puternică emoție.

Era în timpul unei petreceri mondene de genul celor pe care mămicile le organizează cu cheltuieli enorme pentru a evita ca odraslele să se arunce între sânii unei Leïla sau Hannah sau ai oricărei alta de teapa asta, una care ar duhni de la o poștă a sulf sau a pudră.

Deci era acolo, cu gulerul desfăcut și cu palmele umede. Dansa cu fata asta, era foarte atent mai ales să nu-i împungă burta cu prohabul. Încerca să-și legene puțin șoldurile, bătând ritmul cu tocul pantofului. Așa, înțelegi, genul relaxat. Genul tânăr.

Și pe urmă gagicuța l-a întrebat:

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

(E o întrebare pe care fetele o pun de obicei la genul acesta de petreceri.)

I-a răspuns prefăcându-se distrat, în timp ce o conducea într-o piruetă:

— Este director general la Rofitex, nu știu dacă știi... aproximativ șaizeci de angajați...

Fata nu l-a lăsat să termine. S-a oprit brusc, deschizându-și larg ochii de setter:

— Ia stai puțin... Rofitex?... vrei să spui... prezervativele Rofitex?!

Nu, că asta era chiar ca lumea.

— Nu, mobilele de grădină, a răspuns el, care se aștepta la orice, numai la asta nu.

Nu. Asta-i chiar idioată. Doamne, ce idioată. Din fericire, muzica se oprise și a putut să se ducă la bufet și să bea puțină șampanie, degustând-o. Nu, zău.

Se mai întâmplă. Nici măcar nu-i o fată de familie bună, ci o parvenită.

Douăzeci de ani. Dumnezeuule.

*

Micul Devermont a încercat de două ori să ia bacul, dar nu și permisul. Pe ăsta l-a luat din prima.

Nu ca frate-su, care a dat de trei ori...

La cină, toată lumea e binedispusă. Și e normal, de vreme ce inspectorul din colț e un adevărat tâmpit. Și mai e și bețivan pe deasupra. Că doar suntem la țară aici.

La fel ca fratele lui și ca verii lui mai înainte, Alexandre și-a dat examenul de carnet în timpul vacanței școlare, pe domeniul bunicii sale, pentru că în provincie tarifele sunt mai mici decât la Paris. Aproape o mie de franci diferență pentru cursul de pregătire.

Dar în sfârșit, bețivanul era destul de hămesit, așa că a mâzgălit ceva pe foaia roz, fără să-i mai pese de alte detalii.

Alexandre va putea să se servească de Golf-ul mamei cu condiția ca aceasta să nu aibă nevoie de mașină, dacă nu, o să folosească vechea 104 din garaj. La fel ca toată lumea.

Aceasta merge încă, deși se vede că e pe ducă.

*

Sfârșitul vacanței. În curând va trebui să se întoarcă în apartamentul mare de pe l'avenue Mozart și să se înscrie la Școala privată de Comerț de pe l'avenue de Saxe. O școală a cărei diplomă nu e încă recunoscută de stat, dar care are un nume sofisticat, cu multe inițiale: I.S.E.R.P. sau I.R.P.S. sau I.S.A.F.M., sau ceva de genul ăsta (Institutul Superior Al Fundului Meu).

Porcușorul nostru de lapte s-a schimbat în lunile astea de vară. A luat-o pe căi greșite și chiar s-a apucat de fumat.

Fumează Marlboro Light.

Și asta din cauza noilor amiciții: s-a înhăitat cu fiul unui mare cultivator din regiune, Franck Mingaut. Nu-i ajunge nici la degetul mic. Plin de bani, strident, scandalagiu și gălăgios, unul care-i zice săru'mâna politicos bunicii lui Alex, în timp ce trage cu coada ochiului la verișoarele acestuia. Tț Tț...

Franck Mingaut se bucură că îl cunoaște pe Junior. Datorită lui poate să iasă în lume, la petreceri unde fetele sunt subțiri și drăguțe și unde șampania din familiile bune ține locul berii. Instinctul îi spune că asta e calea spre un loc calduț. Sălile de cafenea, cu acele Maryline nu foarte civilizate, biliardul și târgurile agricole merg până la un punct. În timp ce o serată la fata lui Cutărescu la castelul din Cutărești..., iată spre ce trebuie el să-și orienteze toate eforturile.

Pe de altă parte, Devermont Junior e mulțumit de amicul său parvenit. Datorită lui, poate ajunge departe pe drumurile acoperite cu criblură, într-o cabrioletă sport, se poate năpusti prin satele din Touraine, ridicând brațele în onoarea țăranilor ca să-și poată parca mașinile 4L și, mai ales, își scoate tatăl din minți. Și-a mai descheiat un nasture la cămășuță și chiar și-a pus din nou medalia de la botez, pozând într-un dur încă inocent. Fetele sunt înnebunite după așa ceva.

*

În seara asta are loc marele eveniment al verii. Contele și contesa de la Rochepoucaut dau o petrecere în cinstea mezinei Eleonora. Toată lumea bună o să fie acolo. Din Mayenne până în Berry. Oameni de viță, tot ce vrei și ce nu vrei. Plouă cu tinere moștenitoare încă fecioare.

Bani. Nu sunetul, ci mirosul lor. Decoltee, piele ca laptele, coliere de perle, țigări ultra și râsete nervoase. E marea seară pentru Franck și Alexandre, sacul și peticul, da, seara cea mare.

Nici vorbă să ratezi așa ceva.

Pentru oamenii ăștia, un cultivator bogat va rămâne mereu un țăran, iar un industriaș bine crescut va rămâne întotdeauna un furnizor. Un motiv în plus ca să le bei șampania și să le călărești fetele prin boscheți. Nu sunt foarte sălbatice don'șoarele astea. Sunt urmașe în linie directă ale lui Godefroy de Bouillon și sunt de acord să împingă puținel mai departe ultima cruciadă.

Franck nu are invitație cartonată, dar Alexandre îl cunoaște pe tipul de la intrare, nici o problemă, îi pasezi o sută de biștari și te lasă să treci, ba chiar ar putea să-ți latre numele ca în saloanele de la Clubul Automobilistilor, dacă te încântă ideea.

Însă marea problemă o reprezintă mașina. Mașina e piesa de rezistență ca să le dai gata pe cele cărora nu prea le plac înțepăturile din boscheți.

Drăgălașa care nu vrea să se întoarcă prea devreme acasă își expediază tatăl, așa că va trebui să-și găsească un cavaler galant care să o conducă. Fără mașină, într-o zonă unde oamenii locuiesc la zeci de kilometri distanță unii de alții, ești fie un puști amărât, fie un terminat.

De aceea, situația e critică. Deocamdată Franck nu dispune de acest adevărat aspirator de frumuseți: e în revizie, și nici Alexandre nu are mașina maică-sii: plecase cu ea la Paris.

Ce le mai rămâne? Doar acea 104 bleu, cu murdării de găină pe fotolii și de-a lungul portierelor. Mai sunt și niște paie lipite de tavan și un autocolant pe parbriz cu: „Vânătoarea e un lucru firesc“. Dumnezeuule, nu-mi miroase deloc a bine.

— Da' babacu' tău unde e?

— În excursie.

— Și rabla lui?

— Păi... e aici. De ce?

— Cum adică aici?

— Pentru că Jean-Raymond trebuie s-o curețe bine.

(Jean-Raymond este paznicul.)

— Uau, atunci e super!! Îi împrumutăm tărăboanța pentru o seară, după care i-o aducem înapoi. Și sssttt, înțelegi tu, nu știm, n-am văzut.

— Ne, ne, ne, Franck, nu se poate.

— Și de ce, mă rog?

— Păi, dacă se-ntâmplă ceva cu ea, mă sinucid. Ne, ne, ne, nu se poate...

— Da' ce să se întâmple, bă, pământăle? Ai, ce să se întâmple?!

— Ne, ne, ne...

— 'Mnezeii mă-sii, termină odată cu „ne, ne, ne“ ăsta, ce înseamnă asta? Sunt cinșpe kilometri dus și cinșpe întors. Drumul e drept și n-o să fie nici un țivil afară la ora aia, deci care e problema?

— Dacă o să avem cea mai mică belea...

— DAR CE bebele vrei să ai? Ai, CE bebele să fie? Am permisul de trei ani și n-am avut niciodată nici o problemă, pricepi? Nici una.

Apasă cu degetul mare sub incisiv de parcă ar vrea să-l scoată.

— Ne, ne, ne, nu sunt de acord. Nu Jaguarul lu' babacu.

— Fir-ar al naibii să fie, nu se poate să fii chiar atât de cretin, nu se poate!

— ...

— Și atunci ce facem?? Mergem la Roche-de-mes-deux cu porcăria ta de rahat pe patru roți?

— Păi... cam așa...

— Ia stai așa, nu cumva trebuia s-o luăm pe vară-ta și apoi să trecem s-o luăm și pe amica ei de la Saint-Chinan?

— Ba da...

— Și crezi că își vor așeza poponețele lor delicate pe scaunele tale pline de caca??!

— Păi nu...

— Ei vezi, și atunci?... Împrumutăm tărăboanța lu' babacu', mergem binișor cu ea și în câteva ore o ducem frumușel înapoi de unde am luat-o și asta-i tot.

— Ne, ne, ne, nu Jaguarul... (liniște)... nu Jaguarul.

— În fine, o să-mi găsesc pe cineva care să mă ducă. Ești cu totul și cu totul cretin. Asta-i marea învârteală a verii și tu vrei să apărem acolo în jaful tău de căruță. Nici vorbă. Măcar merge?

— Mda, merge.

— Băga-mi-aș, nu-i adevărat...

Se ciupește de pielea obrazilor.

— În orice caz, fără mine nu poți să intri.

— Păi, între a nu merge și a merge cu lada aia a ta de gunoi, nu știu ce-i mai bine... O să te zgârii tu pe ochi când n-o să pui laba pe nici o puicuță...

*

Pe drumul de întoarcere. Ora cinci dimineața. Doi băieți întunecați și obosiți care duhnesc a țigară și a transpirație, dar nu și a sex (frumoasă petrecere, dar la capitolul fete cam secetă, ghinion).

Doi băieți tăcuți pe D 49, între Bonneuil și Cissé-le-Duc în Indre-et-Loire.

— Ei, vezi... n-a pățit nimic... hm... vezi... mai era cazul să mă calci atâta pe nervi cu „ne, ne, ne”-ul tău? O să ți-o frece mâine drăguțul de Jean-Raymond, mașinuța lu’ tăticu...

— Pfff... măcar dacă ne-ar fi fost de vreun folos... puteam foarte bine s-o luăm și pe cealaltă...

— Aici ai dreptate, în privința asta nu ne-am învârtit de nimic.

Se atinge între picioare.

— ... Nu prea a fost multă lume, nu-i așa?... În fine... mâine am totuși o lipeală cu o blondă cu țâțe mari pentru o partidă de tenis...

— Care?

— Știi tu, aia care...

Și n-a mai apucat să termine niciodată fraza pentru că un mistreț, un porc de cel puțin o sută cincizeci de kile, a trecut strada chiar în clipa aceea, fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga, dobitocul.

Un mistreț foarte grăbit, care probabil că venea și el de la o călăreală și se temea ca părinții să nu-l ia la tăbăcit.

Mai întâi au auzit scrâșnetul cauciucurilor, apoi un „buf” puternic în față. Alexandre Devermont a spus:

— Rahat.

S-au oprit, au lăsat ușile deschise și s-au dus să vadă. Porcul țeapăn, mort, și aripa din față dreapta la fel de țeapănă și moartă: adio bară de protecție, adio radiator, adio faruri și caroserie. Chiar și micuța siglă Jaguar fusese îndoită. Alexandre Devermont a repetat:

— Rahat.

Era prea trotilat și prea obosit ca să mai poată zice altceva. Cu toate astea, chiar și în momentele acelea avea foarte clar în minte șirul nesfârșit de nenorociri care îl așteptau. Era *foarte limpede* conștient de ele.

Franck a tras un șut în burtoiul mistrețului și a spus:

— Doar n-o să-l lăsăm aici. Cel puțin să-l luăm cu noi, o să facem din el o frigare pe cinste.

Alexandre a prins să hohotească:

— Mda, e bună friptana din pulpă de mistreț.

Deși nu mai era deloc amuzant, ba chiar situația era de-a drepul dramatică, nu-și mai putea stăpâni râsul. Cu siguranță din cauza oboselii și a nervozității.

— Mama ta o să fie încântată.

— Da, precis o să fie nespus de încântată.

Și cei doi tâmpiței râdeau în așa hal, că îi durea burta.

*

— Ce facem, îl săltăm în portbagaj?

— Mda.

— Rahat!

— Ce mai e?

— Sunt o grămadă de chestii pe-aici...

— Hă?

— E plin, serios!... Sacul de golf al lui tac-tu și o mulțime de navete de vin.

— Rahat...

— Ce naiba facem?

— O să-l punem în spate, pe jos...

— Zici tu?

— Mda, stai puțin. O să acopăr mai întâi bancheta cu ceva... Uită-te în fundul portbagajului și vezi dacă nu e un pled...

— Un ce?

— Un pled.

— Ce e aia?

— ... O chestie cu pătrate verzi și albastre, e acolo, în spate...

— A, o pătură... o adevărată pătură de parizieni fițoși, vasăzică...

— Da, mă rog... Hai, mișcă-ți fundul.

— Stai să te ajut. Nu e cazul să mânjim scaunele, care mai sunt și de piele...

— Așa e.

— Fir-ar să fie, ce greu e!

— Mă uimești.

— Și mai și pute.

— Of, Alex... așa-i la țară...

— O să fac eu ceva pe țară.

S-au urcat din nou în mașină. Nici o problemă cu pornirea, era clar că motorul n-avea nimic. Tot era bine.

Apoi, după câțiva kilometri: marea, îngrozitoarea sperietură. Mai întâi niște zgomote și grohăieli în spate.

Franck zise:

— Drace, dar dobitocul ăsta nu-i mort deloc!

Alexandre n-a zis nimic. Asta chiar că era prea de tot.

Porcul se ridicase și se foia în toate părțile.

Franck a oprit brusc și a strigat:

— Trebuie să ne cărăm de-aici!

Era alb ca varul.

Au închis ușile, îndepărtându-se de mașină. În interior era un rahat total.

Rahat Total.

Fotoliile din piele crem sfâșiate. Volanul smuls din bord. Schimbătorul de viteze din lemn de ulm făcut praf, tetierele, franjuri! Tot interiorul mașinii distrus, distrus, distrus.

Devermont Junior, zdrobit.

Animalul avea ochii ieșiți din orbite și o spumă albă în jurul marilor colți curbați. Era o priveliște cumplită.

Plănuiră să deschidă ușa și să se ascundă în spatele mașinii, după care să se refugieze pe capotă. Poate că era o tactică bună, dar n-o vor ști niciodată fiindcă între timp porcul s-a blocat înăuntru, apăsând pe butonul de închidere centralizată.

Cheia rămăsese pe bord.

Of, Doamne... Se poate spune că atunci când e să se întâmple nenorocirea, e groasă rău.

Franck Mingeaut și-a scos telefonul lui meseriaș din buzunarul interior al hainei și a format 18, enervat la culme.

Când au ajuns pompierii, bestia se liniștise cât de cât. Cu greu. Să zicem că nu mai rămăsese nimic de distrus.

Șeful pompierilor a dat înconjur mașinii. Era totuși impresionat. N-a putut să nu remarce:

— O mașină așa de frumoasă, păcat de ea.

Urmarea este de neimaginat pentru cei cărora le plac lucrurile frumoase.

Unul dintre oameni a căutat o carabină enormă, un fel de bazooka, i-a îndepărtat pe toți și a ochit. Porcul și geamul au explodat în același timp.

Interiorul mașinii vopsit ca nou: roșu.

Sânge, chiar și în fundul torpedoului, chiar și între tastele telefonului de bord.

Alexandre Devermont rămăsese buimăcit. S-ar fi putut crede că nu se mai gândea. Deloc. La nimic. Sau poate la cum să se îngroape de viu sau să-și zboare creierii cu bazooka pompierului.

Dar nu, se gândea la mistreții din regiune și la norocul care dăduse peste ecologiști...

Trebuie spus că tatăl lui are nu numai un Jaguar superb, dar și scopul politic foarte precis de a le da peste bot verzilor.

Pentru că verzii vor să interzică vânatul și să creeze un parc natural sau orice altceva care să-i dea gata pe marii proprietari de terenuri.

E o dispută la care ține foarte mult și care la ora respectivă era aproape câștigată. Chiar ieri seară, la masă, spunea în timp ce tăia rața:

— Așa! Uite că Grolet și banda lui de coate-goale au făcut-o de oaie. Ha, ha, ha!

Pe când acum, mistrețul care a explodat în mii de bucăți în Jaguarul Sovereign al viitorului consilier regional n-o să pice deloc bine, nu-i așa?, or să fie o mulțime de probleme.

Fire de păr s-au lipit până și de geamuri.

Pompierii au plecat. Polițiștii au plecat și ei. Mâine o să vină mașina de la depanări și o s-o... și o să-l... în sfârșit... chestia asta gri metalizat care încurcă circulația.

Cei doi amici merg de-a lungul drumului, cu vesta de la smoching pe umăr. Nu mai e nimic de zis. În orice caz, în punctul în care au ajuns lucrurile nici măcar nu merită să te mai gândești la toate astea.

Franck zice:

— Vrei o țigară?

Alexandre răspunde:

— Mda, aș cam vrea.

Și mai merg ei așa o bucată bună de drum. Soarele s-a înălțat peste câmpuri, cerul este trandafiriu și câteva stele mai pâlpâie încă. Nu se mai aude nici cel mai mic zgomot. Doar foșnetul ierbii, din cauza iepurilor care aleargă să se ascundă în șanțuri.

După care Alexandre Devermont se întoarce spre prietenul său și îi spune:

— Și blonda aia de care mi-ai pomenit... aia cu țâțe mari... Cine e?

Și prietenul său îi zâmbește.

Ani și ani de zile

Ani și ani de zile am crezut că această femeie era în afara vieții mele, poate nu foarte departe, dar, în orice caz, în afara ei.

Că nu mai trăia, că totuși nu fusese chiar așa de frumoasă, că aparține trecutului. Trecutul în care eram tânăr și romantic, când credeam că dragostea durează veșnic și că nu există nimic mai presus de dragostea mea pentru această femeie. Numai tâmpenii.

Aveam douăzeci și șase de ani și mă aflam pe peronul gării. Nu înțelegeam de ce plânge atâta. O strângeam în brațe și-mi cufundam fața în părul ei. Credeam că e nefericită fiindcă plecam și pentru că puteam să-i văd durerea cruntă. Iar apoi peste câteva săptămâni, după ce-mi călcasem ca un mizerabil peste orice orgoliu la telefon sau gemând în scrisori prea lungi, am ajuns în sfârșit să înțeleg.

Că în ziua aceea era atât de zdrobită fiindcă știa că îmi vedea chipul pentru ultima oară, că plângea după mine, cel pierdut pentru totdeauna.

Luni de zile mă loveam peste tot.

Nu eram atent la nimic și mă loveam peste tot. Cu cât mă durea mai tare, cu atât mai mult mă loveam.

Eram pe atunci un ratat de toată frumusețea: zilele acelea goale în care continuam să mă mint. Trezindu-mă, lucrând până la îndobitocire, mâncând te miri ce, bând bere cu colegii și continuând să mă prăpădesc de răs

împreună cu frații mei atunci când cel mai mic bobârnac de la cel mai firav dintre ei putea să-mi spargă nasul.

Dar mă înșel. Aici nu era vorba de bărbăție, ci de prostie curată: tot mai speram că o să se întoarcă. Și speram din toată inima.

Dar nu fusesem în stare să prevăd nimic, iar inima mea se frânsese definitiv pe un peron de gară, într-o seară de duminică. Iar pentru că nu mă mai puteam schimba, mă izbeam de toți și de toate.

Anii care au urmat n-au avut nici un efect. În unele zile mă surprindeam gândindu-mă:

— Ia te uită... Ce ciudat... cred că ieri nu m-am gândit la ea...

Și în loc să mă felicit pentru asta, mă întrebam cum oare fusese posibil așa ceva, cum reușisem să trăiesc o zi întreagă fără să mă gândesc la ea. Mă obseda mai ales numele ei. Și două, trei imagini cu ea, foarte limpezi. Întotdeauna aceleași.

E adevărat. În fiecare dimineață m-am dat jos din pat, am mâncat, m-am spălat, mi-am tras niște haine pe mine și am lucrat.

Am văzut uneori corpul gol al unor fete. Uneori, dar fără nici o plăcere. Emoții: zero.

Dar în sfârșit, cu toate astea, am avut și eu șansa mea. Tocmai când începuse să nu-mi mai pese.

O altă femeie m-a întâlnit. O femeie total diferită s-a îndrăgostit de mine, o femeie cu un alt fel de nume, care se hotărâse să facă din mine un bărbat împlinit. Fără să mai țină seama de părerea mea, mi-a redat pofta de viață și s-a căsătorit cu mine la mai puțin un an de la primul nostru sărut într-un ascensor, în timpul unui congres.

O femeie nesperată. Trebuie spus însă că mi-era tare frică. Nu mai doream nimic și cred că adeseori am rănit-o. Îi mângâiam pânțele și mintea mea o lua razna. Îi ridicam părul, dar căutam de fapt un alt parfum. Nu mi-a spus niciodată nimic. Știa că viața mea de fantomă n-o să țină prea mult. Din cauza râsului ei, din cauza pielii ei și din cauza acestei explozii de iubire elementară și dezinteresată pe care mi-o dăruia. Avea dreptate. Viața mea de umbră m-a lăsat până la urmă să trăiesc fericit.

În clipa asta e în camera de alături. Doarme.

Pe plan profesional am reușit mai bine decât mi-aș fi imaginat. Trebuie să mărturisesc că seriozitatea mi-a fost răsplătită, că am fost în locul potrivit la momentul potrivit, că am știut să iau anumite decizii, că... Nu mai știu.

În orice caz, văd bine în ochii pe cât de uimiți, pe atât de bănuitori ai vechilor mei colegi că totul îi nedumerește la mine: o femeie frumoasă, o carte de vizită onorabilă și cămășile croite pe măsură... față de atât de puținele posibilități de la început. Asta lasă perplex pe oricine.

Pe vremea aceea eram mai ales genul care nu se gândea decât la fete sau, mă rog, doar la *această* fată, cel care scria scrisori în timpul cursurilor de magistratură și care nu se uita nici la funduri, nici la țâțe, nici la nimic pe terase sau în cafenele. Cel care lua primul tren către Paris în fiecare vineri și care se întorcea cu ochii încercănați luni dimineața, blestemând distanțele și zelul controlorilor. Mai degrabă măscărici decât *golden boy*, e adevărat.

Fiincă o iubeam, îmi neglijam studiile și cum, până la urmă, am dat-o în bară cu școala, după mai multe ezitări, m-a părăsit. Trebuia să se gândească totuși că viitorul era prea... nesigur cu un tip ca mine.

Însă când azi îmi citesc conturile din bancă, văd bine că viața e ca o farsă caraghioasă.

Deci am trăit ca și cum nimic nu era în neregulă.

Ni se întâmpla să vorbim între noi, eu cu nevastă-mea sau cu prietenii, zâmbind, desigur, despre anii de studii, de filme, de cărțile care ne formaseră, de *iubirile noastre din tinerețe*, de chipurile pe care nu le-am observat în drumurile noastre și de cele pe care ni le aminteam întâmplător. De prețul cafelei și de tot felul de asemenea nostalgii... Această parte a vieții noastre pusă-n cui. Iar lucrurile astea nu m-au întristat niciodată. O, nu.

Mi-aduc aminte că într-un timp treceam zilnic prin fața unui panou care arăta numele orașului în care știam că stătea ea și numărul de kilometri până acolo.

În fiecare dimineață, când mă duceam la birou, și-n fiecare seară, când mă întorceam de acolo, aruncam o privire la acel panou. Doar o privire, atâta tot. Niciodată nu m-am uitat la el cu atenție. Mi-a trecut prin cap să fac asta, dar numai ideea de a-mi îndrepta spre el lumina farurilor era ca și cum aș fi scuipat-o pe nevastă-mea.

Îi mai aruncam totuși câte o privire, e adevărat.

Și pe urmă mi-am schimbat serviciul. Gata și cu panoul.

Dar întotdeauna au existat și alte motive, alte pretexte. Întotdeauna. De câte ori nu m-am întors din drum, cu inima cât un purice, fiindcă am crezut că zăresc ceva dintr-o siluetă care... sau o voce pe care... sau un păr ca al...?

De câte ori?

Credeam că nu mă mai gândeam la asta și-mi ajungea să fiu o clipă singur într-un loc oarecum liniștit pentru ca figura ei să-mi reapară în minte.

Într-o zi, la terasa unui restaurant, cam acum șase luni, pe când clientul cu care mă întâlneam nu mai venea, m-am dus s-o caut printre amintiri. Mi-am desfăcut gulerul și l-am trimis pe chelner să-mi cumpere un pachet de țigări. Țigări tari și înțepătoare, din care fumam atunci. Mi-am întins picioarele și nu l-am lăsat să strângă masa. Am comandat un vin bun, un Gruaud-Larose parcă... și în timp ce fumam, cu ochii pe jumătate închiși, bucurându-mă de o rază subțire de soare, o priveam apropiindu-se.

O priveam iară și iară. Nu încetam să mă gândesc la ea și la ce făceam când eram împreună și când dormeam în același pat.

Niciodată nu m-am întrebat dacă o voi iubi întotdeauna sau care erau exact sentimentele mele în privința ei. N-ar fi folosit la nimic. Dar îmi plăcea s-o regăsesc la capătul unui moment de singurătate. Și trebuie să spun asta, pentru că ăsta e adevărul.

Din fericire pentru mine însă, viața nu-mi lăsa prea multe momente de singurătate. Ca să se întâmple asta ar fi trebuit ca un client dezamăgit să uite de mine cu desăvârșire sau să fiu singur peste noapte în mașina mea, ușurat de orice grijă, pentru a ajunge cumva la starea aceea. Adică aproape niciodată.

Și chiar dacă voiam să mă las stăpânit de melancolii, de nostalgie, dacă încercam să fac puțin pe glumețul încercând să-i găsesc numărul de telefon prin minitel sau printr-o altă șmecherie de genul ăsta, știu acum că era cu totul exclus pentru că, de câțiva ani încoace, am împotriva acestui gest cele mai eficiente scuturi de protecție: copiii mei.

Sunt nebun după ei. Am trei, fata cea mare, Marie, de șapte ani, cealaltă, Joséphine, care o să facă în curând patru și Yvan, ultimul, care n-are nici doi ani. De altfel, eu am fost acela care a rugat-o pe soția mea cu cerul și cu

pământul să mi-l mai facă și pe al treilea, îmi aduc aminte că plângea de oboseală și gândindu-se la viitor, dar mie îmi plăceau așa de mult bebelușii, gânguritul lor de neînțeleș și mângâierile lor lipicioase.... Hai... îi spuneam, mai fă-mi un copil. Așa că nu s-a mai împotrivit pentru mult timp și, de-ar fi chiar și numai pentru asta, știu bine că e singura mea prietenă și că niciodată n-o să plec de lângă ea. Chiar dacă uneori îmi mai dă târcoale o umbră încăpățânată.

Copiii mei sunt cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

O veche poveste de iubire nu înseamnă nimic în comparație cu asta. Absolut nimic.

*

Iată cu aproximație care a fost viața mea de până acum, adică până săptămâna trecută când și-a spus numele la telefon:

— Sunt Hélène.

— Hélène?

— Te deranjez?

Îl aveam pe genunchi pe mezin, care gângurea în timp ce încerca să-mi smulgă receptorul.

— Ăăă....

— E copilul tău?

— Da.

— Câți ani are?

— ... De ce mă suni așa?

— Câți ani are?

— Aproape doi ani.

— Te sun fiindcă aș vrea să te văd.

— Vrei să mă vezi??

— Da.

— Ce-i prostia asta?

— ...

— Așa tam-nesam. Te-ai trezit că-ți zici ia te uită!... Am chef să-l văd...

— Cam așa ceva.

— Și de ce, mă rog?... Adică vreau să zic de ce tocmai acum?... După toți an...

— ... Doisprezece ani. Se fac doisprezece ani.

— Bine, și ce-i cu asta? Ești în toate mințile? Ce vrei? Vrei să știi câți ani au copiii mei sau dacă mi-a căzut părul sau... sau poate vrei să vezi ce efect o să ai asupra mea... sau așa, pur și simplu, ca să mai vorbim de vremurile apuse?!

— Ascultă, nu mi-am închipuit c-o s-o iei așa, o să închid. Îmi pare rău. N-am...

— Cum mi-ai găsit numărul?

— De la tatăl tău.

— Poftim?

— L-am sunat adineaori și i-am cerut numărul tău de telefon, atâta tot.

— Și-a adus aminte de tine?

— Nu. Adică... nu i-am spus cine sunt.

Am lăsat copilul jos, după care s-a dus să stea cu surorile lui, la ele în cameră. Soția mea nu era acasă.

— Așteaptă, nu închide... „Marie! Poți să-i pui ciorăpeii, te rog?“... Alo? Mai ești acolo?

— Da.

— Ei bine?...

— Ei bine, ce?...

— Vrei să ne vedem?

— Da. Nu pentru mult timp. Doar cât să bem un pahar și să ne plimbăm puțin...

— De ce? La ce ți-ar folosi?

— Pentru că pur și simplu vreau să te văd. Să vorbesc puțin cu tine.

— Hélène?

— Da.

— De ce faci asta?

— Cum adică?

— Da, de ce mă suni? De ce așa târziu? De ce acum? Nici măcar nu te-ai întrebat dacă nu cumva o să-mi dai viața peste cap... Mi-ai format numărul și...

— Ascultă-mă, Pierre. O să mor.

— ...

— Te sun acum pentru că o să mor. Nu știu exact când, dar n-o să mai dureze mult.

Am îndepărtat telefonul de față, ca și cum aș fi avut nevoie de aer, și am încercat să mă ridic, dar fără succes.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, este.

— Ce ai?

— O, e complicat. Pe scurt, am putea spune că sângele meu nu... în sfârșit, nu prea mai știu ce are acum, fiindcă diagnosticele se cam încurcă, dar, în sfârșit, e o chestie complicată.

I-am spus:

— Ești sigură?

— Cum adică? Dar ce-ți închipui? Că-ți vând gogoși lacrimogene ca să am un motiv să te sun?!!

— Iartă-mă.

— Nu-i nimic.

— Poate că medicii se înșală.

— Da... Poate.

— Ai dureri?

— Da, oarecum.

— Vrei să mă vezi pentru *ultima dată*?

— Da. Se poate spune și așa.

— ...

— ...

— Și nu ți-e teamă că o să fii dezamăgită? Nu preferi să rămâi cu o imagine mai bună?

— Una de pe vremea când erai tânăr și frumos?

O auzeam zâmbind.

— Exact. Când eram tânăr și frumos și încă nu aveam părul alb...

— Ai părul alb??

— Vreo cinci fire, cred.

— A! Mă speriasem. Ai dreptate. Nu știu dacă e o idee bună, dar mă gândesc la asta de ceva timp... și-mi spuneam că m-aș bucura... și cum nu sunt prea multe lucrurile care să mă bucure în ultimul timp... te-am... te-am sunat.

— De când te gândești la asta?

— De doisprezece ani! Nu... glumesc. De câteva luni. Mai exact de când am stat ultima dată în spital.

— Deci vrei să ne vedem?

— Da.

— Când?

— Când vrei. Când o să poți.

— Unde stai?

— În același loc dintotdeauna.. Cred că la o sută de kilometri de tine.

— Hélène.

— Da.

— Nu, nimic.

— Da, așa e. Nimic. Cam asta e. Asta e viața și nu te sun ca să reînviez trecutul sau pentru mai știu eu ce alte tâmpenii. Eu... Te sun pentru că vreau să-ți mai văd chipul. Atâta tot. Sunt ca oamenii aceia care se întorc în satul unde și-au petrecut copilăria sau în casa părinților... sau în oricare alt loc care le-a marcat viața.

— E ca un pelerinaj.

Îmi dădeam seama că vocea mea nu mai era aceeași.

— Da, exact. Ca un pelerinaj. Poți să-ți închipui că fața ta e un loc care mi-a marcat viața.

— Pelerinajele sunt întotdeauna triste.

— De ce crezi asta?! Ai făcut vreodată vreunul?

— Nu. Sau da. La Lourdes...

— A, da, așa-i.... La Lourdes, desigur...

Făcea eforturi să pară ironică.

Îi auzeam pe cei mici ciondănindu-se și nu mai aveam deloc chef să vorbesc. Așa că voiam să închid... Până la urmă am întrebat:

— Când?

— Spune tu.

— Mâine?

— Dacă-ți convine.

— Unde?

— La jumătatea drumului între cele două orașe ale noastre. La Sully, de exemplu...

— Poți să conduci?

— Da, sigur.

— Ce e la Sully?

— Presupun că nu mare lucru... o să vedem. Putem să ne întâlnim în fața primăriei...

— Pe la prânz?

— O, nu. Nu-i prea distractiv să mănânci cu mine.

A încercat din nou să râdă.

— ... Ar fi mai bine după.

*

În noaptea aceea n-a putut să doarmă. S-a uitat la tavan cu ochii larg deschiși. Voia să-i țină uscați. Să nu plângă.

Nu din cauza soției. Îi era teamă că se înșală, că mai degrabă plânge moartea propriei sale vieți interioare, decât moartea ei. Știa că, dacă ar începe, nu s-ar mai putea opri.

Să nu bocim. Mai ales nu asta. Pentru că, de atâția ani, tocmai acum se trezise să ia peste picior și să comenteze împotriva slăbiciunii oamenilor. A celorlalți. A celor care nu știu ce vor și care își târăsc mediocritatea după ei.

Atâția ani în care se gândise la tinerețea lui cu o milă plină de batjocură. De fiecare dată când se gândea la ea, relativiza totul, părea că zâmbește sau că înțelege ceva. Când, de fapt, nu înțelesese niciodată nimic.

Știa foarte bine că n-o iubise decât pe ea și că n-a fost niciodată iubit decât de ea. Că a fost singura lui iubire și că nimic n-o să poată să schimbe asta. Că l-a lăsat baltă ca pe un lucru deranjant și inutil. Că nu i-a întins

niciodată mâna și nu i-a scris nici un cuvântel ca să-i spună să se ridice. Că în privința asta nici ea n-o ducea mai bine. Că se înșela. Că era mai bun decât ea. Sau că făcuse greșeala vieții sale și că regretase în taină. Știa prea bine cât era de orgolioasă. Să-i spună că timp de doisprezece ani a suferit și ea la fel de mult și că acum va muri.

Nu voia să plângă și, ca să se abțină, își spunea în gând diverse lucruri. Da, chiar așa. Orice. Când soția s-a întors pe-o parte, i-a pus mâna pe burtă și imediat i-a părut rău de tot acest delir. Bineînțeles că a iubit și a fost iubit de alta, bineînțeles. Se uită la chipul soției și îi ia mâna ca să o sărute. Femeia surâde în somn.

Nu, nu trebuie să ofteze. Nu trebuie să se mintă. Pasiunea romantică, ehei, merge așa, pe moment. Dar acum adio, ce să mai vorbim. Mai ales că întâlnirea asta nici nu-i pică prea bine mâine după masă, din cauza întâlnirii cu tipii de la Sygma II. O să fie obligat să-l trimită imediat în locul lui pe Marcheron și asta chiar că nu-i convine, el cu Marcheron...

În noaptea aceea n-a putut să doarmă. S-a gândit la tot felul de lucruri.

Așa își putea explica insomnia, numai că lampa lui luminează prost și de aceea nu vede nimic, iar pe de altă parte, la fel ca pe vremea celor mai mari nenorociri, se lovește de tot și de toate.

Nici ea n-a putut să doarmă în noaptea asta, dar e deja obișnuită. Aproape că nu mai doarme. Pentru că nu obosește destul peste zi. Așa zice doctorul. Copiii sunt la tatăl lor, așa că nu-i rămâne decât să plângă.

Să plângă. Să plângă. Să plângă.

Își frânge mâinile, nu mai vrea nimic, dă frâu liber suferinței. Apoi nu-i mai pasă, se gândește că o să fie bine, că ar trebui să treacă la altceva și să elibereze odată ringul fiindcă ăla degeaba zice că nu obosește suficient,

habar n-are, cu toată cămașa lui scrobită și cu vorbele lui complicate. De fapt e terminată. Terminată.

Plânge pentru că în sfârșit l-a sunat pe Pierre. Întotdeauna a știut cum să facă rost de numărul lui de telefon și de mai multe ori i s-a întâmplat să formeze cele zece cifre care o separau de el, să aștepte să-i audă vocea, după care să închidă. Odată chiar l-a urmărit o zi întreagă, fiindcă voia să știe unde stă și care e mașina lui, unde lucrează, cum se îmbracă și dacă pare cumva îngrijorat. A urmărit-o și pe soție. A fost obligată să recunoască, totuși, că e drăguță și veselă și că avea copiii lui.

Plânge pentru că astăzi inima a început să-i bată din nou, lucru de care nu se mai credea de mult în stare. A avut o viață mai dură decât și-ar fi închipuit vreodată. A cunoscut, mai ales, singurătatea. Credea că acum e prea târziu să mai simtă ceva, că-și mâncase porția. Mai ales de când *Ei* s-au panicat într-o zi în legătură cu o analiză de sânge de la un examen de rutină pe care-l făcuse pentru că, întâmplător, se simțea cam obosită. Toți, de la simpli doctorași până la marii profesori, își dădeau cu părerea despre chestia asta, dar nu mai ziceau nimic atunci când era vorba să-i spună cum să scape.

Plânge din atâtea motive, că nici nu le mai știe. Își vede în față toată viața. Și atunci, ca să se apere puțin, își spune că plânge doar din plăcerea de a plânge și cam atât.

*

Era deja acolo când am ajuns și mi-a zâmbit. E prima oară când nu te fac să aștepți, mi-a spus, vezi, nu trebuia să disper, i-am răspuns că nu, nu disperasem.

Nu ne-am sărutat. Nu te-ai schimbat, i-am spus. O remarcă idioată, dar chiar așa gândeam, doar că mi se părea și mai frumoasă. Era foarte palidă și i se vedeau vinișoarele albastre din jurul ochilor, pe pleoape și pe tâmpile. Slăbise și era mai trasă la față decât înainte. Părea mai resemnată și-mi amintesc de impresia de argint-viu pe care mi-o dădea înainte. Nu înceta să mă privească. Voia să-i vorbesc, voia să tac. Îmi zâmbea mereu. Voia să mă vadă, iar eu nu știam cum să-mi mișc mâinile și nici dacă puteam să fumez sau să-i ating brațul.

Era un oraș sinistru. Am mers până în grădina publică și de acolo puțin mai departe.

Ne-am povestit viețile. Dar a fost cam aiurea. Fiecare își păstra secretele. Își căuta cuvintele. La un moment dat, m-a întrebat care e diferența între a nu ști ce să faci și a nu face nimic. Nu mai știam. A făcut un gest care însemna că, în orice caz, nu avea importanță. Spunea că toate astea o făcuseră prea tristă sau prea dură, oricum cu mult diferită față de ceea ce fusese cu adevărat la început.

Aproape că nu am amintit de boală, cu excepția unui moment în care mi-a vorbit de copii, spunând că asta nu era o viață potrivită pentru ei. Cu puțin timp în urmă, voise într-o zi să le facă niște tăiței și nici măcar asta n-a putut, din cauza cratiței cu apă care era prea greu de ridicat și, zău așa, asta nu mai era viață. Suferiseră deja prea mult.

M-a pus să-i vorbesc despre nevastă-mea, despre copii și despre munca mea. Chiar și despre Marcheron... voia să știe totul, dar vedeam bine că în cea mai mare parte a timpului nu mă asculta.

Eram așezați pe o bancă, în fața unei fântâni care nu mai aruncase nici un strop de apă din ziua în care fusese inaugurată. Totul era urât. Trist și urât. Începea să se lase umezeala, iar noi ne strângeam puțin ca să ne mai încălzim.

Într-un târziu s-a ridicat, trebuia să plece.

Trebuie să-ți cer o favoare, mi-a spus, doar una. Aș vrea să te simt. Și, cum nu răspundeam, mi-a mărturisit că în toți acești ani a vrut să mă simtă și să-mi respire parfumul. Îmi țineam mâinile vârâte adânc în buzunarele pardesiului pentru că altfel aș fi...

S-a dus în spatele meu și și-a lipit fața de părul meu. A rămas așa mult timp și m-am simțit îngrozitor. Apoi și-a plimbat nasul de la ceafă până spre față, a rămas așa o vreme, după care a alunecat de-a lungul gâtului până la gulerul cămășii. Inspira și-și ținea și ea mâinile la spate. Mi-a lărgit apoi cravata și mi-a descheiat doi nasturi de la cămașă și i-am simțit atunci vârful nărilor înghețate în scobitura dintre clavicule, și am... am...

Am avut o mișcare cam bruscă. S-a așezat în spatele meu, punându-mi mâinile pe umeri. O să plec, mi-a spus. Aș vrea să nu te miști și să nu te întorci. Te implor. Te implor.

Nu m-am mișcat. Și oricum n-aș fi avut nici un chef s-o fac pentru că nu voiam să-mi vadă ochii umflați și gura crispată.

Am așteptat destul de mult, după care m-am întors la mașină.

Clic-clac

Cinci luni și jumătate de când o doresc pe Sarah Briot, șefa de la vânzări.

Sau poate ar trebui să spun: cinci luni și jumătate de când sunt *îndrăgostit* de Sarah Briot, șefa de la vânzări? Nici eu nu știu.

De atunci încoace, nici nu mă pot gândi la ea fără să am o erecție magnifică și, fiindcă e prima oară când mi se întâmplă, nu știu cum să numesc acest sentiment.

Sarah Briot bănuiește. Nu, n-a avut nici ocazia să-mi atingă pantalonii și nici să simtă ceva, dar intuiește.

Evident, nu știe că marți se împlinesc cinci luni și jumătate de când se întâmplă asta, pentru că e mai puțin atentă la cifre decât mine (sunt expert contabil, să fim serioși...). Dar știu că ea știe fiindcă e șmecheruță.

Vorbește cu bărbații într-un fel care la început m-a șocat și care acum mă disperă. Le vorbește ca și cum ar avea niște ochelari speciali (ceva în genul razelor X ale lui Superman) și care îi permit să vadă exact mărimea sexului interlocutorului.

Vreau să spun mărimea în repaus. Atunci, evident, te poți gândi mai departe la tot felul de chestii trăsnite... vă dați seama.

Îți strânge mâna, îți răspunde la întrebări, îți zâmbește, ba chiar o să bea cu tine o cafea, într-un pahărel de plastic de la cafetieră, iar tu, ca un

tembel, nu știi dacă să îți strângi genunchii sau să stai picior peste picior. E groaznic, pe bune.

Cel mai rău e că, în tot acest timp, nu încetează să te privească în ochi. În ochi și numai în ochi.

Sarah Briot nu e frumoasă. E drăguță, ceea ce nu-i același lucru.

Nu-i prea înaltă, e blondă și nu e nevoie să fii chiar un geniu ca să-ți dai seama după niște șuvițe că părul nu are culoarea naturală.

Ca toate fetele, poartă deseori pantaloni, și încă și mai des blugi. Păcat.

Sarah Briot e ușor durdulie. O aud adesea vorbind la telefon cu prietenele ei despre regim (cum ea vorbește tare, iar eu sunt în biroul de alături, aud tot).

Spune că trebuie să slăbească 4 kilograme ca să ajungă la 50. Mă gândesc la asta în fiecare zi, fiindcă mi-am notat pe ceva în timp ce vorbea: „54 !!!“

În felul ăsta am aflat că încercase deja metoda Montignac și „că-i părea rău de bani“, că decupase din caietul de la *Biba* toate rețetele *special pentru slăbit* ale lui Estelle Hallyday, că avea un poster imens în bucătăria ei minusculă, care arăta kaloriile tuturor alimentelor și că-și cumpăraseră chiar un mic cântar de bucătărie, ca să-și cântărească totul după metoda Weight Watchers...

Vorbește adesea despre asta cu prietena ei, Marie, care, din câte am putut să înțeleg, e înaltă și slabă. (Între noi fie vorba, e o tâmpenie, fiindcă nu prea văd ce ar putea să-i spună prietena asta...)

La acest nivel al descrierii mele, toți fraierii ar putea zice: dar ce-o fi găsimd el la fata asta?

Ho, ho... îi opresc!!!

Ieri am auzit-o pe Sarah Briot, care râdea din toată inima, povestind (lui Marie) că în cele din urmă pasase cântarul maică-sii, ca să-i facă „bunătațuri duminica“, și se distra foarte tare când povestea asta.

Pe de altă parte, Sarah Briot nu este vulgară, ci atrăgătoare. Totul la ea nu inspiră decât mângâieri, ceea ce nu e de ici, de colo.

Așa că țineți-vă pliscul.

*

Cu o săptămână înainte de Ziua Mamei, căscam gura pe la raionul de lenjerie de la Galeria Lafayette, în timpul pauzei de masă. Toate vânzătoarele, cu un trandafir roșu în piept, erau moarte de oboseală și îi pândeau pe tații nehotărâți.

Îmi pusesem geanta sub braț și mă uitam ce aș putea să-i cumpăr dacă aș fi fost căsătorit cu Sarah Briot.

Lou, Passionnata, Simone Pérèle, Lejaby, Aubade, toate mi se învâlmășeau în cap.

Anumite chestii mi se păreau prea deocheate (era totuși ziua mamelor), la altele nu-mi plăcea culoarea sau vânzătoarea (sunt de acord cu fondul de ten, totuși, sunt niște limite).

Ca să nu mai vorbim de toate acele modele care habar n-am ce sunt.

Nu prea mă vedeam descheind niște copci microscopice în focul acțiunii și nu reușeam să înțeleg modul de folosire al portjartierelor (cum era mai bine, cu ele mai lăsate sau mai ridicate?)

Mi se făcuse cald.

În cele din urmă am găsit, pentru viitoarea mamă a copiilor mei, un set de chiloți și sutien din mătase, un gri foarte deschis, de la Christian Dior. Rafinat.

— Ce măsură poartă doamna la sutien?

Mi-am așezat geanta la picioare.

— Cam așa... i-am spus, descriind cu mâinile o curbă la cincisprezece centimetri de pieptul meu.

— Nu aveți nici o idee? spuse vânzătoarea cam sec. Ce înălțime are?

— Păi, îmi ajunge cam până aici... am răspuns, arătându-mi umărul.

— Înțeleg (mutră consternată)... Uitați ce, o să vă dau un 90C, e posibil să-i fie cam mare, dar clienta o să poată veni să-l schimbe fără nici o problemă. Doar să păstrați bonul cu grijă, bine?

— Mulțumesc. Foarte bine, am spus eu cu aerul unuia care își scoate copiii la pădure în fiecare duminică și asta ca să nu mai vorbim de țuica și de cvasul de rigoare.

— Și chiloții? Vă dau modelul clasic sau tanga? Am și cu ață, dar nu cred că e ce căutați dumneavoastră....

Și ce te bagi tu, doamnă Micheline de la Galeria Lafayette?

Se vede că n-o cunoști pe celebra Sarah Briot de la Chopard&Minont. Cea care lasă întotdeauna să i se vadă puținel din buric și care intră fără să bată la ușă în biroul altuia.

Dar când mi-a arătat modelul, am cedat. Nu, nu era posibil să pui așa ceva pe tine. Era aproape ca un instrument de tortură. Am luat tanga, care „... anul ăsta e un model brazilian, dar mai puțin răscroit pe șolduri, așa cum puteți vedea și singur. Să vi-l împachetez pentru cadou?”

Bine, un tanga ce-o să fie?

Of.

Am îndesat pachetul roz între două dosare și harta Parisului, după care m-am întors în fața monitorului.

Ce mai pauză.

Cel puțin când o să am copii, o să găsim noi lucruri mai ușor de ales. Va trebui să le spun: „Nu, copii, nu toată tava de prăjituri, ce Dumnezeu...”

*

Mercier, colegul meu de la export, mi-a spus într-o zi:

— Îți cam place, nu-i așa?

Eram la Mario, gata să numărăm tichetele de masă și cretinul ăsta își dădea aere de camarad, ceva de genul hai, băiete, zi-mi tot, ca să am și eu ce povesti.

— O să-mi spui, doar ai gusturi bune, nu-i așa?

N-aveam chef să-i spun nimic. Dar chiar nimic.

— Mi se pare o bucățică bună, nu?... (îmi face cu ochiul)

Am scuturat dezaprobat din cap.

— Mi-a spus Dujoignot...

— Dujoignot a ieșit cu ea!

Mă încurcasem la numărât.

— Nu, a aflat și el de la Movard, fiindcă Movard a avut-o și el și-ți spun că...

Și iată-l scuturându-și degetele în aer, de parcă ar vrea să le usuce făcând un O de la pOrcoșenie cu gura.

— ...Mda, o tipă fierbinte, Briot asta, știe să se descurce bine. Niște chestii, de n-aș putea să-ți povestesc.

— Atunci nu povesti. Și cine-i Movard ăsta?

— Era la serviciul de publicitate, dar a plecat înainte să vii tu. Eram o firmă prea mică pentru el, așa că, vezi tu...

— Da, înțeleg.

Bietul Mercier. Nu-și mai revine. Acum probabil îi vin în cap tot felul de poziții sexuale.

Bietul Mercier. Știi că surorile mele îți spun Merdchié¹ și că încă le mai pufnește râsul când se gândesc la Ford-ul tău Taunus?

Bietul Mercier care a încercat să o vrăjească pe Myriam spunându-i că are un inel de aur cu sigiliu, cu inițialele lui gravate în relief.

Bietul Mercier. Care încă mai suspină după fete inteligente și care se duce la prima întâlnire cu mobilul pus într-o husă de plastic prinsă de curea și cu radioul din mașină sub braț.

Bietul Mercier. Dacă ai ști cum vorbesc surorile mele despre tine... atunci când vorbesc.

*

Nu se poate prevedea nimic niciodată. Nici cum se vor desfășura lucrurile, nici de ce lucrurile cele mai simple iau proporții catastrofale. Mie, de exemplu, viața mi s-a schimbat dintr-odată din cauza a o sută cincizeci de grame de mătase gri.

*

De cinci ani și în curând opt luni, locuiesc cu surorile mele într-un apartament de 110 m², aproape de stația de metrou Convention.

La început stăteam doar cu sora mea Fanny. Cea care are cu patru ani mai puțin decât mine și e studentă la medicină, la Paris V. A fost ideea părinților noștri, ca să mai facă niște economii și ca să fie siguri că micuța n-o să se piardă în Paris, ea care nu văzuse până atunci decât Tulle, cu liceul, cafenelele și bicicletele lui dichisite.

Mă înțeleg bine cu Fanny pentru că nu vorbește mult. Și pentru că e întotdeauna de acord cu tot.

De exemplu, dacă e săptămâna în care gătește ea și dacă aduc, să zicem, niște limbă de mare, fiindcă de-așa ceva am eu poftă, nu e genul care să facă urât că-i stric planurile. Se adaptează.

Nu prea seamănă cu Myriam.

Myriam e cea mare. Nu-i nici măcar un an diferență între noi, dar dacă ne-ați vedea, nu v-ați putea închipui că suntem frate și soră. Vorbește tot timpul. Chiar cred că-i puțin sărită de pe fix, dar e normal, doar e marea artistă a familiei...

După Școala de Arte a făcut fotografie: colaje din cânepă și sârmă, clipuri cu pete colorate pe obiectiv, apoi niște chestii cu corpul ei, amenajări de spații împreună cu Loulou de La Rochette (?), manifestări, sculptură, dans și nu mai știu ce.

Deocamdată pictează niște chestii pe care mi-e greu să le înțeleg, oricât de bine aș căsca ochii, dar, după Myriam, la partea artistică sunt mai slab dotat, așa că nu sunt în stare să văd ce e frumos. În fine.

Ultima dată ne-am ciondănit când am mers împreună la expoziția Boltanski (dar și ea, zău, ce idee să mă ia cu ea! Îți închipui că arătam ca un mare bou tot strofocându-mă să înțeleg rostul vizitei).

Myriam are o adevărată inimă de artist, o dată la șase luni, începând cu vârsta de cincisprezece ani (ceea ce înseamnă cam de treizeci și opt de ori până acum, dacă nu mă înșel), ni-l prezintă pe bărbatul vieții ei. Pe Bunul, pe Adevăratul, pe domnul Căsătorie în alb, pe domnul Gata de Data Asta e Ceva Durabil, pe Ultimul, Sigurul, Ultimul dintre Ultimii.

A ei e toată Europa: Yoann era suedez, Giuseppe italian, Erick olandez, Kiko spaniol și Laurent din St-Quentin-en-Yvelines. Desigur, ar mai fi și

ceilalți treizeci și trei... Deocamdată nu-mi amintesc cum îi cheamă.

Când am plecat din cămăruța mea ca să mă mut cu Fanny, Myriam era cu Kiko. Un viitor regizor genial.

La început nu o vedeam prea mult. Din când în când, se invitau amândoi la noi la cină și Kiko aducea vinul. Întotdeauna foarte bun. (Din fericire, având în vedere că nu făcea toată ziua decât asta: să aleagă vinuri.)

Îmi plăcea de Kiko. Se uita la soră-mea cu durere, după care se mulțumea să bea, clătinând din cap. Kiko fuma niște chestii ciudate și a doua zi dimineața trebuia să dau cu un fâs-fâs cu parfum de flori de munte, ca să dispară mirosul.

Lunile au trecut, Myriam a venit din ce în ce mai des și aproape întotdeauna singură. Se închidea cu Fanny în cameră și le auzeam sporovăind până la miezul nopții. Într-o seară m-am dus la ele să le întreb dacă vor ceai sau altceva, le-am văzut pe amândouă lungite pe jos și ascultând caseta lor preferată cu Jean-Jacques Goldman: „Fiiiindcă pleeeeci... și nanana“.

Patetic.

Uneori Myriam pleca. Alteori nu.

Era o periură de dinți în plus în păhărelul de plastic din baie, iar noaptea canapeaua era de multe ori desfăcută.

Până când într-o zi ne-a spus:

— Dacă sună Kiko, să-i spui că nu sunt aici... arătând telefonul...

Și apoi, și apoi, și apoi... Într-o zi m-a întrebat:

—Te-ar deranja dacă aş sta o vreme la voi?... Bineînţeles, aş contribui la cheltuieli...

Am făcut prostia să nu spun nimic, pentru că, dacă există ceva de care să-mi fie silă, e să comentez.

— Nici o problemă.

— Eşti un scump.

— Dar ar mai fi ceva...

— Ce?

— Aş prefera să fumezi pe balcon...

Mi-a zâmbit, s-a ridicat şi mi-a dăruit un smac artistic. Evident că până la urmă nu m-am abţinut şi am mormăit: „Începe nebunia...“, în timp ce amestecam în ciocolată ca să zdrobesc nişte bucăţele, deşi eram mulţumit.

*

Cu toate acestea, chestiunea m-a măcinat toată ziua şi toată seara, aşa că am pus lucrurile la punct: împărţim locuinţa aşa cum vom putea, o să ne organizăm pentru cumpărături, bucătărie şi curăţenie, de altfel, fetelor, uitaţi-vă la uşa frigiderului, are pe ea un calendar cu săptămânile noastre: tu, Fanny, eşti cu roz, Myriam, eşti cu albastru, iar eu cu galben... Şi mulţumesc că o să mă anunţaţi când mâncaţi în oraş sau când veţi avea invitaţi şi, apropo de invitaţi, dacă aduceţi acasă bărbaţi cu care intenţionaţi să vă culcaţi, mulţumesc că o să vă aranjaţi între voi problema camerei şi...

— Hei, gata... ajunge... nu te înfierbânta, a zis Myriam.

— Are dreptate, a răspuns sora ei.

— Dar tu? Când o să-ţi aduci o găsculiţă, ar fi frumos să ne anunţi dinainte... nu-i aşa? Ca să avem timp să ne ascundem urgent dresurile şi halatele vechi.

Și așa râdeau de mine.

Nasol.

Dar lucrurile au mers mai degrabă bine. Mărturisesc că nu sperasem să iasă așa, dar greșisem... Dacă fetele vor ca un lucru să meargă, merge. Nu e cine știe ce filosofie.

Gândindu-mă acum, îmi dau seama cât de importantă a fost pentru Fanny venirea lui Myriam.

Spre deosebire de soră-sa, Fanny e romantică și fidelă. Și sensibilă, pe deasupra.

Se îndrăgostește mereu de câte un tip inaccesibil care stă la dracu-n praznic. De la cincisprezece ani îl pândește în fiecare dimineață pe poștaş, tresărind la fiecare țârâit al telefonului.

Asta nu-i viață.

A fost Fabrice, care locuia la Lille (era din Tulle, dar vezi, munca...) și care a înecat-o într-un val de scrisori pasionale, dar în care nu vorbea decât despre el. Patru ani de amor tânăr și nedumerit.

Apoi a fost Paul, care a plecat ca medic fără frontiere prin Burkina-Faso, lăsându-i iluzia unei vocații, puterea de a protesta împotriva încetinelii poștei și toate lacrimile ca să plângă... Cinci ani de dragoste exotică și nedumerită.

Iar acum cireașa de pe tort: din conversațiile lor nocturne și din aluziile de la masă, mi-am dat seama că Fanny era îndrăgostită de un doctor deja însurat.

Le-am auzit în baie, Myriam spunând în timp ce se spăla pe dinți:

— Are chophii?

Îmi închipui că Fanny era așezată pe capacul closetului.

— Nu.

— Îlh phrefher aşha fhindchă... (sclipă) ... cu copiii trebuie să fie crunt, îţi dai seama. În orice caz, eu, una, n-aş putea.

Fanny nu i-a răspuns, dar sunt sigur că era pe cale să-şi ronţăie o şuviţă de păr, privind preşul de baie sau degetele de la picioare.

— Parcă îi cauţi cu lumânarea...

— ...

— Ne oboseşti cu tipii tăi total neserioşi. Şi apoi toţi doctorii sunt nişte javre. După ce-o să se apuce de golf şi o să-şi bage nasul pe la congresele de la MedClub din Marrakech sau de nu ştiu unde, o să rămâi tot singură...

— ...

— Şi apoi să-ţi mai spun ceva... Să zicem că ar merge, dar cine îţi spune că într-adevăr o să fie aşa? S-o crezi tu că tipa cealaltă o să lase să-i scape o aşa bucăţică. Ține la bronzul ei de Marrakech, ca să-i dea cu tifla nevestei dentistului de la Rotary.

Probabil că Fanny a zâmbit, se simte în vocea ei. Murmură:

— Cred că ai dreptate.

— Bineînţeles că am dreptate!

Şase luni de dragoste adulterină şi nedumerită. (Probabil.)

— Vino cu mine sâmbătă seara la Galeria Delaunay, o să-l cunosc şi eu pe organizatorul vernisajului şi o să fie mişto. Sunt sigură că va fi şi Marc acolo... Trebuie neapărat să Ți-l prezint! O să vezi, e un tip super! Şi-n plus mai are şi un fund superb.

— Pfff, tu vorbeşti... Ce expoziţie?

— Nu mai ştiu. Îmi dai, te rog, prosopul?

Myriam îmbunătăţea de multe ori mesele noastre obişnuite, aducând fursecuri de la Fauchon şi vinuri bune. Trebuie spus că-şi mai găsisese o

combinație greu de închipuit. Timp de mai multe săptămâni înghițise o grămadă de cărți și de reviste despre Diana (imposibil să treci prin salon fără să calci pe defunctă) și făcuse nenumărate schițe cu ea. În toate weekendurile își instala calabalâcul pe podul Alma și făcea crochiuri cu bocitoarele din lumea-ntreagă alături de idolul lor.

Contra unei sume neverosimile („tâmpenia se plătește“), o japoneză *made in tour operator* poate să-i ceară soră-mii s-o deseneze alături de Diana care râde (la serbarea de la școala lui Harry) sau de Diana care plânge (cu bolnavii de SIDA din Belfast), sau de Diana cea milostivă (cu bolnavii de SIDA din Liverpool), sau de Diana cea îmbufnată (la comemorarea a cincizeci de ani de la Debarcare).

O salut pe artistă și mă ocup de buna păstrare a vinului la temperatura camerei.

Da, treaba mergea bine. Fanny și cu mine nu mai vorbeam deloc, dar râdeam mai mult. Myriam nu se potolea deloc, dar cel puțin picta. Pentru surorile mele eram bărbatul ideal, dar nu acela cu care voiau să se căsătorească.

Nu m-am împăcat niciodată cu descoperirea asta, mă mulțumeam să ridic din umeri, uitându-mă la ușa cuptorului.

Așadar a fost nevoie de o mână de lenjerie ca să se strice totul.

Gata cu serile așezat la picioarele canapelei, uitându-mă cum suspină surorile mele. Gata cu cocteilurile lui Fanny *made in* sala de așteptare, care îți întorc stomacul pe dos și-ți aduc aminte de o mulțime de povești deochete. Gata cu ciorovăielile:

— Dar amintește-ți odată, ce naiba! E important. Îl chema Lilian sau Tristan???

— Nu mai știu. Abia vorbea.

— Ba nu-i adevărat! O faci dinadins sau ce? Încearcă să-ți amintești!

— „Aș putea să vorbesc cu Myriam, sunt Ltfrgzqan.“ Îți place?

După care pleca în bucătărie.

— Fii drăguță și nu trânti ușa frigi...

BUF.

— ... Și trimite-l la un logoped bun...

— Șșmmmșșmmmbiet tâmpit.

— Hopa, am impresia că nici ție nu ți-ar strica unul.

BUF.

Gata cu împăcărilor în fața faimosului meu pui Boursin („ei?... nu crezi că ți-e mai bine aici, cu noi, decât cu minunatul tău Ltfrgzqan într-un cuib de alți găgăuți?“).

Gata cu săptămânile noastre de liniște, gata cu făcutul pieței sâmbăta dimineața, gata cu revistele *Gala* care zac prin toaletă, deschise la pagina cu horoscopul, gata cu artiștii de toate felurile care vor să ne facă să pricepem cârpele lui Boltanski, gata cu nopțile albe, gata cu toate xeroxurile pe care trebuia să i le recit lui Fanny, gata cu stresul zilelor în care se dădeau rezultatele, gata cu privirile crunte la vecina de dedesubt, gata cu cântecele lui Jeff Buckley, gata cu duminicile în care citeam benzi desenate, întinși pe mochetă, gata cu orgiile cu bomboane Haribo uitându-ne la *Sacrée soirée*, gata cu tubul de pastă de dinți lăsat mereu cu dopul nepus, ceea ce mă enervează la culme.

Gata și cu tinerețea mea.

Organizasem o cină festivă ca să sărbătorim examenele lui Fanny. Începea să se apropie de capătul tunelului...

— Of! Mai bine de zece ani... spunea ea zâmbind.

În jurul mesei joase se aflau internul ei (fără verighetă, lașul), (viitor jucător de golf la Marrakech, țin să amintesc), prietenele ei de la spital, printre care și faimoasa Laura, cu care surorile mele îmi făcuseră un număr incalculabil de planuri, unele mai trăsnite decât altele, sub pretextul că vorbise despre mine într-o zi cu un oarecare tremur în voce (of!... ce mai fusese și atunci când mi-au dat întâlnire la această faimoasă Laura, la o aniversare surpriză, și unde m-am trezit singur cu ea o seară întreagă, căutându-mi furios lentilele de contact prin mocheta din lână de capră în timp ce îmi păzeam fundul...).

Era acolo și Marc (și am profitat de ocazie ca să văd și eu ce înseamnă un „fund mișto“... bleah...).

Mai erau și prietenii lui Myriam, pe care nu-i văzusem niciodată.

Mă întrebam de unde naiba scotea niște ciudați ca ăștia, tipi tatuați de sus până jos și fete cocoțate pe tocuri imposibile, care râdeau de orice fleac și-și scuturau ceva ce le ținea loc de păr.

Mi-au spus:

— Cheamă-ți niște colegi, dacă vrei... Așa e, tu nu ne prezinți niciodată pe nimeni...

Și din motive întemeiate, fetelor... mă gândeam eu mai târziu, admirând flora și fauna care-mi mâncau alunele, lăfăindu-se pe canapeaua Cinna pe care mi-a făcut-o mama cadou când mi-am luat diploma de contabil, da, din motive întemeiate...

Era deja destul de târziu și eram toți chercheliți binișor când Myriam – plecată să caute o lumânare parfumată la mine în cameră – s-a întors cotcodăcind ca o curcă în călduri cu sutienul lui Sarah Briot între degetul mare și arătător.

Sfinte Dumnezeule.

Se poate spune că până aici mi-a fost.

— Ce naiba-i ăsta?! Ia ascultă, Olivier, știai că la tine în cameră sunt accesorii de sex-shop?... Atâtea cât să-i dea gata pe toți tipii din Paris! Să nu-mi spui că nu știai!

Și iat-o lansată într-un show groaznic, de nestăpânit.

Se maimuțărește, mimează un striptease, se face că miroase chiloții, își ține respirația și cade pe spate.

Incontrolabilă.

Toți ceilalți se prăpădesc de râs. Chiar și campionul la golf.

— Prea bine. Ajunge, am zis. Dă-mi-l.

— Pentru cine e?... Întâi să ne spui pentru cine e... nu-i așa, oameni buni?

Și iată-i pe toți idioții ăia începând să fluiera cu degetele, să lovească paharele cu dinții și mai ales să-mi murdărească salonul!

— Și-ai văzut ce țâțe are?! Oho, pe puțin 95!!! urlă tembela asta de Laura.

— Carevasăzică nu ne plictisim... mi-a șoptit Fanny, făcând niște chestii obscene cu gura.

M-am ridicat. Mi-am luat cheile și haina și am trântit ușa.

BUF.

Am dormit la hotelul Ibis de lângă Versailles.

Nu, n-am dormit, m-am gândit.

Am petrecut o bună parte din noapte în picioare, cu fruntea lipită de geam, uitându-mă la Parcul Expozițiilor.

Ce nasol.

Dimineață deja mă hotărâsem. Nici măcar nu mi-era foame, dar mi-am comandat un mic-dejun copios.

M-am dus la Puces.

Foarte rar îmi fac timp pentru mine.

Eram ca un turist la Paris. Umblam cu mâinile în buzunare și miroseam a aftershave Nina Ricci for Men, pe care îl găsești în toate hotelurile Ibis din lume. Mi-ar fi plăcut să mă surprindă colega mea de serviciu pe o alee:

— O, Olivier!

— O, Sarah!

— Vai, Olivier, ce bine miroși...

— O, Sarah...

Stăteam la soare cu o bere în față la terasa de la Café des amis.

Eram în ziua de 16 iunie pe la prânz, era frumos și viața mea era la fel de frumoasă.

Mi-am cumpărat o cușcă de păsări ornată și plină de zorzoane din fier.

Tipul care mi-a vândut-o m-a asigurat că data din secolul al XIX-lea și că aparținuse unei familii sus-puse pentru că fusese găsită într-un hotel particular, intactă și blablabla și blablabla, și cum o s-o fixați?

Am vrut să-i spun: nu te obosi, bătrâne, puțin îmi pasă.

Când m-am întors, mirosea a curățenie de la o poștă.

Casa era lună. Nici un fir de praf. Cu același buchet pe masa din bucătărie și cu un bilețel: „Suntem la Jardin des Plantes. Pe diseară. Pupici“.

Aaaahhh!!! drăgălașelor...

Pentru cină o să vă pregătesc un pui Boursin de ne-ui-tat!

Așa, să aleg mai întâi vinul... și să-mi pun un șorț, bineînțeles.

Pentru desert, o prăjitură de griș cu mult rom. Fanny e moartă după ea.

Nu vreau să spun că ne-am luat în brațe, strângându-ne cu putere și dând din cap ca americanii. Mi-au zâmbit doar puțin când au ajuns în prag și pe chipul lor au înflorit toate floricelele din Jardin des Plantes.

A fost prima oară când nu mai eram chiar așa de grăbit să-mi fac bagajele. După nebunia din ajun nimeni nu mai avea chef să iasă și Mimi ne-a servit un ceai de mentă pe masa din bucătărie.

— Ce-i cu cușca asta? a întrebat Fanny.

— Am cumpărat-o azi-dimineață de la Puceș, de la un tip care nu vinde decât cuști vechi. Ți place?

— Da.

— Ei bine, atunci e pentru voi.

— A, da? Mulțumim. Dar cu ce ocazie? Fiindcă suntem pline de tact și de delicatețe? a glumit Myriam, îndreptându-se spre balcon cu pachetul său de Craven.

— În amintirea mea. N-aveți decât să ziceți că pasărea și-a luat zborul...

— De ce spui asta?

— Pentru că plec, fetelor.

— Unde?

— Mă duc să stau în altă parte.

— Cu cine?

— Singur.

— Dar de ce? Din cauza celor petrecute ieri seară... te rog să mă ierți, știi, băusem prea mult și...

— Nu, nu, stai liniștită. N-are nici o legătură cu tine.

Fanny părea cătrănită rău și mi-era greu să o privesc în față.

— Ți s-a acrit de noi?

— Nu-i vorba de asta.

— Și atunci de ce?

Simțeam că ochii i se umpleau de lacrimi.

Myriam se postase între masă și fereastră cu țigara-n bot, atârând trist.

— Hei, Olivier, ce se-ntâmplă?

— Sunt îndrăgostit.

Nu puteai să ne spui, cretinule?

Și de ce nu ne-ai prezentat-o? Ce? Ți-e frică să n-o expediem? Ce puțin ne cunoști... Ce, nu-i așa? Ne cunoști bine... poftim?

Cum o cheamă?

E drăguță? Da? Of...

Ce? Aproape că nu i-ai vorbit niciodată și te muți din cauza ei? Nu crezi că pui căruța înaintea boilor? Pui și tu căruța unde poți...

Când o să-i vorbești? Într-o zi. Bine, înțeleg, munca... Are umor? A, cu atât mai bine, cu atât mai bine.

O iubești cu adevărat? Nu vrei să-mi spui? Te enervăm?

Trebuie să ne spui imediat totul.

O să ne chemi și pe noi la nuntă? Doar dacă promitem că vom fi cuminți?

Cine o să mă mai consoleze când o să fiu morcovită?

Iar cu mine cine o să mai repete cursurile de anatomo?
Cine o să ne mai răsfete de acum înainte?
E chiar așa de drăguță cum zici?
O să-i faci și ei pui Boursin?
Știi, o să ne fie dor de tine.

Am fost uimit cât de puține lucruri am luat. Închiriasem o furgonetă de la Kiloutou și a fost suficient un singur drum.

Nu știam dacă trebuia să o iau ca pe ceva bun, de genul iată, amice, dovada că nu prea ești legat de lumea asta, sau ca pe ceva rău, de genul privește: treizeci de ani în curând și unsprezece cutii în care îți încap tot ce ai... Nu-i foarte greu, nu-i așa?

Înainte de a pleca, am stat pentru ultima oară în bucătărie.

Primele săptămâni am dormit pe o saltea direct pe jos. Citisem într-o revistă că face bine la spate.

După șaptesprezece zile, m-am dus la Ikea: mă durea prea tare spatele.

Dumnezeu știe că am întors problema pe toate părțile. Ba chiar am desenat și niște schițe pe o hârtie cu pătrățele.

Vânzătoarea gândea și ea ca mine: într-o locuință așa de „modestă” și atât de prost întreținută (ai fi zis că am închiriat trei chichinețe...), cel mai bun lucru ar fi o canapea extensibilă.

Iar cea mai ieftină e un clic-clac.

Să luăm atunci clic-clacul.

Mi-am cumpărat și un set de bucătărie (șaiszeci și cinci de piese pentru 399 franci, cu storcător de fructe și răzătoare de brânză incluse în ofertă), lumânări (nu se știe niciodată...), un pled (nu știu, mi s-a părut șic să

cumpăr un pled), o veioză (ceva normal), un preș (prevăzător), etajere (neapărat), o plantă verde (o să mai vedem ce facem cu ea...) și mii de alte chestii (politica magazinului).

*

Myriam și Fanny îmi lăsau mereu pe robot mesaje de genul: Țââârr „Cum se aprinde cuptorul?“ țâârrr „Am aprins cuptorul, dar acum nu știm cum se schimbă o siguranță, că a sărit una...” țââârr „Am vrut să facem ce ne-ai spus, dar unde e lanterna?...“ țâârrr „Hei, care e numărul de la pompieri?“ țâârrr...

Cred că mai și exagerau puțin, dar, ca toți cei care trăiesc singuri, m-am obișnuit să pândesc să văd aprinzându-se luminița roșie a mesajelor, când mă întorceam seara acasă.

Și cred că toți fac așa.

Și deodată viața se precipită într-un mod neașteptat.

Iar când pierd controlul, am tendința să intru-n panică, ce tâmpenie.

Ce înseamnă „să pierzi controlul situației“?

E foarte simplu. Înseamnă să vină Sarah Briot într-o dimineață în încăperea în care îți câștigi existența cu sudoarea frunții și să se așeze pe marginea biroului, trăgându-și de fustă.

Și-ți spune:

— Sunt murdari ochelarii tăi, nu-i așa?

Și scoate de sub fustă o bucățiță de cârpă roz cu care îți șterge ochelarii ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Atunci ți se scoală așa de tare, că ai putea să ridici masa (cu puțin antrenament, firește).

— Așadar... înțeleg că te-ai mutat?

— Da, acum vreo cincisprezece zile.

(Ffffff respiră... o să fie bine.)

— Unde stai acum?

— În arondismentul zece.

— Ah! ce chestie! Și eu la fel.

— A, da?!

— O să luăm metroul împreună...

(Întotdeauna există un început.)

— Păi, și nu dai și tu de băut de casă nouă sau ceva de genul ăsta?

— Ba da, ba da! Bineînțeles!

(Prima veste bună.)

— Când?

— Ei bine, încă nu știu... În dimineața asta abia mi-au adus ultimele mobile, așa că...

— De ce nu în seara asta?

— În seara asta? A, nu, astă-seară nu se poate. Cu toată dezordinea asta... și... nici n-am apucat să chem pe nimeni...

— Poți să mă inviți doar pe mine. Pentru că puțin îmi pasă de dezordine, nu poate fi mai rău ca la mine!...

— A... bine... bine, dacă vrei tu. Dar nu prea devreme!

— Foarte bine. Așa o să am și eu timp să trec pe la mine să mă schimb. La nouă e bine?

— Ora nouă, perfect.

Iată ce numesc eu „a pierde controlul situației“.

Am plecat devreme și pentru prima oară în viața mea nu mi-am făcut ordine pe birou înainte de a stinge lumina.

Portăreasa mă pândeă, da, v-au adus mobilele, dar ce bătaie de cap cu canapeaua, ca s-o urce toate cele șase etaje!

Mulțumesc, doamnă Rodriguez, mulțumesc. (N-o să uit niciodată eforturile dumneavoastră...)

Trei chichinețe mici în formă de câmp de luptă pot fi totuși plăcute...

*

Să pui băutura la rece, să încălzești friptura stropită cu vin la foc potrivit, mai treacămeargă... să deschizi sticlele, să întinzi o masă de joc, să cobori fugața la arab ca să iei șervețele și o sticlă de Badoit, să pregătești cafeaua, să faci duș, să te parfumezi (Eau Sauvage), să-ți cureți urechile, să găsești o cămașă nu foarte șifonată, să micșorezi lumina în cameră, să scoți telefonul din priză, să pui muzică (albumul *Pirates* de Rickie Lee Jones, totul e posibil acolo...) (dar nu prea tare), să aranjezi pledul, să aprinzi lumânările (hopa!), să inspiri, să expiri, să nu te mai uiți în oglindă.

Și prezervativele? (În sertarul de la noptieră, nu sunt cumva prea aproape?... și în baie, nu sunt prea departe?...)

Ding-dong.

Se poate spune într-adevăr că stăpânesc situația?

Sarah Briot a venit la mine. Frumoasă ca o zână.

Mai târziu, seara, după ce râseserăm bine, mâncaserăm bine și lăsaserăm plutind între noi o tăcere visătoare, era clar că Sarah Briot o să-și petreacă noaptea în brațele mele.

Numai că mi-a fost întotdeauna greu să iau anumite decizii, iar acum *chiar* era momentul să las paharul deoparte și să fac ceva.

Ca și cum soția lui Roger Rabbit s-ar afla lângă tine, iar tu te-ai gândi la cu totul altceva.

Vorbea despre nu știu ce și mă privea cu coada ochiului.

Și deodată... deodată... m-am gândit la canapeaua pe care stăteam.

Începeam să mă întreb cu adevărat, profund și metodic, cum se deschide un clic-clac.

Mă gândeam că lucrul cel mai bun ar fi să încep s-o sărut năvalnic, după care s-o împing pe spate cu dibăcie, ca să se întindă fără alte incidente...

Da, dar după aia... cum o să fac cu clic-clacul?

Mă și vedeam gata să mă enervez din cauza vreunui arc în timp ce limba ei îmi gâdila amigdalele și mâinile căutau cureaua...

În fine... deocamdată nu prea era cazul... începea chiar să mascheze începutul unui căscat...

Vorbești de Don Juan. Ce porcărie.

Și atunci mi-am amintit de surorile mele, râdeam gândindu-mă la cele două scorpii. S-ar fi distrat de minune dacă m-ar fi văzut în clipa aceasta cu coapsa acestei Miss Univers lipită de coapsa mea și cu grijile mele amărâte – cum să desfac o canapea de la Ikea.

Chiar atunci Sarah Briot s-a întors spre mine și mi-a zis:

— Ești tare dulce când zâmbești.

Sărutându-mă.

Și atunci, chiar în clipa aceea, cu 54 de kile de feminitate, de dulceață și de mângâieri pe genunchi, am închis ochii, mi-am lăsat capul pe spate și am gândit cu voce tare: „Mulțumesc, fetelor“.

[1.](#) Cuvânt compus din *merde* – „rahat“ și participiul trecut de la *chier*, „a defeca“ (fr.) (n. trad.).

Epilog

— Marguerite! Când mâncăm?

— Ia mai scutește-mă.

De când scriu povestiri, soțul meu mă strigă Marguerite, bătându-mă ușor peste fund, iar pe la petreceri spune că în curând nu o să mai lucreze, grație drepturilor mele de autor:

— Stai puțin... eu?! Nici o problemă, aștept doar să se întâmple și o să-mi iau copiii de la școală într-un Jaguar XK8. Se știe... sigur că va trebui să-i masez umerii din când în când și să-i suport micile crize existențiale, dar bine... mașina?... va fi un coupé verde închis.

Delirează pe chestia asta, iar ceilalți nu mai știu ce să creadă.

Îmi spun pe tonul cu care ar vorbi de o boală transmisibilă sexual:

— E adevărat, chiar scrii?

Ridic din umeri, închinând paharul pentru stăpânul casei. Mormăi că nu, nu contează, e o nimica toată. Iar gură-spartă ăsta cu care m-am măritat într-un moment de slăbiciune aruncă bomba:

— Cum... nu v-a spus? Dovlecelule, nu le-ai spus ce premiu ai câștigat la Saint-Quentin? Ehei!... zece mii de parale nu-i de ici, de colo!!!... Două seri în fața calculatorului pe care și l-a luat cu cinci sute de franci de la o vânzare de caritate și uite cum au picat zece mii!... Se poate ceva mai frumos de-atât? Și asta ca să nu mai pomenesc și de celelalte premii... nu-i așa, dovlecico, să fim modești.

E foarte adevărat că în momentele acelea îmi vine să-l omor.

Dar n-o s-o fac.

În primul rând pentru că are optzeci și două de kile (el spune optzeci din pură cochetărie) și apoi fiindcă are dreptate.

Are dreptate, ce-o să se întâmple dacă o să ajung să cred prea mult în chestia asta?

Îmi las serviciul? O să ajung în sfârșit să-i spun câteva colegei Micheline? O să-mi cumpăr un carnetel din piele de cloșcă în care o să-mi iau notițe pentru mai târziu? O să mă simt atât de singură, atât de departe, atât de aproape, atât de *diferită*? O să mă reculeg la mormântul lui Chateaubriand? O să-i spun: „nu în seara asta, te rog, am capul țăndări“? Voi uita de ora dădacei fiindcă voi avea nu știu ce capitol de terminat?

Trebuie să-i vedeți pe copii la dădacă, începând de la cinci și jumătate. Sunați la ușă, se reped emoționați, cu inimioara bătând puternic, cel care vă deschide e dezamăgit când vă vede fiindcă n-ați venit acolo pentru el, dar odată trecut primul moment de mâhnire (gura schimonosită, umerii căzuți și poponețul trântit pe jos), iată-l întorcându-se spre copilul dumneavoastră (care e chiar în spatele lui) și ținându-i:

— LOUIS, E MAMA TA!!!!

După care auziți:

— Pei, mda... știu.

*

Dar pe Marguerite o obosesc toate sclifoselile astea.

Vrea să se liniștească. Dacă tot e să meargă la Combours, măcar s-o știe imediat.

A ales câteva povestiri (două nopți albe), le-a scos la imprimanta ei rablagită (mai mult de trei ore ca să scoată o sută treizeci și patru de pagini!), și-a strâns foile la piept, și s-a dus cu ele la xeroxul de lângă

facultatea de drept. A stat la coadă după studentele gălăgioase, cocoțate pe tocuri (Marguerite s-a simțit atunci ștearsă și bătrână).

Vânzătoarea a zis:

— Învelitoare albă sau neagră?

Și iat-o frământându-se din nou (albă? pare cam plată, nu?... dar neagră, dă aerul cuiva prea sigur de sine, ceva de genul teză de doctorat, nu-i așa?... al naibii să fie).

Până la urmă tinerica își pierde răbdarea:

— Ce e asta, mai exact?

— Povestiri...

— Povestiri¹ despre ce?

— A, nu, nu e vorba de știrile din ziare, nu, e vorba de povestiri literare, înțelegeți?... Unele pe care le trimit la o editură...

— ...???... Aha... păi asta nu ne spune și ce culoare ar trebui să aibă învelitoarea.

— Puneți ce credeți dumneavoastră că e mai bine, am încredere (*alea jacta est*).

— Bine. În cazul ăsta, vă pun turcoaz, fiindcă în momentul ăsta le dăm cu reducere: 30 de franci în loc de 35... (O învelitoare turcoaz pe biroul șic al unui editor elegant de pe malul stâng... ups!)

— Bine, turcoaz să fie (nu contrazice Destinul, fata mea).

Cealaltă a ridicat capacul de pe copiatorul Rank Xerox și manevrează foile ca pe niște copii obișnuite de drept civil și uite cum întoarce teancul pe toate părțile, cum îndoaie colțul foilor.

Artista suferă în tăcere.

Luându-și mărunțișul, își ia și țigara pe care o lăsase pe masă întrebând:

— Și despre ce e vorba aici?

— Despre tot.

— Aha...

— ...

— ...

— Dar mai ales despre dragoste.

— Hm?

Cumpără un plic superb din hârtie kraft. Cel mai solid, cel mai frumos, cel mai scump, cu colțurile întărite și cu închidere inatacabilă. Rolls-ul plicurilor.

Se duce la poștă, cere timbre de colecție, cele mai frumoase, unele care reprezintă tablouri de artă modernă. Le linge cu dragoste, le lipește cu delicatețe, urează plicului toate cele bune, îl binecuvântează, face deasupra semnul crucii și alte câteva incantații care trebuie să rămână secrete.

Se apropie de fanta sub care scrie „Numai Paris și suburbia“, își sărută comoara pentru ultima oară, închide ochii și îi dă drumul.

În fața poștei este un bar. Se duce și comandă un calvados. Nu prea îi place, dar, în fine, asta e soarta ei, de artistă blestemată să muncească. Își aprinde o țigară și, începând din acel moment, se poate spune că așteaptă.

*

N-am spus nimănui nimic.

— Ei? Ce faci cu cheia de la cutia de scrisori în tigaie?

— Nimic.

— Ei? Ce faci cu toate reclamele astea la Castorama în mână?

— Nimic.

— Ei? Ce faci cu geanta poștaşului?

— Ți-am zis că nimic!...

— Ia stai puțin... te-ai îndrăgostit cumva de el sau ce?!

Nu. N-am spus nimic. Dacă mă vezi răspunzând: „Aștept răspunsul unui editor“, rușine să-mi fie. În sfârșit... e o nebunie ce reclame trimit ăștia acum, absolut orice.

*

Și mai e și serviciul, și mai e și Micheline cu unghiile ei false prost lipite, și mai trebuie să sosească și mușcatele, și casetele Walt Disney, trenulețul electric, prima vizită la pediatru din perioada asta, câinele căruia îi cade părul și *Eureka Street*, unde poți măsura tot ce nu se poate măsura, și cinematograful, prietenii de familie și multe alte emoții (dar nu mare lucru în comparație cu *Eureka Street*, e-adevărat).

Marguerite a noastră s-a resemnat să hiberneze.

*

Trei luni mai târziu.

ALELUIA!

ALELUIA! ALELU-U-U-U-U-U-IA!

A venit.

Scrisoarea.

E foarte ușoară.

Mi-o strecor pe sub pulover și o chem pe Kiki:

„Kiiiiikiiiiiii!!!“

O s-o citesc singură, în liniște și reculegere, în păduricea de alături, care servește drept budă tuturor câinilor din cartier. (Observați că în astfel de momente rămân lucidă.)

„Doamna blablabla, cu mare interes blablabla, și iată de ce blablabla, ne-am bucura să vă întâlnim blablabla, dacă aveți amabilitatea să contactați secretariatul blablabla, în speranța că blablabla, stimată doamnă, blablabla...”

Savurez.

Savurez.

Savurez.

Răzbunarea lui Marguerite a sosit.

— Dragă? Când mâncăm?

— ???... Ce mă întrebi pe mine? Ce se întâmplă?

— Nu, nimic, numai că nu o să mai am timp și de bucătărie cu toate scrisorile astea de la admiratori la care va trebui să răspund, ca să nu mai vorbesc de festivaluri, de saloane, de târguri de carte, de toate drumurile în Franța și mai știu eu unde... Of, Doamne. Și da, o să urmeze vizita periodică la manichiuristă, fiindcă știi, în timpul ședințelor de autografe e foarte important să ai mâinile impecabile... e de necrezut cum o iau razna oamenii pe tema asta...

— Ce tot îndrugi acolo?

Marguerite lasă să-i „scape” scrisoarea de la editorul elegant de pe malul stâng pe burta revărsată a soțului, care citește anunțurile din *Auto Plus*.

— Hei, ia așteaptă! Unde te duci?

— Nu-i nimic, nu lipsesc mult. Vreau să-i zic ceva lui Micheline. Fă-te frumos, în seara asta te scot la l’Aigle Noir...

— La l’Aigle Noir???

— Da. Presupun că acolo și-ar fi dus Marguerite iubitul...

— Care iubit?

— Offf, hai, las-o baltă... Habar n-ai de nimic din lumea literară.

*

Așa că am luat contact cu secretariatul. Un contact foarte bun, cred, pentru că tânăra de acolo a fost mai mult decât încântătoare.

Poate pentru că avea un post-it roz fosforescent lipit în fața ochilor: „Dacă sună A.G., să fii FOARTE drăguță!“ subliniat de două ori.

Poate...

Dragii de ei, or fi crezând probabil că mi-am trimis povestirile și altora... le e teamă să nu le-o ia alții înainte. Un alt editor și mai elegant, situat într-o stradă și mai șic de pe malul stâng, cu o secretară și mai fermecătoare la telefon, cu un funduleț și mai drăgălaș.

O, nu, ar fi prea nedrept pentru ei.

Îți dai seama ce dezastru ar fi dacă mi-aș fi pus toate astea într-o altă învelitoare pentru că Roboțica nu avea post-it-ul roz-fosforescent în fața ochilor?

Nici nu îndrăznesc să mă gândesc.

Întâlnirea e fixată peste o săptămână. (Și așa ne-am lungit cam mult.)

Au trecut primele sâcâieli materiale: să-ți iei o după-amiază liberă (Micheline, nu o să fiu aici mâine!); să-ți lași copiii nu pe oriunde, ci într-un loc unde se vor simți bine; să-l anunți pe iubi:

— Mâine mă duc la Paris.

— De ce?

— Afaceri.

— E o întâlnire galantă?

— Ceva de genul.

— Cu cine?

— Poștașul.

— A! ar fi trebuit să-mi dau seama...

... A urmat singura problemă cu adevărat importantă: cum mă îmbrac?

Gen adevărată viitoare scriitoare, fără nici o eleganță, fiindcă viața adevărată e în altă parte. Nu mă iubiți pentru sânii mei mari; iubiți-mă pentru curajul meu nemaivăzut.

Gen adevărată viitoare născătoare de bestselleruri pe bandă, pentru că viața adevărată e aici. Nu mă iubiți pentru talentul meu. Iubiți-mă pentru numărul de pagini.

Gen devoratoare de bărbați eleganți de pe malul stâng, a se consuma imediat, pentru că adevărata viață se află pe biroul dumneavoastră. Nu mă iubiți pentru manuscrisul meu, iubiți-mă pentru minunatul meu curaj.

Hei, Atala, calmează-te.

De fapt, sunt stresată, într-o zi ca asta n-ar trebui să mă gândesc la jocul de picioare sau la cum o să-mi pierd un ciorap pe covor. Cu siguranță, asta e ziua cea mai importantă din biata mea existență, doar n-o să compromit totul cu o ținută evident irezistibilă, dar jenantă.

(Ei bine, da! mini minifusta e o ținută jenantă.)

O să mă duc în blugi. Nici mai mult, nici mai puțin. Bătrânii mei 501, vechi de 10 ani, retro, *stone washed*, cu niturile învelite în piele și eticheta roșie de pe fesa dreaptă, cei care mi-au luat forma și mirosul. Prietenii mei.

Totuși am emoții când mă gândesc la acest bărbat elegant și sclipitor care e gata să-mi croiască viitorul cu mâinile lui fine (îl editează? nu-l editează?), blugii sunt cam țepeni, e-adevărat.

Of... ce de griji, ce de griji.

Bine, am hotărât. În blugi, dar cu o lenjerie de-ți pică fața.

Da, dar pe asta nu o s-o vadă nimeni, o să ziceți... Hm, hm, hm, nu-mi spuneți mie, nu poți ajunge la o Foarte Înaltă Funcție de Editor fără să ai un har special în a detecta lenjerie fină, aceea aproape invizibilă.

Nu, bărbații ăștia știu.

Știu dacă femeia din fața lor poartă ceva de bumbac până la buric sau un slip Monoprix roz, deformat, sau una dintre nebuniile alea mici care le fac pe femei să roșească (prețul plătit de ele), iar pe bărbați să pălească (prețul plătit de ei).

Evident că ei știu.

Așa că pot să vă spun, mi-am luat tot pachetul (plătibil în două rate), am luat un set chiloți și sutien-cupă, ceva halucinant.

O, Dumnezeu...

Supercroială, supermaterial, superfason, totul din mătase ivorie, cu dantelă Calais, făcută de mâna micuțelor lucrătoare *françaises*, vă rog frumos, dulci, sexoase, prețioase, moi, de neuitat, genul de lucruri care ți se topesc în gură, nu în mână.

Destin, iată-mă.

Privindu-mă în oglinda magazinului (șarlatanii, au lumini speciale care te fac să pari subțire și bronzată, aceleași lumini care sunt deasupra peștilor morți din magazinele de lux), mi-am spus pentru prima oară de când există Marguerite:

„Ei bine, nu-mi pare rău de timpul în care-mi rodeam unghiile și făceam eczeme în fața ecranului minuscule al calculatorului meu. O, nu! Toate astea, toate aceste brațe de fier pe care le folosesc împotriva fricii și a lipsei de încredere în mine, toate aceste cruste de pe capul meu și toate acele lucruri pe care le-am pierdut sau uitat fiindcă, de exemplu, mă gândeam la *Clic-Clac*, ei bine, nu-mi pare rău de nimic“.

Nu pot să știu exact cât m-au costat lucrurile astea decât dacă iau în considerare, *politically correct*, jocul de bridge al soțului meu, asigurarea mașinii, creșterea salariului minim și tot restul, dar aș risca să șochez. Totuși, să știți că e ceva năucitor; și pentru că lucrurile acestea atârnă destul de mult în balanță, să nu mai vorbim și de prețul la kilogram.

În fine, nu poți să faci ceva din nimic, muștele nu se prind cu oțet și nu poți fi editat dacă nu plătești puțin cu ceva din tine însuși, nu-i așa?

*

Iată-mă. Arondismentul 6, Paris. Cartierul în care ne întâlnim, atât scriitori, cât și editori. În inima vieții.

Încep să cedez.

Mă doare burta, mă doare ficatul, mă dor picioarele, transpir cu picături mari, iar chiloții care au costat *** de lovele îmi intră în fund.

Grozav tablou. N-am ce zice.

Mă rătăcesc, nu scrie nicăieri numele străzii, sunt galerii de artă africană în toate părțile și nimic nu seamănă mai mult cu o mască africană decât o altă mască africană. Încep să urăsc arta africană.

Până la urmă găsesc.

Trebuie să aștept.

Cred că o să leșin, respir cum ne-au învățat pentru naștere. Hai... cal... mea... ză... -te...

Stai dreaptă. Observă. Întotdeauna poate fi util. Inspiră. Expiră.

— Vă simțiți bine?

— Ăăă... da, da... mi-e bine.

— *Domnul* a plecat la o întâlnire, dar nu o să mai stea mult, n-ar trebui să întârzie...

— ...

— Doriți o cafea?

— Nu, mulțumesc. (Hei, Roboțico, nu vezi că-mi vine să vărs? Ajută-mă, Roboțico, dă-mi o palmă, o găleată cu apă, un lighean, un Spasfon, un pahar de cola rece... orice. Te implor.)

Un zâmbet. Îmi zâmbește.

*

În realitate, era vorba de pură curiozitate. Nimic mai mult.

Voia să mă vadă. Voia să vadă ce față am. Cu ce semăn.

Atâta tot.

Nu o să mai povestesc întâlnirea. Acum îmi îngrijesc eczema cu un gudron aproape pur și nu e cazul să mai adaug nimic având în vedere culoarea. Așa că nu mai povestesc nimic.

Ei bine, fie, puțin: la un moment dat, motanul (pentru mai multe detalii a se vedea Lucifer în *Cenușăreasa*), care-l privea pe șoarece zbătându-se în

ghearele lui, motanul care se distra „... ce provincială e, totuși...“, motanul ăsta care trăgea de timp a debitat într-un sfârșit:

— Uitați ce este, nu trec peste faptul că în manuscrisul dumneavoastră sunt lucruri interesante, că aveți un anumit stil, dar (apoi urmează o serie de considerații despre oamenii care scriu, în general, și despre dificultatea meseriei de editor, în particular)... nu putem, în stadiul actual al lucrurilor și din motive pe care le înțelegeți cu ușurință, să vă publicăm manuscrisul. Dar, în schimb, țin să vă urmăresc îndeaproape munca și să știți că-i voi acorda întotdeauna cea mai mare atenție. Cam asta e tot.

Asta e tot.

Fir-ar să fie.

Rămân așezată. Nu mai e nimic de spus.

Se ridică (gesturi ample și superbe), se îndreaptă spre mine, dă să-mi strângă mâna... Nevăzând nici o reacție din partea mea, îmi întinde mâna... Nevăzând nici o reacție din partea mea, îmi ia mâna în mâna lui... Nevăzând nici o...

— Ce se întâmplă? Haideți, nu fiți așa supărată, știți, e rarism să fii publicat de la primul manuscris. Știți, am încredere în dumneavoastră. Simt că o să facem lucruri mari împreună. Și chiar nu vă ascund, contez pe dumneavoastră.

Hei, oprește-ți carul, Ben-Hur. Vezi doar că sunt înțepenită.

— Uitați ce e, îmi pare foarte rău. Nu știu ce mi s-a întâmplat, dar nu pot să mă ridic. E ca și cum nu mai am putere deloc. E o tâmpenie.

— Vi se întâmplă des?

— Nu. E prima dată.

- Sunteți bolnavă?
- Nu. În fine, puțin, dar e vorba de altceva.
- Mișcați degetele să văd.
- Nu reușesc.
- Sunteți sigură???
- Păi... da.

Lung schimb de priviri contrariate.

- (enervat) O faceți dinadins sau ce?
- (foarte enervată) Bineînțeles că nu, ce vă închipuiți!!!
- Vreți să chem un doctor?
- Nu, nu, o să treacă.
- Da, știți, problema e că mai am și alte întâlniri... Nu puteți să rămâneți aici.

- ...
- Mai încercați.
- Nimic.
- Dar ce e prostia asta!
- Nu știu... ce vreți să vă spun?... Poate e o criză de artroză sau ceva, din cauza unei emoții prea puternice.
- Dacă vă spun: „Bine, fie, vă editez...” vă ridicați?
- Sigur că nu. Drept cine mă luați? Par chiar așa de cretină?
- Nu, dar dacă vreau într-adevăr să vă public?
- În primul rând că nu v-aș crede... dar ia stați puțin, doar n-am venit să vă cer mila, sunt paralizată, înțelegeți diferența?
- (scărpinându-și mutra cu mâinile fine) Și asta trebuia să mi se întâmple tocmai mie, Dumnezeule...
- ...

— (uitându-se la ceas) Ascultați, deocamdată o să vă mut de aici, fiindcă am neapărat nevoie de birou...

Și deodată mă simt împinsă în hol, ca și cum aș fi fost într-un scaun cu roțile, numai că nu eram în așa ceva, ceea ce pentru el era probabil o diferență uriașă... mă așez mai bine în fotoliu.

Ți-o iei, prietene. Ți-o iei.

*

— Acum vreți o cafea?

— Da. Cu plăcere. Sunteți drăguță.

— Sunteți sigură că nu vreți să chem un medic?

— Nu, nu, mulțumesc. O să-mi treacă, așa cum a venit.

— Sunteți prea încordată.

— Știu.

Roboțica n-a avut niciodată post-it-ul roz lipit pe telefon. A fost drăguță cu mine data trecută pentru că într-adevăr *este* o fată drăguță.

Nu am pierdut chiar totul astăzi.

E adevărat. Nu avem prea des ocazia să ne uităm pentru mult timp la o fată ca ea.

Îmi place vocea ei.

Din când în când, îmi face mici semne, ca să mă simt mai puțin singură.

Și apoi calculatoarele au tăcut, roboții telefoanelor au început să funcționeze, lămpile s-au stins și locurile s-au golit.

Îi vedeam pe toți cum pleacă, unul câte unul, și toți credeau că stăteam acolo fiindcă aveam întâlnire. Mie-mi spui?

În sfârșit, Barbă-Albastră a ieșit din peștera lui de torturat scriitorăși.

— Sunteți tot aici?

— ...

— Dar ce vreți să fac cu dumneavoastră?

— Nu știu.

— Atunci știu eu. O să chem salvarea sau pompierii și ei or să vă scoată de-aici în următoarele cinci minute! Sper totuși că nu aveți de gând să dormiți aici.

— Nu, nu chemați pe nimeni, vă rog... O să fie bine... Simt asta...

— Desigur, dar trebuie să închid, sper că înțelegeți, nu-i așa?

— Duceți-mă pe trotuar.

Îți închipui că nu m-a coborât el. A strigat doi paznici care erau prin zonă. Doi tipi mari și frumoși, sclavi tatuați pentru lectica mea.

Au apucat fiecare de un mâner și m-au depus cu delicatețe în fața clădirii.

Prea drăguți.

Ex-viitorul meu editor, acest bărbat delicat care contează pe mine pentru viitor, m-a salutat cu toată grația.

S-a îndepărtat, întorcându-se de mai multe ori, scuturând capul ca pentru a se trezi dintr-un vis urât în care nu credea cu adevărat.

Cel puțin, o să aibă ce povesti la cină.

Soția va fi fericită. Nu o să-i împuie capul și în seara asta cu criza de la editură.

*

Pentru prima oară pe ziua de azi, mă simțeam bine.

Mă uitam la picolii de la restaurantul din față, care se agitau în jurul fețelor de masă, erau foarte stilați (ca povestirile mele, mă gândeam eu, în glumă) mai ales unul dintre ei, pe care-l fixam cu insistență.

Exact genul de *french garçon de café*, care dă cu totul peste cap sistemul hormonal al americancelor grășane în Reebok.

Am fumat o țigară absolut minunată, pufăind ușor și uitându-mă la trecători.

Aproape fericirea (cu excepția câtorva detalii, printre care prezența unui ceas public în dreapta mea care duhnea a pipi de câine).

Cât oi fi stat acolo să-mi contemplan dezastrul?

Nu știu.

Restaurantul era aproape plin și se puteau vedea cupluri stând la masă, râzând în timp ce beau vin roșu.

Nu puteam să nu mă gândesc:

... poate că într-o altă viață, editorul meu m-ar fi adus să mănânc aici „fiindcă e practic“, m-ar fi făcut să râd și mi-ar fi propus un vin mult mai bun decât acel Côteaux de Provence... m-ar fi zorit să termin romanul ăsta „incredibil de matur pentru o tânără de vârsta dumneavoastră...“ Apoi m-ar fi luat de braț și m-ar fi condus la o stație de taxiuri. M-ar fi vrăjit puțin...

... într-o altă viață, cu siguranță.

*

Bine, bine... nu s-a terminat totul, Marguerite, dar am de călcat rufe care mă așteaptă acasă...

M-am ridicat dintr-odată și m-am dus spre o tânără splendidă așezată pe soclul unei statui a lui Auguste Comte.

Priviți-o.

Frumoasă, senzuală, rasată, cu picioare ireproșabile și glezne foarte fine, nasul ridicat, fruntea bombată, alură războinică și mândră.

Acoperită cu sfori și tatuaje.

Buzele și unghiile pictate în negru.

O fată uluitoare.

Arunca din când în când priviri enervate spre strada alăturată. Cred că îi întârzia iubitul.

I-am întins manuscrisul:

— Poftim, i-am spus, un cadou. Ca să vă pară timpul mai scurt.

Cred că mi-a mulțumit, dar nu sunt sigură, fiindcă nu era franțuzoaică!... Încurcată de acest mic detaliu, era să-mi iau înapoi minunatul dar... în definitiv, la ce bun, mi-am spus îndepărtându-mă; eram mai degrabă mulțumită.

Manuscrisul meu se afla de azi înainte în mâinile celei mai frumoase fete din lume.

Asta mă consola.

Puțin.

[1.](#) Joc de cuvinte produs de confuzia *nouvelles* – „noutăți“ și *nouvelles* – „nuvele“, „povestiri“ (fr.)
(n. trad.).